

Giới thiệu Đế Cơ

Ta tên Asisur.

Ta là một người cô đơn.

Ta cũng là một người sợ cô đơn.

Ta là kẻ điên cuồng yêu, cũng là kẻ điên cuồng hận.

Đời này ta có yêu một người, chàng tên Menfuisur, là người đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta.

Yêu chàng, tình yêu ngôn tình ta dành cho chàng đến sức tàn lực kiệt, cho đến khi nhật nguyệt vô thường.

Nhưng chàng, lại không yêu ta.

Người mà chàng yêu, là một con tiện tì nữ họ trộm mộ tên Carol Rido.

Truyện năm đó hoa sen trên sông Nile nở rộ, nhìn từ trên thần điện nhìn xuống, nước sông cuộn cuộn chảy trông hùng vĩ đến không tưởng. Lúc chàng đâm thanh kiếm đỏ xuyên qua lồng ngực ta, mặc dù rất đau, máu chảy rất nhiều, nhưng không biết ta lấy khí lực ở đâu ra mà vuron hai tay chạm vào chuôi kiếm sắt lạnh, lại chạm vào tay chàng, mỉm cười hỏi: "Tại sao chọn nó, mà không chọn ta?"

Chàng đường đường là đế cơ, lại nắm chặt chuôi kiếm, mỉm môi nói: "Từ khi gặp Carol, ta mới biết cái gì gọi là tình yêu."

Ta ngay khắc ngớ ra, kẻ đó liền bật cười, cười đến độ khiến chàng nhăn mặt khó hiểu.

Chàng chắc sẽ không bao giờ biết ta năm đó cười đến kinh dị như vậy là vì cái gì. Chàng sẽ không ngờ tới, ta khi đó, chính cười câu nói đó của chàng. Ta cười thì ra... chàng cũng biết cái gì gọi là tình yêu.

Từ lúc ta sinh ra, cho đến lúc chết đi, trong lòng ta, vẫn chỉ có hình bóng một mình chàng.

Nhưng trong lòng chàng, chưa khi nào có ta.

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trọng Sinh

Ta tên Asisur.

Ta là một người cô đơn.

Ta cũng là một người sợ cô đơn.

Ta là kẻ điên cuồng yêu, cũng là kẻ điên cuồng hận.

Đời này ta có yêu một người, chàng tên Menfuisur, là người đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta.

Yêu chàng, ta yêu đến sức tàn lực kiệt, cho đến khi nhật nguyệt vô thường.

Nhưng chàng, lại không yêu ta.

Người mà chàng yêu, là một con tiện tì trộm mộ tên Carol Rido.

Năm đó hoa sen trên sông Nile nở rộ, từ trên thần điện nhìn xuống, nước sông cuộn cuộn chảy trông hùng vĩ đến không tưởng. Lúc chàng đâm thanh kiếm đỏ xuyên qua lồng ngực ta, mặc dù rất đau, máu chảy rất nhiều, nhưng không biết ta lấy khí lực ở đâu ra mà vuron hai tay chạm vào chuôi kiếm sắt lạnh, lại chạm vào tay chàng, mỉm cười hỏi: "Tại sao chọn nó, mà không chọn ta?"

Chàng nắm chặt chuôi kiếm, mỉm môi nói: "Từ khi gặp Carol, ta mới biết cái gì gọi là tình yêu."

Ta ngay khắc ngớ ra, kẻ đó liền bật cười, cười đến độ khiến chàng nhăn mặt khó hiểu.

Chàng chắc sẽ không bao giờ biết ta nằm đó cười đến kinh dị như vậy là vì cái gì. Càng sẽ không ngờ tới, ta khi đó, chính cười câu nói đó của chàng.

Ta cười thì ra... chàng cũng biết cái gì gọi là tình yêu.

Từ lúc ta sinh ra, cho đến lúc chết đi, trong lòng ta, vẫn chỉ có hình bóng một mình chàng.

Nhưng trong lòng chàng, chưa khi nào có ta...

Ta thở dài một hơi, đứng dựa lưng vào cổ quan tài dát vàng, nhìn trên đó là gương mặt được chạm trổ vô cùng tinh xảo của bản thân, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, bốn bề chỉ toàn là bóng đen dày đặc. Thứ duy nhất phát ra ánh sáng, chỉ là từng mảng hồi ức đang trôi nổi giữa không trung.

Đây đã là lần thứ ba ta đến nơi này, sau khi chết, linh hồn ta sẽ lần theo khí tức của tấm bản khắc mà tìm đến đây. Nơi đây là lăng mộ Menfuisur hạ lệnh cho người xây cho ta. Sau khi bị chàng đâm một nhát xuyên qua lồng ngực lại có thể nhận được chút thương hại của chàng, thân mang danh kẻ đã bị gả đi lại còn bán nước, thế mà vẫn được ở trong lăng mộ rộng lớn như này, trên hoàng lăng cư nhiên còn khắc Nữ vương Asisur chi mộ, có phải hay không ta nên cảm thấy thật may mắn?

Lúc mẫu hậu còn sống, mẫu hậu bảo ta vì sau này ta sẽ làm vương phi của Menfuisur, nên ta phải đứng trước thần linh lập một lời thề máu, nhỏ máu lên tấm bản khắc, thề cả đời sẽ luôn bảo vệ Menfuisur, tuyệt không để chàng bị tổn thương. Nhưng kết cục ta lại không thể làm đúng với lời thề, vì vậy ta phải nhận trừng phạt, không thể yên nghỉ cho đến chừng nào làm đúng với lời thề.

Ta muốn nói với tấm bản khắc rằng, không phải ta không muốn, chỉ là ta hữu tâm vô lực. Ta yêu chàng, yêu nhiều lắm. Nhưng chàng không yêu ta, chàng ghét ta, ghét ta rất nhiều. Người chàng yêu là con trộm mộ, không phải ta, vậy thì hỏi ta làm sao có thể làm đúng với lời thề được đây?

Ta từng cho rằng tuy hiện tại chàng không yêu ta, nhưng nếu ta cố gắng thể hiện tấm lòng với chàng nhiều hơn, có lẽ vào một ngày đẹp trời nào đó, chàng sẽ bị tình cảm của ta làm cảm động mà yêu ta. Nhưng ta sai rồi, sai hết ba lần rồi. Ta cố níu kéo, cố nắm giữ... nhưng trái tim chàng, vẫn chưa lần nào thuộc về ta. Lúc nhỏ chàng không thích ta, lúc lớn rồi cũng vẫn không thích ta.

Ta sinh ra trong gấm vóc lụa là, chết đi trong nỗi hân hoan của chúng dân, ta trọng sinh, rồi chết đi, rồi lại trọng sinh, đếm tất thấy cũng đã chết đi sống lại được ba lần. Tấm bản khắc cho ta lựa chọn, cho ta quyền được quên đi tất cả, làm lại từ đầu, lại cũng cho ta quyền được lưu giữ kí ức.

Cả ba lần, ta đều lựa chọn quên đi.

Vì ta luôn cố chấp nghĩ, có lẽ có một ngày, chàng sẽ yêu ta không chừng.

Nhưng có ai ngờ rằng cả ba lần, ta đều chọn trúng con đường cũ.

Cả ba lần, ta đều chọn yêu chàng đến điên dại, hận chàng đến đau nát con tim.

Và cả ba lần, chàng đều dùng một thanh kiếm đó, đâm xuyên qua lồng ngực ta.

Nỗi tương tư như một vò rượu nồng, tình rượu mà mộng chưa dứt, ai mới là kẻ phong lưu? Đời người lại như một giấc mộng, khó mà giữ được dài lâu... Huống chi ta đã trải qua ba cái đời người.

Sờ sờ lồng ngực, trái tim vẫn còn, nhưng không đập. Chính nhờ trái tim không đập này, ta mới chợt nhớ ra... mình đã chết rồi. Được chết dưới mũi kiếm của người mình yêu nhất, còn được cùng chàng trần trối lời cuối cùng, cũng coi như không quá mức thảm hại.

Ta chết lần ba rồi, vẫn chưa được yên nghỉ.

Rời khỏi phòng đặt quan tài, đi xuyên tường qua căn phòng bên cạnh. Tấm bản khắc phải luôn ở gần ta để ta tiện khống chế sức mạnh của nó, vì vậy nó được đặt riêng ở căn phòng sát vách bên cạnh ta. Menfuisur quả thật chu đáo, vẫn nhớ lời mẫu hậu dặn phải đem nó chôn cất cùng với ta.

Miết ngón trở lên dòng chữ cuối tấm bản, ta nhắm mắt lại, để toàn thân thả lỏng.

Qua được một khắc hơn, một luồng sáng chói mắt hiện ra trước mắt ta. Ta vẫn nhắm mắt, đã ba lần nên cũng thành quen, không như lần đầu, đại đột mở mắt ra để rồi đau mắt đến không tưởng.

Đội ánh sáng yếu dần, ta mới từ từ hé mắt ra.

Trước mặt hiện lên hai kí tự tượng hình cổ xưa của Ai Cập.

Lúc xưa mẫu hậu và đại tể ti từng dạy cổ ngữ cho ta, nhưng ta học mãi không thông, chỉ biết được vồn vện vài chữ. Nhưng vài chữ đó cũng đủ xài rồi. Ta vươn tay, định theo thói quen chạm vào chữ "QUÊN" kia. Nhưng vừa nhắc tay, những mảng kí ức của ba lần trước lại bất chợt ủa về.

Cả ba lần, đều là cùng một kí ức, chưa bao giờ thay đổi.

Năm đó ta tám tuổi, Menfuisur sáu tuổi.

Ta có phụ vương tài ba, có mẫu hậu xinh đẹp. Phụ vương yêu nhất là mẫu hậu, mẫu hậu cũng yêu nhất là phụ vương. Trước khi Menfuisur xuất hiện trong cuộc đời ta, ta vẫn luôn nghĩ, đời này, mẫu hậu và phụ vương vẫn sẽ yêu nhau say đắm như vậy, yêu đến răng long đầu bạc, đến thịnh thế.

Nhưng, vào một ngày nắng chói chang.

Trưa ngày mười hai tháng hai.

Ta gặp Menfuisur bên hồ hoa sen.

Chàng đứng quay lưng với ta, nên ta không nhìn rõ chàng đang làm gì.

Tò mò bước đến gần thêm tí nữa, mới thấy thì ra chàng đang muốn hái một bông sen dưới hồ, nhưng do cánh tay quá ngắn nên không hái được. Ta đứng tại chỗ, hừ hừ hai tiếng nhắc nhở. Nhưng chàng dường như không nghe thấy, vẫn cứ tiếp tục với tay hái bông sen, trực tiếp lờ ta đi.

Ta khi đó vừa từ thần điện trở ra, mới bị đại tể ti giáo huấn đủ điều bên trong nên khá bức bối trong người, lại còn nhìn thấy chàng vẫn đang cố với tay ngắt lấy bông sen kia thì nóng càng thêm nóng, xách tà váy dài lên, sải bước đến ngay sau lưng chàng, quát to một tiếng: "Tiện dân!"

Cả người chàng giật nảy lên một cái rồi rơi tõm xuống hồ.

Ta khoanh hai tay trước ngực, cao ngạo dùng nửa con mắt nhìn chàng chói với dưới hồ sen. Nước không đến nỗi sâu, chỉ đến ngang ngực ta. Nhưng do chàng nhỏ hơn ta hai tuổi, vì còn nhỏ nên cả chiều cao cũng thấp hơn ta nửa cái đầu. Thoạt nhìn có vẻ đứng không tới, nước đã ngập sát cổ.

Mặc dù không biết bơi, nhưng Menfuisur vẫn rất lì lợm không chịu mở miệng kêu cứu. Ta nghĩ, kệ thôi. Nhưng qua được vài khắc, nước đã tràn vào khoang miệng chàng, cả tứ chi cũng dần bắt đầu ngừng giãy dụa. Mắt thấy mặt chàng úp xuống nước, cả cơ thể trôi nổi trên mặt hồ, bốn phía lặng thình không tiếng động, thì ta đã bắt đầu thấy thấp thỏm, trái tim giật thót một cái.

Vội ngồi thụp xuống sát bên bờ hồ, ta hơi sờ sờ vuron cánh tay, lấy ngón trỏ chọc chọc liên tục vào đầu Menfuisur, khô khan nuốt xuống ngụm nước bọt: "Này! Này! Chết rồi hả?!"

Không nghe được tiếng người đáp lại, ta lại càng sợ hơn, mồ hôi lạnh nháy mắt thấm ướt tấm lưng, hai bên thái dương cũng bịn rịn mồ hôi. Ta ráng rướn người thêm tí nữa, dùng hết sức chín trâu mười bò mà túm lấy đầu Menfuisur, cố kéo mặt chàng ra khỏi nước.

Trong lúc ta đang tập trung hết sức cứu người, thì một biến cố không ngờ đến xảy ra.

Bàn tay đang buông thõng trên mặt nước của chàng đột ngột vùng lên, nắm lấy đuôi váy ta, dùng sức, kéo mạnh xuống. Ta bị tập kích bất ngờ, không kịp thủ thế, cứ thế mà rơi tõm xuống hồ.

Menfuisur thuần thục đập nước bơi lại phía thành hồ, từ dưới nước dựng người đứng dậy, có chút chật vật leo lên bờ. Dưới ánh mặt trời sáng chói, gương mặt thanh tú đầm nước, giọt nước theo đường viền mặt trượt xuống cằm, rớt xuống đất. Chàng lắc lắc đầu vài cái, những lọn tóc đen nhánh ngắn ngủn theo đó hất lên, văng nước tứ tung, có hơn chục giọt còn văng lên mặt ta.

Ra là biết bơi...

Ta chưa kịp hoàn hồn sau vụ bị tập kích, cứ thế ngồi ngâm mình dưới nước, ngo ngác nhìn chàng.

Sau khi đã vắt khô y phục, Menfuisur quệt mũi nhìn ta đang ngồi ngo ngác dưới nước, biểu cảm giận dữ vô cùng đáng yêu, đuôi lông mày giật giật: "Hừ, dám mưu hại bản hoàng tử! Đáng lắm!"

Ta ngồi dưới nước, vẫn không hiểu mô tê gì. Cái duy nhất mà ta theo kịp, chỉ là ba chữ "bản hoàng tử" kia: "Người nói cái gì? Ai là bản hoàng tử?"

Menfuisur nhướn mày, dùng vẻ mặt rất chi là khinh miệt nhìn ta chòng chọc: "Người là con tỳ nào mà ngu thế hả? Hay mù rồi? Bản hoàng tử chính là con trai độc nhất của Pharaoh, Menfuisur!"

Men-fui-sur...

Ta thầm khắc ghi cái tên cực kì êm tai dễ nghe này trong lòng, nhưng lại không hề biết, cái tên này sẽ bám theo ta cả đời, dù cho có muốn quên cũng không tài nào quên được. Sau đó phụ vương nói với ta, ta còn có một người đệ đệ tên là Menfuisur. Menfuisur là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta.

Ta khi đó đầu tiên là ngỡ ngàng, rồi vui mừng, rồi cực kì vui mừng

.

Từ trước đến nay ta ở trong cung luôn luôn cô độc một mình, không có đứa trẻ nào dám chơi với ta cả, vì bọn chúng kẻ nào kẻ nấy đều kiêng kỵ thân phận của ta. Nhưng giờ ta có Menfuisur rồi, chàng có thể chơi cùng ta, học cùng ta, ngủ cùng ta, làm mọi việc mà ta muốn làm cùng ta. Nghĩ như vậy nên từ đó, ta cả ngày, mỗi giờ mỗi phút đều đi tìm Menfuisur, tìm chàng cùng chơi với ta.

Nhưng... Menfuisur tựa hồ không thích ta cho lắm.

Mỗi lần ta kéo chàng đi, vẻ mặt của chàng đều luôn là tâm không cam, tình không nguyện. Mặc dù chàng không nói ra, có lẽ vì xét tôn ti ta lớn hơn chàng một bậc, nhưng ta không phải kẻ khờ.

Menfuisur không ưa ta, ta có thể nhận thấy.

Nhưng không sao, phụ vương nói sau này chàng sẽ thừa kế ngôi vị Pharaoh của phụ vương, là đế vương, còn ta sẽ là hoàng phi của chàng, cùng chàng trị vì đất nước màu mỡ này. Bây giờ chàng không thích ta là vì còn chưa hiểu ta, đợi một thời gian nữa hiểu ta rồi, nhất định sẽ thích ta thôi.

Mang theo ý niệm cùng tư tưởng đơn thuần như vậy, vì trọng trách vương phi sau này, ta mỗi ngày đều cố gắng học tập lễ nghi, cùng với đại tế ti học tập rất nhiều thứ. Tuy rằng quá trình thật không dễ dàng, nhưng mỗi khi ta cảm thấy mệt mỏi, nản lòng, chỉ cần đến tâm cung của Nhị vương phi nhìn Menfuisur một cái, cùng chàng trò chuyện đôi câu... chỉ cần như vậy, ta liền không cảm thấy mệt nữa, mà thay vào đó, là một loại cảm giác hạnh phúc cùng vui sướng không thể tả thành lời.

Nháy mắt Menfuisur đã qua tuổi mười lăm, ta mười sáu.

Mọi thứ trải qua thời gian tám năm đều thay đổi rất nhiều, mẫu hậu vì sinh bệnh nặng mà từ giả cõi đời, Nhị vương phi đáng ghét cũng ngẫm luôn. Phụ vương rầu rĩ nhiều năm, cuối cùng quyết định lập một nữ nhân xa lạ đến từ tiểu quốc Nurbia làm tân vương phi để an ủi tuổi già.

Mà sự đổi thay rõ ràng nhất trong tám năm qua là, ta từ cảm giác yêu quý người đệ đệ duy nhất, không biết từ khi nào đã chuyển thành tình cảm nam nữ mà chính mình cũng chẳng hề nhận ra.

Menfuisur ngày ngày đến thư phòng cùng phụ vương luận bàn nghị sự đều phải đi ngang qua thần điện, ta vì muốn nhìn thấy chàng cũng ngày ngày chờ chờ tại thần điện, chờ chàng đi ngang qua liền nhắc váy bước ra cùng chàng "khéo gặp", cười cười nói một câu tình cờ quá.

Ta vẫn nhớ mười bảy tháng tư tại ngự hoa viên năm đó, từ đầu đến cuối chỉ là ảo tưởng xa vời của một mình ta, dù cho trải qua ba lần trọng sinh, ta vẫn không bao giờ rút được kinh nghiệm xương máu, cứ khờ dại muốn đắm chìm trong ảo mộng ấy mãi mãi, mong sao không bao giờ tỉnh lại.

Ngày đó Menfuisur đang nằm nghỉ trong mái đình ở ngự hoa viên, ta ngẩn ngai đứng nhìn chàng hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà bước tới, nhắm đôi môi xinh đẹp ấy mà hôn xuống. Không ngờ Menfuisur không chịu được đẩy ta ra như mọi lần, cứ nhiên còn nhiệt tình đáp trả.

Ta khi đó không hề biết có ngày bị chàng đâm chết, vẫn ngây thơ cho rằng chàng trưởng thành rồi, suy nghĩ cũng thấu đáo hơn ít nhiều, chắc cũng vì điều đó mà không còn bộ mặt không tình nguyện với ta nữa. Nhưng có ai ngờ đâu, nụ hôn chàng dành cho ta, cũng giống như nụ hôn dành cho ả đàn bà phóng đảng Hitari, hay với những ả nữ quyến con quan... tất cả, đều không mang theo chút tình cảm thật sự nào. Một nụ hôn đối với chàng, cũng lắm chỉ như gió thoảng mà thôi.

Lưới tình sai do đâu, ai hiểu nổi sâu trong lòng.

Hoàng đệ Menfuisur của ta tự cho mình thông minh, muốn quyến rũ Hitari để tìm hiểu âm mưu của ả ta, đến cùng lại thành ra thúc đẩy ham muốn của ả, khiến ả nổi sát tâm hạ độc phụ vương.

Phụ vương băng hà, trước khi nhắm mắt, người dặn dò Menfuisur, dặn chàng nhất định phải bảo vệ quốc gia xinh đẹp này. Ta nhìn phụ vương, không kiềm nổi nước mắt. Ông vẫn khờ như vậy.

Sau đó Menfuisur lên ngôi, theo di chiếu trở thành Pharaoh quyền uy trị vì Ai Cập. Tuy đã ba lần nhìn thấy cảnh chàng mặc hoàng bào, cầm quyền trượng giao nhau để trước ngực, đầu đội bạch quan, nhưng mỗi lần đều là ta chết rồi mới nhớ lại tất cả, nên mỗi lần đều không tránh khỏi si mê.

Và cũng vì ba lần đều là chết mới nhớ lại tất cả, nên cả ba lần ta đều có phần tự lấy đá đập vào chân mình. Nếu không phải ta đến hiện đại lỗi con trộm mộ Carol về, thì có lẽ kết cục của ta cũng không đến nỗi thất bại như vậy. Nhưng mà nếu không phải do nó cả gan đụng đến lăng của Menfuisur, thì ta cũng đâu rảnh đi giết gia đình nó. Xét cho cùng, đều do nó phạm thượng trước.

...

Từng mảng kí ức trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, lướt ngang qua mặt ta.

Ta bóp trán thờ dài, mảng cuối cùng lướt qua, vẫn là cái cảnh máu me ấy.

Ba lần đều cùng một kí ức, cùng một kết cục.

Cái kết cuối cùng đặt dấu chấm hết cho cuộc đời ta, cả ba lần, đều là một kiếm xuyên tâm.

Ta nhìn tấm bản khắc, chợt thấy bất lực: "Hầy..."

Ta thật muốn quên đi tất cả mà hảo hảo làm lại từ đầu. Nhưng nếu ta quên đi, thì kiếp này lại giống y như ba lần trước, một nhát xuyên tâm mà chấm hết cuộc đời. Nếu ta lại lựa chọn quên đi để trốn tránh số mệnh, thì đến tận khi nào linh hồn ta mới có thể yên nghỉ? Bị nhốt trong vòng thời không luân quần này, tính cả ba lần cái mười chín tuổi cũng đã hơn năm mươi bảy năm.

Nếu như lần này ta không quên đi gì hết, với cả thay đổi được kết cục thâm một kiếm xuyên tâm đó, tuy làm Asisur ta không có duyên với Menfuisur,

nhưng nếu thật sự thay đổi được, có khi kiếp sau ta lại có thể cùng chàng hội ngộ tại nơi nào đó, kết tóc se duyên cũng không chừng?

Nghĩ ngợi một hồi lâu, ta quyết định chọn "GIỮ".

Ánh sáng chói lòa lần nữa bùng sáng lên.

Trước khi ý thức hoàn toàn mê man, lần nữa trở thành một đứa trẻ sơ sinh, ta nghĩ:

Nếu chọn sai lần này, cùng lắm lại thêm một cái mười chín năm nữa...

"Điện hạ! Điện hạ của tôi ơi!"

Tiếng hét the thé hoảng loạn của cung nô vọng tới gần.

Ánh nắng lọt qua mí mắt, ta lười biếng đưa tay che miệng ngáp một cái. Quảng thời gian này sóng yên biển lặng. Carol chưa tới, đồng nghĩa kiếp số của ta chưa đến, rút kinh nghiệm ba lần xương máu, ta ngày ngày đều hào hào vui chơi, những việc khi trước ta không dám làm cũng làm luôn.

Tỉ như lúc này ta đang nằm vắt vẻo trên cây, ngắm nhìn cảnh sắc ngự hoa viên tươi đẹp. Ngắm đủ rồi, ta xoay người ngồi dậy, Ari lại đột ngột hét lên như muốn đâm thủng màng nhĩ của ta: "Điện hạ! Người đừng động đây, để Ari tới cứu người! À không, để Ari gọi người tới cứu người!"

Dưới tàng cây, a hoàn thiết thân Ari của ta sợ đến mặt mày tái mét, nhìn khắp xung quanh tìm bóng cung nô đi ngang qua. Ta hồ hững nói: "Ta tự nhảy xuống được." cái giọng trẻ con này vẫn khiến ta thấy là lạ, ta xoa nắn cổ họng, cổ nặn ra một giọng khàn chính chắn: "Người tránh ra."

Gương mặt vốn trắng bệch vì sợ của Ari thoát cái xanh lét: "Điện điện điện... hạ...người người người... đừng... làm làm làm Ari... sợ sợ sợ!"

Ta không để ý tới nàng, vurun người níu cành cây thuần thực đáp đất.

Năm xưa vì sợ phụ vương mẫu hậu khiển trách, với cả thân phận ta là công chúa, phải luôn ở trong thần điện học tập, nên tuy ta rất thích trèo cây nhưng lại không dám trèo, lúc nào cũng chỉ có thể đứng lủ lủ một nơi nào đó, lên nhìn mấy tên vương tôn quý tộc[1] cùng Menfuisur leo trèo chạy nhảy đến là vui. Nhưng giờ khác rồi, ta không quên quá khứ, có thể coi như đã sống hơn năm mươi bảy năm cuộc đời, nói thẳng ra hơn nửa thời gian cuộc đời ta đều ra vào nơi đó, bất kể một câu thì những thứ cần phải học đã học hết, giờ học lại từ đầu chỉ mất công tốn thời gian.

Tới gần mặt đất, ta nhảy phốc một cái.

Ari chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, hết kiểm tra váy áo lại kiểm tra thân thể ta xem có trầy xước nào không. Ta im lặng đợi nàng loay hoay một hồi lâu, xong mới bình thân hỏi: "Có chuyện gì?"

Ari mất một lúc mới thờ lại bình thường, nói: "Hoàng thượng cho triệu điện hạ tới thư phòng ạ."

Ta ngửa mặt nhìn trời, ánh nắng lóa lên làm chói mắt ta, ta lấy tay che một bên mặt nói: "Biết rồi."

Ari hiếu kì hỏi: "Điện hạ, người không tò mò vì sao hoàng thượng lại triệu kiến người sao ạ?"

Ta quay đầu nhìn Ari một cái, rồi lấy tay nhắc tà váy dài, rào bước ra khỏi ngự hoa viên, thẳng tiến về hướng thư phòng, vừa đi vừa nói: "Có gì phải tò mò, vẫn lại là hỏi mấy chuyện như vì sao không đến thần điện học nghi thức, hay tại sao trốn giờ học chính trị thôi."

Ari gãi đầu chạy theo: "Điện hạ bị hoàng thượng nói mãi nhĩ?"

"Ừ, riết cũng thành quen."

Nơi ta đang tiến đến là thư phòng của phụ vương. Hiện tại lòng ta đang vô cùng bồn chồn, không phải vì sắp phải đối mặt với vẻ mặt hung thần ác sát của phụ vương, mà là vì... hôm nay là ngày mười hai tháng hai. Mà ngoài cửa thư phòng của phụ vương, lại có xây một hồ sen.

Cuộc bộ vài phút, đã đến thư phòng.

Lòng bàn tay ta đỏ đầy mồ hôi, đảo mắt lảo liên tìm kiếm bóng dáng bé con găng sức ngắt hoa bên bờ hồ sen năm nào. tâm trạng còn hồi hộp hơn năm xưa chưa thuộc bài sợ bị đại tư tế biết. Từ sáng sớm nay ta đã hồi hộp không ngủ được, đành phải ra ngự hoa viên trèo lên cây nắm hóng mát cho tiêu lo lắng. Hóng đến tận trưa rồi, mà vẫn không khỏi hồi hộp.

Ba lần đều là chàng tạo ấn tượng với ta, lần này, nhất định phải là ta tạo ấn tượng cho chàng.

Ta vừa bước vào cổng đã vội đảo mắt khắp nơi, cuối cùng dừng lại bên bờ hồ sen.

Ở đó, có một bóng dáng nhỏ nhỏ xinh xinh đang cúi người xuống hồ, cánh tay ngắn cùn vurun ra.

Trái tim như bị lấy ra khỏi lồng ngực, trong thoáng chốc lại tưởng mình hoa mắt.

Nếu Ari cũng có kí ức cũ giống ta, chắc chắn vào lúc này sẽ ngăn lần vạ lần ngăn cản ta, khuyên ta đừng bước về phía đó. Lí trí của ta cũng đang hét lên bảo ta dừng lại, nhưng ta vẫn chẳng thể điều khiển nổi chân mình, lao đến sau lưng Menfuisur, dùng sức đẩy hắn rơi tõm xuống hồ.

Nhìn gương mặt thân thuộc đã trông thấy hơn năm mươi bảy năm đang thuần thục đập nước, sau đó kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn lên ta, ta ngao ngễ đứng trước mặt chàng, ráng dùng tư thế hiên ngang nhất đứng, dường như nghe thấy lời mình nói cũng đang run lên:

"Cuối cùng... cũng gặp lại..."

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bức Màn Bí Mật (1)

Hồ hoa sen.

Nơi định mệnh sắp đặt, ta gặp chàng trong nỗi ám ảnh triền miên.

Nếu không phải năm đó chúng ta gặp nhau tại nơi này, ta thật không biết liệu bản thân có yêu chàng đến mù quáng, yêu đến chết đi sống lại tận ba lần như vậy không?

Ta nhìn Menfuisur chặt vật leo lên thành hồ, vẫn chặt vật như trước.

Menfuisur nghiêng đầu, lấy hai tay vắt nước trên tóc, rồi nghiêng rống nhìn ta:

"Người là con tỳ mắt mù nào? Lại dám cả gan mưu hại bản hoàng tử? Có tin ta cho bêu đầu cả tộc người không!"

Ta như ong mị, nhất thời không biết mở lời thế nào cho phải đạo, bèn hỏi: "Không biết ta là ai?"

Menfuisur hừ mũi nói: "Vớ vẩn! Người là cái thá gì mà bản hoàng tử phải biết?"

Nhìn gương mặt bé con tràn đầy kiêu ngạo, thần thái đối với ta vẫn là phảng phất sự chán ghét tựa năm nào nhưng lại không nhớ ta là ai, hai bên khóe môi không ghim được cong lên, ta mím môi nén cười, nhìn Menfuisur từ đầu xuống chân, hỏi lại lần nữa: "Thật sự không biết ta là ai à?"

Menfuisur tức giận xù lông lên, trừng mắt: "Hỗn xược! Dám giỡn mặt hả?!"

Ta trầm ngâm không nói nhìn Menfuisur thêm một lát, rồi hạ mi mắt, nhắc váy rào bước về phía cửa thư phòng.

Không nhớ... cũng tốt.

Trải qua ba kiếp, ta đối với Menfuisur, chờ đợi hơn năm mươi bảy năm, nói thật, cũng có chút mệt mỏi.

Cả ba kiếp người ngăn ngừi, ta đều mù quáng tự chọn cho bản thân con đường vạn kiếp bất phục, không thể thấy nổi dù chỉ một tia ánh sáng nhỏ nhoi của hạnh phúc. Luôn tìm cách hãm hại con trộm mộ, cốt chỉ để Menfuisur quay về với mình, kết quả càng ngày càng đắm chìm trong thế giới thù hận, mỗi ngày Carol còn sống là ta ăn ngủ không yên. Cũng chính sự thù hận này đã khiến cả triều đình cùng thần dân Ai Cập, thậm chí là Menfuisur đều chán ghét và khinh thường ta.

Cuối cùng, chẳng biết nghĩ thế nào mà lại đi đồng ý làm hoàng phi Babylon, làm vợ của đại đế Ragashu gian xảo với mục đích mượn tay hắn thủ tiêu Carol.

Vì thù hận mà bán rẻ cả linh hồn lẫn thể xác...

Ta cố nín giữ Menfuisur, làm mọi cách khiến Carol biến mất khỏi thế giới này, nhưng cuối cùng, thứ ta nhận được, lại chỉ là sự ghê lạnh của Menfuisur, sự khinh thường rở rúng của toàn thể thần dân Ai Cập, sự xỉ vả của chúng sinh thiên hạ và sự nghi ngờ dè chừng của triều đình Babylon...

Còn phải sống bên cạnh Ragashu, hắn cốt yếu chỉ say mê nhan sắc và lợi dụng ta mà không hề có chút tình cảm yêu thương gì. Lúc có thai với Ragashu, ta không còn mục đích sống nữa, tựa như con rối nhỏ vô hồn mặc hắn bốn cột đưa đẩy trong lòng bàn tay, cứ ngỡ sẽ phải chôn vùi cả quãng đời còn lại trong vòng trái đon côi chỉ vì sự lệch lạc trong tình yêu.

Nhưng là có ai mà ngờ tới, người ta không tiếc dành gần hết cuộc đời vì chàng lại hiểu lòng ta đến như vậy. Vì giúp ta không phải sống một cuộc sống chẳng còn ý nghĩa, thà giúp ta chấm dứt cuộc đời đầy bạc bẽo dưới tay chàng, xây cho ta một lăng mộ, chôn cất theo chuẩn lễ nghi hoàng thất Ai Cập, trên lăng còn tiện tay khắc Nữ vương Asisur chi mộ thật êm tai.

Ta từng nghĩ, rốt cuộc, tại sao lại nuôi một hi vọng khó có thể thành hiện thực nhiều năm như vậy?

Câu hỏi không đáp án này đã không biết bao lần lờn vờn trong tiềm thức của ta, mỗi lần nhắm mắt lại thì y như rằng nó lại xuất hiện.

Ta cho mình là kẻ điên cuồng yêu, cũng là kẻ điên cuồng hận.

Nhưng trước khi ta chết, vào một ngày mưa giông u ám, bầu trời xám xịt.

Có một người một tay cầm ô, một tay cầm kiếm, đứng dưới trời mưa lất phất, thân trắng như tuyết bách, trường bào trắng thuần như tuyết trên cao nguyên Antolia tháng mười hai, từng lọn tóc bạch kim bay lên trong gió, nói với ta rằng: "Là yêu hay là hận, quy chung chỉ là một loại chấp niệm."

Ta khi đó không tin, lại càng không muốn tin...

...

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, loáng thoáng nghe thấy tiếng Menfuisur la ó inh ỏi đằng sau lưng.

Ta đứng trước cửa lớn ngư thu phòng, xem xét y phục xong liền đưa tay lên định gõ nhẹ hai tiếng.

Bỗng nhiên, có một bàn tay nhỏ bé đột ngột chụp lấy cổ tay ta.

Ta hơi ngạc nhiên, ngẩn ra rồi nhú mảy, chậm rãi quay đầu nhìn sang xem chủ nhân của bàn tay đó là ai, định bụng dạy dỗ cho hắn một trận vì tội bất kính, sẵn kéo dài thời gian để khỏi nghe phụ vương cảm râm. Nhưng nào ngờ, chủ nhân của bàn tay lảo xược ấy... cư nhiên lại là Menfuisur?!

Chàng nhìn ta, đáy mắt nhen nhóm lửa giận.

Ta sững sờ hỏi: "Có... việc gì à?" mặc chàng nắm chặt cổ tay ta.

Menfuisur nhú mảy không trả lời, ta thoáng nhìn thấy thần sắc chàng hơi phức tạp rồi trở lại như thường, nhưng cánh tay, vẫn là một mực không chịu buông ra, lại càng siết chặt đến mức khiến cổ tay ta phát đau.

Ta nhìn Menfuisur, ù ù cạc cạc, thật không hiểu đã chọc đến sợi dây nào của chàng.

Menfuisur bé con mím môi nhìn ta, ánh mắt trẻ thơ trong suốt thế nhưng lại mơ hồ mang đến cảm giác lạnh lạnh, tựa như có thể nhìn xuyên thấu từng cơ quan, lục phủ ngũ tạng.

Menfuisur đứng đấy, tuy thấp hơn ta nửa cái đầu, nhưng cứ ráng ngược mắt nhìn, nhìn... rồi lại nhìn, nhìn đến khi ta không thể chịu nổi phải ho nhẹ một tiếng:

"Khụ!"

... Ấy thế mà vẫn không chịu buông tha cổ tay ta.

Chàng hừ nhẹ, cổ chấp nhìn khắp mặt ta thêm một lần nữa mới chịu rời mắt.

"Này! Rốt cuộc... là có việc gì?" Ta khó hiểu nhìn Menfuisur, ánh mắt chàng tuy đã rời đi, nhưng cánh tay vẫn là dính chặt không chịu buông ra: "Nói thật, hơi bị đau."

Tình cảnh hiện giờ, thoát nhìn có phần hơi cổ quái.

Ari đứng sau lưng ta, nghe thấy ta bảo đau, thiết nghĩ chắc cũng hết nhịn nổi.

Ta bầm bụng chờ nàng lên tiếng giải vây.

Nhưng là chờ mãi... vẫn không thấy động tĩnh gì.

Ta đảo mắt nhìn trời một hồi cũng mỏi mắt, đành lướt mắt qua mặt Menfuisur xem tình hình. Ai ngờ ánh mắt chàng lại đang hướng về bóng dáng Ari đứng sau ta, khuôn mặt thanh tú thoáng hiện nét hung hăng, đang len lén trừng mắt. Nhìn có vẻ khá giống đang đe dọa thị nữ thiết thân của ta.

Ta khó hiểu nhìn Menfuisur hành động kì quặc, lại len lén đưa mắt trợn ngược về sau xem Ari rốt cuộc đang làm cái chi mà mãi không thấy lên tiếng nói: "Mau thả điện hạ ra!", thì thấy nàng cũng đang sờ sờ nhìn Menfuisur, liên tục mím môi lắc đầu, miệng lẩm bậm gì đó rất nhỏ.

Ta ráng trợn mắt lên đọc cho bằng được nàng nói gì, cố hết sức chỉ nhìn được vài chữ: "Thả, đừng, thượng."

Thả?

Đừng?

Thượng?

Menfuisur thấy vậy liền hát cao lồng mây, từng thêm một cái chắc để cảnh cáo rồi dời mắt đi.

Ta vẫn dán mắt vào Menfuisur, xem chàng định làm gì tiếp theo.

Sau khi trừng trừng mắt với Ari không biết để làm gì xong, Menfuisur đảo mắt nhìn trời, rồi lại đảo mắt nhìn mái đình, cột trụ mấy vòng rồi mới trở về lại mặt ta. Thấy ta đang chú mục nhìn chàng thì mí mắt run lên, con ngươi đen hơi co lại, lực ở bàn tay cũng thoáng dờ ra khiến ta bớt đau hơn.

Đến đây ta đột nhiên giật mình, không lẽ hai người này... sau... lưng ta?

Nắm chặt gấu áo, đang định mở miệng truy hỏi thì giọng phụ vương bất chợt từ sau cánh cửa ngự thư phòng vọng ra: "Asisur? Con đến rồi à?" cản trở ta nổi lòng nghi ngờ. Tuy nhiên, ta cũng thực mừng thầm trong lòng, vội giật cổ tay thoát khỏi sự khống chế của Menfuisur: "Dạ! Là con!"

Đứng giằng co từ nãy đến giờ, tuy rằng Menfuisur còn bé, nhưng cơ thể ta hiện tại cũng chẳng lớn hơn ai là bao, với khí lực của nam nhân như Menfuisur, về đầu lực, một thân không võ công, tay không tác sát như ta chính là vô phương phản kháng. Cũng may, có phụ vương giải vây kịp thời.

"Vào đi!"

Nghe tiếng phụ vương cho phép, ta nhẹ nhàng đẩy cửa, nhấc váy bước vào.

Vào trong rồi, ta xoay người chuẩn bị khép cửa lại, liếc cánh môi, nhìn Ari: "Ồ ngoài này đợi ta."

Ari ngạc nhiên: "Điện hạ không cần em hầu hạ à?"

Ta nhếch môi cười nhẹ: "Khỏi." rồi giả vờ như vô tình lướt mắt qua mặt Menfuisur đứng sau Ari.

Trước khi đóng cửa lớn ngự thư phòng lại, trong khoảnh khắc, không biết có phải ta nhìn lầm hay không, nhưng hình như thấy nét mặt Menfuisur phát sinh biến hóa

Hai đầu lông mày chau lại như muốn dính chặt vào nhau, đáy mắt ảm đạm...

Biểu tình này, ba lần trọng sinh trước đây ta đều từng thấy qua một lần.

Chính là biểu tình khi chàng đâm thanh kiếm của mình xuyên qua ngực ta, giúp ta chấm dứt cuộc đời bạc bẽo, đồng thời giúp thiên hạ loại trừ một khối u nhọt lớn...

Sau khi cánh cửa hoàn toàn đóng kín, ta không tiến vào trong ngay mà chần chừ đứng tại chỗ, khó hiểu nhìn chằm chằm bóng dáng Menfuisur đằng sau cửa, nghĩ mãi không ra nguyên nhân khiến chàng đột nhiên có loại biểu tình đó, hơn nữa lại xuất hiện khi mới chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi. Có khá nhiều giả thuyết lướt qua trong đầu ta, nhưng không cái nào hoàn toàn lí giải cách hợp lí được.

Cứ đực ra tại chỗ như vậy, cho đến khi chàng rời đi, ta mới xoay người bước vào bên trong.

Thiết kế bên trong ngự thư phòng phức tạp, đường vòng khúc khuỷu, đối với những người không hay ra vào thường xuyên sẽ rất dễ bị lạc đường.

Hồi còn nhỏ ta cũng rất hay bị lạc trong đây, nhưng lúc lớn rồi, quen cấu trúc rồi, không còn bị lạc đường nữa, lại thích đến đây đi vòng vòng cho khuây khỏa lúc chán. Tuy nhiên đi thường xuyên nhất, hầu như cách vài ba hôm lại mò đến đây tản bộ, một là để tưởng nhớ phụ vương đã khuất, hai là muốn thử xem, có thể nào con trộm mộ cách vài hôm diễn tuồng thiếp lâm nạn gặp nguy, chàng dẫn quân đi cứu.

Vào khoảng thời gian dài đằng đẳng ấy, Menfuisur liền tiếp hành quân chinh chiến, sinh mạng như mảnh chi treo chuông, trái tim ta cũng đồng dạng bị treo ngược, thấp thỏm không yên. Cho nên mỗi khi buồn buồn lại đến đây tản bộ, một là để tưởng nhớ phụ vương đã khuất, hai là muốn thử xem, có thể nào giống như lúc còn nhỏ, bị lạc đường, nhất định sẽ có người đi tìm hay không.

Chỉ tiếc, thực tế không được đẹp đẽ như mộng tưởng.

Thời gian còn ở Thượng Ai Cập, ta từng một lần cố tình ở trong thư phòng thật lâu, lâu thật là lâu, lâu ời là lâu, mục đích chỉ đơn giản là muốn nhìn thấy cảnh ai đó lo sốt vó cả lên, không màng sức khỏe, điều động nhân lực đi khắp nơi tìm ta như khi tìm con trộm mộ.

Nhưng nực cười ở chỗ là... không có ai hay biết, cũng không có ai đi tìm.

Ta cũng từng cố tình ở nơi này tuyệt thực ba ngày ba đêm, nhưng ngoại trừ Ari khóc lóc sụt sướt... không ai màng bận tâm. Ta từng ở nơi này, chờ cánh cửa lớn ngự thư phòng bị người ta dùng chân đá toang, sau đó trong lúc ta kinh ngạc, người ấy đứng giữa luồng sáng hắt vào phòng, tư thế hiên ngang, tròn mắt xoay chuyển, thăm tình hình ta, cười bảo: "Tìm được ty rồi..."

Ta từng mơ về một ngày như vậy đấy, chỉ tiếc là, ngày đó sẽ chẳng bao giờ đến.

Cho nên, hiện bây giờ, đã mệt mỏi, cũng không còn muốn mơ về một ngày như vậy nữa...

Đi lòng vòng một lúc, quẹo qua mấy ngã rẽ, cuối cùng cũng đến được chỗ phụ vương.

Phụ vương đang ngồi trước thư án, vẻ mặt chuyên chú nhìn xuống mảnh đất nung trong tay. Phụ vương khi phê duyệt công văn thích sự yên tĩnh, ghét nhất có người làm phiền. Ta vào được một lúc ông cũng không có phản ứng, tự biết điều, đành tìm đại một chỗ có vẻ thoải mái ngồi xuống.

Đợi lúc đôi mày rậm của phụ vương giãn ra, không còn chau chặt như lúc đầu ta mới dám lên tiếng: "Thần nhi bái kiến phụ vương."

Phụ vương nghe tiếng ta, gương mặt trạc ngoại tứ tuần liền quay phắt qua, vẻ mặt hơi kinh ngạc, chắc nãy giờ mới biết ta đến rồi. Ta nhìn ông, nhoen miệng cười lấy lòng: "Phụ vương!"

Phụ vương hơi nheo mắt, lướt mắt qua khoe miệng ta, rồi để miếng đất nung ghi chép công văn sang bên, cầm một tờ giấy Papyrus dưới học bàn lên, vừa hạ bút phê duyệt tấu chương vừa hừ nhẹ một tiếng, nói: "Ta chưa quên việc con trốn tiết học của đại tể ti đâu, đừng có giả vờ cười cười."

Ta suýt ngất, thì ra ông còn chưa quên vụ này.

Phụ vương lại nói: "Gọi từ trưa, sao giờ này mới đến?"

Ta nhe răng cười hi hi nhìn phụ vương, bắt đầu dùng cái kế ninh nọt cũ rích mà lúc nhỏ vẫn thường đem ra xài: "Phụ vương, người xem người ấy, vừa anh tuấn lại tài giỏi. Khắp đại lục này có mấy ai bì kịp với phụ vương đây?"

Phụ vương không thèm nhìn mặt ta, nhếch miệng: "Kế này quá cũ rồi con gái à."

Ta lừ mắt, quả thật hết cách: "Phụ vương, người chắc cũng từng nghe qua đại tư tể giảng bài rồi mà. Thật tình rất rất rất là chán đó ạ! Với cả đại tư tể năm nay lớn tuổi lắm rồi, lúc ngài ấy giảng, con tuy đã cố gắng đưa tai thật gần rồi mà cũng không nghe được nổi ngài ấy nói cái gì."

Mắt để ý thấy khoe môi phụ vương có dấu hiệu hơi hơi muốn cong lên, ta liền

nhanh chóng chớp ngay thời cơ chêm vào câu cuối cùng: "Người có nghe câu 'Còn thời cười ngựa bắn cung, hết thời xuống ngựa lượm dây thun bắn ruồi' chưa?"

Phụ vương bật cười, quăng cây bút trong tay về phía ta: "Ngày càng lèo mép!"

"Nào có ạ! Đều do phụ vương anh minh sáng suốt, thấu hiểu đại cục thôi!" Ta

phản ứng nhanh nghiêng đầu sang bên, vừa hay tránh được một chiêu lợi hại của phụ vương.

Đầu mày phụ vương nhướng lên, đồng tử hàm chứa ý cười: "Vậy tiểu điện hạ muốn thế nào?"

Phụ vương nói vậy, chứng tỏ đồng ý chu cấp cho ta một cái thang leo xuống. Ta ngàn lần cảm động trước sự anh minh thần võ của ông, vui vẻ dựng thẳng ngón trỏ, đưa nó lên chạm vào cánh môi, cười cười: "Chỉ cần phụ vương đừng nói gì với mẫu hậu về chuyện học này là được."

Ông ngược mắt nhìn ta, tự lắc đầu cười trừ: "Quả là con hư tại cha."

Bàn bạc điều kiện với phụ vương xong, ta tiếp tục cùng ông trò chuyện, nói mấy chuyện trên trời dưới đất. Liên quan thì đại loại như năm nay mực nước sông Nile dâng cao thế nào, hoa màu vụ mùa ra sao; những chuyện không liên quan thì là Vương của Atsiria vừa qua đời, ai lên kế nhiệm đây, hay trưởng tử của hoàng phi Hitaito mới thông qua lễ trưởng thành, tài giỏi anh tuấn cỡ nào.

Phụ vương nói chuyện vẫn hài hước vô đối như xưa, câu nào cũng khiến ta cười đến mức không nhặt được mồm.

Ông bảo từng có dịp trông thấy trưởng hoàng tử Izumin của Hitaito du hành qua Ai Cập, nói hấn tóc bạch kim dài thắt lưng, mi thanh mục tú, ánh mắt lãnh tựa băng sơn. Còn nói nghe đồn trưởng hoàng tử Hitaito là một người tài trăm năm hiếm gặp, là một đại trượng phu tư thái hiên ngang.

Nhưng: "Nhưng thấy rồi mới biết lời đồn không thể tin, toàn bịa đặt."

Ta ngơ ngác: "Sao lại bịa đặt ạ?"

Phụ vương cảm khái vuốt chòm râu, tay hơi run như đang cố gắng nhịn cho không bật cười thành tiếng: "Không phải nịnh chứ trông cậu nhóc đó... thực sự, không nói không biết là nam nhân...!"

Phụ vương cần giữ hình tượng Pharaoh trang nghiêm, nhưng đại công chúa hay trốn lớp chính trị và giờ dạy của đại tư tể là ta thì không cần. Ta đang uống nước ép nho, nghe câu này của ông liền không tài nào đỡ được, lập tức bị sặc, vừa vuốt lồng ngực vừa cười ngoác miệng: "Lời phụ vương nói quả thật không sai! Tên hoàng tử Izumin đó, lần đầu gặp, con cũng tưởng lầm là nữ nhân!"

Phụ vương đang gật đầu cười cười, bỗng nhiên động tác cứng lại, nghiêng mắt nhìn ta: "Con từng... gặp cậu ta rồi ư?"

Ta ngớ ra, cũng biết bản thân lỡ mồm, nhưng ông hỏi như vậy, chứng tỏ nghe rất rõ, ta muốn chối cũng không thể, đành mắt tự nhiên gật đầu: "Vâng."

Thần sắc phụ vương thoáng cái trở nên phức tạp: "Vậy con, đã gặp người nào tên Ragashu chưa?"

Ragashu, cái tên này, khó mà quên được. Nhưng ta không hiểu, sao phụ vương lại hỏi vậy?

"Dạ chưa. Người đó là ai, rất quan trọng sao ạ?"

Phụ vương nhìn ta chằm chằm, đáy mắt lóe lên... có vẻ thương xót, đau lòng?!

Ông nhìn đi nơi khác, giọng run rẩy: "Phải, rất quan trọng." lại khó khăn nói tiếp: "Con ngàn lần phải nhớ kĩ cái tên này, ngàn lần không được dây dưa với hán ta. Có biết không?"

Ta ngoan ngoãn đáp: "Thần nhi biết. Thần nhi sẽ khắc ghi lời dạy của phụ vương."

Sự khác lạ của phụ vương làm cuộc trò chuyện cũng không thể tiếp tục duy trì bầu không khí thoải mái như lúc đầu. Ngồi một hồi lâu, ông vẫn không nói lời nào khiến ta cũng có chút ngột ngạt, bèn đứng dậy xin trở về tẩm cung.

Phụ vương cúi đầu phê duyệt công văn, không ngẩng lên, chỉ nói: "Ừm."

Dù phụ vương đã trả lời, nhưng ta không rời đi, vẫn đứng trước thư án.

Đợi một khắc trôi qua, khi phụ vương chịu không được ngẩng mặt lên nhìn ta:

"Sao con vẫn chưa đi?", ta mới nói: "Phụ vương, người không còn gì cần nói với thần nhi sao ạ?"

Ông ngẩn ra, rồi mắt tự nhiên cúi đầu xuống nhìn công văn trong tay: "Đâu còn chuyện gì nữa."

Ta rút cuộc không hiểu phụ vương trốn tránh điều gì mà nãy giờ lâu như vậy vẫn chưa chịu nói, không phải ba lần trước ông thẳng thắn lắm sao, vừa bước vào phòng, chưa kịp trò chuyện chào thưa đã một câu nói thẳng với ta rằng: "Asisur, thật ra con còn có một người đệ đệ tên Menfuisur. Menfuisu lưu lạc dân gian nhiều năm, tuổi đời lại nhỏ. Từ nay con nhớ chăm sóc Menfuisur nhé!"

Ta cắn môi, cảm giác giọng thốt ra hơi ách: "Người không muốn nói với thần nhi, thật ra con còn có một người đệ đệ tên Menfuisur sao?!"

...

Trên đường trở về tẩm cung, trong lòng liền vì hành động cũng ngôn từ khác thường của phụ vương ban nãy mà ngổ ngàng không yên. Kiếp trước tuy ông cũng rất hài hước, nhưng rất ít khi có thời gian trò chuyện thân mật với ta như lúc này. Khoảng thời gian chín năm nay, không chỉ riêng phụ vương trở nên quan tâm thương yêu, chiều chuộng ta hết mực, mà mẫu hậu, thậm chí Nhị vương phi kiếp trước thường ghét ta ra mặt cũng đôi lúc có những hành động cùng lời nói kì quặc.

Mẫu hậu và phụ vương chu cấp cho ta mọi thứ, ta muốn thứ gì, hai người cho thứ đó.

Còn Nhị vương phi, bà ta không những không làm mấy việc hãm hại ta như hồi trước, mà còn thường xuyên tặng đồ cho ta, những lúc không ai để ý còn dùng ánh mắt thương cảm nhìn ta, nhìn với cái kiểu như ta rất đáng thương, rất tội nghiệp, như muốn hét lên rằng: "Xin lỗi con!" vậy.

Hơn nữa ban nãy phụ vương liên tục trốn tránh câu hỏi của ta, thái độ mờ ám đáng ngờ.

Giả sử người không muốn ta biết sự tồn tại của Menfuisur, sợ mẫu hậu đau lòng đi. Nhưng nếu là như vậy, có sao còn để Menfuisur được quyền tự do đi vòng vòng trong hoàng cung, trưa nay còn chạm mặt ta? Còn Ari nữa, khi đó con bé cùng Menfuisur trao đổi ánh mắt, đến cùng là thế nào?

Những việc đó, đừng nói rằng chi đơn giản là sự trùng hợp?

Ari đi bên cạnh quan tâm hỏi: "Điện hạ đang nghĩ gì vậy ạ?"

Ta đang miên man suy diễn, liền buột miệng: "Ta đang nghĩ về Menfuisur và..."

Ấy, lại lờ mờ!

Chưa kịp giải thích, Ari liền cười bảo: "À, ra là điện hạ lại đang nghĩ về Nhị điện hạ."

Ta nghe mà bàng hoàng, làm sao Ari biết Menfuisur là Nhị hoàng tử? Ta vẫn chưa nói gì mà? Với cả, con bé đừng từ "lại" ư?

"Làm sao em biết... Menfuisur là Nhị điện hạ?"

Ari mở to mắt: "Em..."

- End chương 2 => vote vote nào

KẾT SE I:

Có vài sự kiện ta không muốn nhớ, nhưng mỗi đêm nó đều hiện lên buộc ta phải nhớ lại. Ta hình như, không biết có phải không, nhưng chính là như vậy. Năm đó khi ta mới mười sáu, Menfuisur mười lăm, chàng từng hỏi ta: "Rốt cuộc thì, hoàng tử có thật sự hiểu cái gọi là tình yêu không?"

Ta hôn lên mặt chàng, cười nói: "Ta chính là yêu đệ!"

Chàng không trả lời, chỉ ngao ngán thờ dài.

Và khi ta mưu hại Carol yêu quý của chàng, chàng lại hét lên với ta rằng: "Giả dối! Tỷ luôn miệng nói yêu ta! Nhưng người tỷ thật sự yêu, chỉ là bản thân tỷ thôi!"

Ta không tin, một mực đổ toàn bộ tội lỗi chàng nói về ta cho Carol.

Đến rồi cuối cùng khi thanh kiếm của chàng đâm xuyên qua lồng ngực ta, ta hỏi: "Vì sao chọn nó, mà không chọn ta?"

Chàng nắm chặt chuôi kiếm, mím môi nói: "Từ khi gặp Carol, ta mới biết cái gì gọi là tình yêu."

Ta ngớ ra, rồi bật cười, cười thật là lâu, cười đến muốn nhắm mắt tới nơi, mơ mơ màng màng thấy buồn ngủ rồi mới chịu ngưng lại, nói: "Ta chỉ muốn hỏi một việc nữa."

Chàng buông thanh kiếm ra, ngoảnh mặt sang bên: "Hỏi đi."

Lòng ngực đau âm ỉ, gió lạnh thổi qua, máu từng đợt trào ra như suối, cảnh vật trước mắt cũng ngày một mờ hồ dần, ta gắng dùng hết khí lực còn sót lại mà hỏi:

"Đệ, có từng, yêu ta không?"

Chả hiểu sao bây giờ ta lại nghĩ, nếu lúc ta nhắm mắt xuôi tay đó, chàng đừng trả lời thì hay quá.

Chàng quay mặt lại, ta thấy khóe mắt ẩm áp thân thuộc kia động nước li ti. Động tác hoàng đệ đột nhiên trở nên dịu dàng, chàng sát tới ôm ta vào lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu ta, nỉ non: "Hoàng tử..."

Do đang áp mặt vào ngực Menfuisur, nên giọng chàng tựa như đang gần bên mà cũng thật xa: "Ta từng yêu tỷ, nhưng tỷ... chưa từng yêu ta." chàng lấy lòng bàn tay ẩm áp của mình miết mí mắt ta, đóng cặp mắt đang mở to vì kinh ngạc của ta lại. Giây phút cuối cùng trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, ta cảm giác đỉnh đầu mình ẩm ướt, nhưng lại không dám tin đó là... nước mắt của Menfuisur.

KẾT SE II:

Gió lạnh thổi qua, ta cùng Menfuisur đứng trên đỉnh thần điện, chàng chìa mũi kiếm về phía ta, vẫn là gương mặt lạnh lùng như ba lần trước đó. Ta ngoái nhìn sau lưng, bên dưới thần điện, người người hò reo, mừng ngày lễ nước sông dâng cao, cảnh tượng thật phần nào nhiệt.

Bức tranh hạnh phúc bên dưới cùng ta đang đứng trên đây, trông thật không được tương xứng.

Ta lại nhìn Menfuisur. Trong tay Menfuisur cầm thanh kiếm ta tặng mừng sinh thần thứ mười lăm của chàng, ánh mắt kia âm ỉ, đuôi mày chau lại như muốn dính chặt vào nhau. Chàng nhìn ta, mũi kiếm thuận tiện chĩa về hướng lồng ngực ta, nói: "Thật sự nghĩ ta không nỡ giết tỷ sao?" Đứng trước mũi kiếm lạnh lẽo, ta lại dường như không chút sợ hãi, cứ nhiên hai chân còn chủ động tiến về phía trước, từng bước áp sát mũi kiếm bén nhọn trước ánh mắt sâu thẳm tựa hồ nước mùa thu đang dần ngập tràn sự khó hiểu của chàng. Cứ từng bước tiến đến như vậy, cho đến khi mũi kiếm chạm vào lồng ngực ta, phảng phất run rẩy như sắp sửa đâm vào.

Ta nhìn chàng mỉm cười, tự nghĩ có lẽ nụ cười của ta hiện tại ắt hẳn rất khó coi, rất giả tạo: "Kiếm ngọc đã tàn, chuông bạc đã hủy. Giữa hai tỷ đệ chúng ta, từ nay... ân oán nghĩa tuyệt..." nói xong, liền mạnh mẽ áp sát vào mũi kiếm.

Cảm giác máu từng đợt tuôn trào như suối, lồng ngực tê buốt đau nhói.

Ta ngẩng mặt lên nhìn Menfuisur, chàng đang dùng ánh mắt kinh ngạc tột độ nhìn chằm chằm lồng ngực rỉ máu của ta, không biết có phải ta nhìn lầm hay không, nhưng khóe miệng chàng dường như run rẩy, khóe mắt ẩm áp thân thuộc cũng phủ một tầng sương mờ nhạt. Menfuisur đột ngột buông thanh kiếm trong tay ra, ôm chầm lấy ta, hoảng hốt hỏi: "Tỷ làm gì vậy!!!"

Ta bèn cười: "Ta không phải tỷ tỷ của ngươi, ngươi càng không phải đệ đệ của ta..." sau đó nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bức Màn Bí Mật (Hạ)

Tâm cung của ta nằm ở phía Đông hoàng cung, tọa Bắc hướng Nam. Tâm cung chia thành ba gian, gian thứ nhất ngoài cùng là tiền sảnh để tiếp khách; gian thứ hai ở giữa là phòng sách; còn gian thứ ba trong cùng là khuê phòng của ta, không ai được vào trừ vài thị nữ, Ari và mẫu hậu.

Sắc trời bên ngoài đã sẫm tối, không khí ở Ai Cập về đêm cũng dần lạnh hơn.

Ta ngồi trong tiền sảnh, gió lạnh thổi qua, bất giác không nhận được ho vài tiếng.

Ari lo lắng giúp ta vuốt lưng, lập tức phân phó kẻ dưới kê thêm lò sưởi. Cung nhân lượn qua lượn lại bốn góc phòng mấy bận, thêm than, nhóm lửa, nhiệt độ trong tâm cung nhờ đó ấm lên không ít.

Trong tiền sảnh có hai vị khách, một là Helia, con của Imhotep - tể tướng đương triều hiện nay, người còn lại là một vị thiếu soái mới được đề bạt vào đạo quân Orent, tên Tifes.

Imhotep là nguyên lão tam triều, thuở Menfuisur vừa đăng đế vị, ông ta tuy tóc muối tiêu cả rồi nhưng vẫn còn dư rất nhiều khí lực, mắt chưa mờ, tay chưa run, minh mẫn khỏi nói. Nếu đem so sánh với một nữ vương[1] bị gả xứ xa là ta, thì ông ta chả khác nào ngọn Đệ Trụ sừng sững giữa dòng nước đục ngầu cuộn cuộn, sâu đến độ phụ vương và Menfuisur đều phải nể trọng.

[1] Asisur đăng đế vị, là nữ vương, gọi tôn trọng là ĐẾ CO, cai quản Hạ Ai Cập. Đế cơ giống Đế vương, chỉ khác biệt giới tính

Mà vì ông ta cái gì cũng vì nước vì dân, nên một quân vương như ta khiến ông ta thật sự ngửa mặt. Chỉ khổ ở chỗ vẫn không thể phủ nhận, tuy lão già Imhotep đó với ta lúc nào cũng là về mặt như ăn phải quả đắng, thường xuyên chống đối ta ra mặt, nhưng con trai ông ta lại có bản lĩnh phết.

Nhìn hần xem, mới mười bảy tuổi, chỉ hơn ta có chín năm thôi, vậy mà đã lên tới chức đại tướng quân, lãnh đạo ngàn vạn binh mã. Vị thiếu soái Tifes mới toanh ngồi cạnh kia so tuổi tác xem chừng lớn hơn hần tới mấy tuổi, vậy mà lại phải khúm na khúm núm để mặc hần lôi đến gặp ta.

Helia ái ngại nhìn ta: "Không còn sớm mà mạo muội bái phỏng, làm phiền Asisur điện hạ rồi." sau liền quay phắt đầu nhìn qua thiếu soái Tifes, cười nhẵn răng, về ái ngại vừa nãy cứ như hoàn toàn bốc hơi: "Asisur điện hạ rất được hoàng thượng tin yêu, sau này anh còn cần điện hạ chiếu cố đấy."

Tân thiếu soái rồi rít chấp tay: "Mong, mong điện hạ chiếu, chiếu cố vì thần nhiều ạ!"

Tóc mai trước trán đột nhiên rũ xuống, ta đưa tay vén lên, buồn chán nhượng mắt nhìn lướt qua một màn kẻ xướng người họa trước mắt, trò chơi thường nhật của Helia, lần nào đất người đến ăn chực trà bánh cũng đều thích diễn lắm trò như vậy, đành như cũ gạt đầu mỉm cười thân thiện:

"Hai vị tướng quân quá lời rồi, hai vị ghé chơi, ta mừng còn không kịp. Hay..."

Đang định mở lời mời dùng trà, chưa kịp nói thì Helia đã nhảy vào, đôi mắt sáng ngời của hần hết nhìn ta lại nhìn thiếu soái Tifes đang ngồi co ro không dám hó hé lời nào: "Điện hạ mới quá lời, làm phiền điện hạ nghỉ ngơi, vì thần tội đáng muôn chết. Phải không, thiếu soái?"

"Dạ phải, dạ phải! Là chúng vi thần đáng tội!" Mặt thiếu soái nom xanh xao thấy thương.

Ta thầm cảm khái khả năng chịu đựng của người nam này, bị Helia xoay vòng vòng như đế thế mà vẫn không có điểm nào tức giận, còn có vẻ một mực nghe lời không dám làm trái tí nào, tựa như một đứa con nít ngoan ngoãn nghe lời người lớn, trong khi bản thân hần mới là người lớn tuổi hơn. Chỉ là trong quân đội không xem trọng tuổi tác, ai có thực lực hơn thì lớn hơn, chẳng phải vậy sao.

Nghĩ vậy nên ta chỉ nhoen miệng cười, mặc hai người bọn họ tấu hài cách lễ nghĩa.

Hầy, tính ra thì ta và Helia quen biết cũng gần ba năm rồi.

Ba năm nay ta và hần đều đặn qua lại, trau dồi tình cảm. Mà nói trau dồi tình cảm thì cũng hơi quá, đơn giản mà hoa mĩ một chút thì phải gọi là lời kéo quan hệ, kết bè kết phái mới phải.

Nước cờ này ta đi, một phần vì không muốn lặp lại thảm cảnh của kiếp trước. Ba lần trước ta đều quên thì không tính, lần này không quên, coi như sống qua hai kiếp người. Mà nếu đã biết trước biến số của bản thân, lại không hành động gì cả, chả nhẽ ngồi chờ con trộm mộ tới dìm chết sao?

Kiếp trước phụ vương thường hay đông dài bảo ta nên cùng các con trai đại thần qua lại nhiều hơn, một để tranh thủ tình cảm, tìm một đối tượng hợp ý, còn hai thì người chưa bao giờ nói.

Tuy nhiên, người không nói ta cũng biết dụng ý thứ hai là gì.

Dĩ nhiên là đề lời kéo quan hệ, trừ tính cho con đường vương quyền ngày sau. Nói không may một câu, nếu một mai phụ vương không còn, hoặc triều cương có biến, thì bọn họ sẽ là cánh tay đắc lực phù trợ bọn ta lên ngôi an ổn, tránh bị các thế lực không biết an phận cản trở gây quấy nhiễu.

Nhưng là lúc đó trong mắt ta chỉ có hình bóng vương đệ tài hoa anh tuấn, nào còn tâm trạng để ý vương quan đại thần nào, thể lực mạnh yếu ra sao.

Bởi lí do đó, ta và Helia không thân quen cho lắm, hiếm khi trao đổi qua lại, số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa lúc gặp gỡ còn là trước khi phụ vương qua đời. Thành thử về sau ta quên bống hẳn cũng chẳng có gì lạ, khoảng thời gian sau khi Menfuisur đăng đế vị, con trộm mộ hoành hành, làm gì còn dư thời giờ nhớ đến người nam nhân lúc nào cũng cười tươi như bông này.

Helia nâng ly trà trên tay lên, đưa ngang chớp mũi, hít vào một hơi, rồi đánh mắt về phía ta:

"Điện hạ, trà này thật thơm!"

Ta nhấp một ngụm trà, hương hoa nhài lan tỏa, công phẩm Mê-đi, quả thật rất thơm:

"Trưởng quân thích chứ?"

Helia bật cười vui vẻ:

"Phàm đồ điện hạ ban cho, thần đều rất thích!"

Nghe xong lời này, ta liền vờ như cao hứng cười theo, lại nhấp thêm một ngụm nữa.

À mà không phải, điệu bộ lông bông cười cười hiện tại của Helia chỉ ở trước mặt ta mới có.

Năm đó lần đầu ta gặp Helia, hình tượng mà hắn để lại trong mắt ta là băng lãnh liêm khiết!

Kiếp này ta trù tính cho tương lai của mình, tuyệt nhiên không dám lơ là chuyện đại sự. Cho nên từ lúc năm tuổi, ta liền bắt đầu lên kế hoạch nên tiếp cận những ai, làm thế nào thu phục họ về dưới trướng mình. Sau nhiều lần nhắm tính, quan sát đánh giá, ta quyết định chọn Helia.

Một là vì tính tình hắn, bề ngoài tưởng chừng cổ hủ cứng nhắc y như cha mình, nhưng kì thực không phải vậy, lớp vỏ nguy trang của hắn lạnh nhạt cương trực, thực chất là để che giấu bản tính thật sự bên trong. Rõ là tuổi đời còn trẻ, nếu chỉ dựa vào cái tính thanh liêm, há có thể lên được chức đại tướng quân, đã vậy còn là lãnh đạo quân Orent, đạo quân rường cột của nước nhà?

Hai và cũng là một lí do quan trọng, Helia là con trai độc nhất của Imhotep, cho dù sau này lỡ đâu ông ta có ý chống đối ta cũng sẽ kiêng kỵ mấy phần, dù sao vẫn phải nể mặt con trai mình.

Còn lí do cuối cùng vì sao ta chọn Helia, kì thực, tại vì ta cảm thấy nam nhân này và ta khá giống nhau, đều thích diễn kịch. Nhưng màn diễn của bọn ta, lại không phải để cho thiên hạ xem...

Và lại, Helia dường như không chỉ có một cái mặt nạ thanh liêm, nên ta rất tò mò, rốt cuộc hắn còn bao nhiêu cái mặt nạ chưa đem ra cho bản điện hạ chiêm

ngưỡng?

Quả nhiên một thời gian sau, từng cái mặt nạ của hắn đều bộc lộ hết.

Chẳng qua về phương diện này, đôi khi ta cũng không rõ là hắn thật tâm tin tưởng ta mà không ngại cho ta thấy hay vì lí do gì khác, chỉ là nam nhân này, ta sẽ không bao giờ toàn tâm toàn ý tin tưởng. Con người sống trên đời luôn có nhiều mặt. Giống như ta tiếp cận Helia vì muốn lợi dụng thân phận và tài trí của hắn, thì Helia đồng ý tôn ta làm chủ nhân ắt cũng có cái giá của mình.

Như câu "Trên thế gian không có bữa ăn nào miễn phí".

Giữa ta với Helia, có lẽ cũng chỉ có như vậy...

Helia cúi đầu nhìn ly trà nghi ngút khói thơm trên tay, rồi quay sang nhìn vị tân thiếu soái cứng đờ hết tám ván hòm kế bên, vẻ mặt xem chiều rất thích thú: "Ó, sao anh vẫn còn chưa dùng trà? Trà hoa nhài này là công phẩm của Mê-đi, đặc biệt vận chuyển bằng đường biển từ đất phương Bắc[2], cực kì trân quý. Hoàng thượng sủng ái điện hạ cỡ nào, cả Ai Cập chỉ có một mình điện hạ sở hữu loại trà này thôi. Ngày thường ta đến bái phỏng, không có phúc khí cỡ này đâu."

[2] Đất phương Bắc: Trung Hoa cổ đại.

Lại nghiêng đầu nhìn về phía ta, cười cười:

"Điện hạ thấy có mặt anh, mới nể mặt chịu đem loại trà này ra pha đãi khách đó! Không dùng khi còn nóng, để nguội lạnh thì uống phí tám lòng của điện hạ mất, điện hạ ha?"

Tay cầm ly trà của thiếu soái nghe vậy liền run lên bần bật, vội để ly trà lên bàn, quỳ xuống sấn đá: "Điện hạ tha tội, vì thần không có ý xem thường ân sủng của điện hạ, xin điện hạ tha tội!"

"Thiếu soái đứng lên đi, ta có bảo trách tội khi nào đâu?"

Ta xoay nắp ly trà, thờ dài:

"Helia tướng quân trước giờ đều thích đùa, tin lời ngài ấy

làm gì."

Thiếu soái dập đầu: "Tạ, tạ ơn điện hạ tha tội!" rồi thận trọng đứng lên. Ấy thế mà tay chân vẫn còn run lập cập không ngừng, mới đi được hai ba bước đã loạng choạng té ngã về trước, cả người suýt chốc nữa nhào vào lòng Helia, cũng may Helia phản ứng nhanh nhạy, trong khoảnh khắc cấp bách kịp thời đưa chân ra giữ đầu gối anh ta lại, vừa khéo tránh được cảnh bị luống cuống.

Ta trông thấy màn này mà buồn cười không thôi.

Thân là người xuất thân từ quân đội, được đề bạt vào đạo quân Orent hùng mạnh, thấy cảnh chém giết đầu rơi máu chảy nhiều vô kể xiết cũng không sợ, thế mà mới gặp ta một lát tay chân đã run lẩy bẩy như cầy sấy.

Cúi đầu nhìn lại người mình, chẳng hề bộ dạng ta đáng sợ đến mức đó ư?

Helia như nhìn thấu ý nghĩ của ta, ngay khắc cấp cho ta ánh mắt thâm thúy cùng nụ cười nhẹ:

"Điện hạ chớ lo! Điện hạ xinh đẹp khả ái, tuyệt đối người gặp người mê, hoa gặp hoa nở!"

Ta lười để ý Helia tía lia cái miệng, hắng giọng nói với thiếu soái đang vịn ghế ngồi xuống: "Thiếu soái ổn chứ?" sẵn tiện kéo đĩa trái cây bên tay phải lại gần, bóc một trái nho đen mọng nước cho vào miệng nhai, vị ngọt thanh của nho đen lưu hương khoang miệng, làm mất cổ họng.

"Cảm tạ điện hạ quan tâm, thần vẫn ổn." Thiếu soái sắc mặt tái mét, chấp tay trả lời.

Helia chép miệng, đưa ly trà lên miệng thổi sơ qua, nhắm nháp một ngụm, sau tươi cười đưa mắt sang tiểu bạch thiếu soái vừa đặt mông ngồi xuống ghế: "Điện hạ nhìn vậy thôi chứ kém sai lang hồ báo còn xa lắm, anh không cần sợ hãi như vậy. Người cũng không có ăn thịt anh."

"Vâng vâng, tướng quân nói phải!" Thiếu soái khò sờ gật đầu tán thành.

Cuộc gặp mặt tối hôm nay, chỉ là một cuộc gặp mặt rất đời thường, vốn dĩ là vậy.

Cho đến khi tổng quản nội cung của phụ vương xông đến.

Phải!

Chính là xông-thăng-vào!

Ông già này, làm việc gì cũng như chạy giặc, không phải nể mặt phụ vương mấy lần nói đỡ thì ta đã đem lão đi trượng tử[3] từ lâu, thật là, chả biết làm sao làm được chức tổng quản nội cung nữa?

[3] Trượng tử: dùng trượng hình đánh tới chết.

Chống cằm lên bàn, một tay xoa nhẹ huyệt thái dương, ta nhìn lão nội quan[4] tóc điểm hoa râm gấp đến độ không khẩu đầu mà trực tiếp quỳ rạp luôn dưới mặt đất, cổ nhỏ nhẹ hỏi:

"Có chuyện gì? Là phụ vương lại nhiễm phong hàn, hay vấp té trầy chân?"

[4] Nội quan: thái giám, chuyên hầu hạ trong cung.

"Trưởng công chúa điện hạ, hoàng thượng, hoàng thượng ngài ấy..." Hasi ôm ngực thở dốc.

Ta gật đầu, cho một miếng bánh lúa mạch vào miệng nhai: "Sao?"

Hasi vẫn ôm ngực thở dốc: "Trưởng công chúa điện hạ, hoàng, hoàng thượng ngài..."

Ta lại gật đầu, nuốt miếng bánh xuống: "Sao?"

Hasi lặn ra đất, vẫn khur khur ôm ngực thở dốc, thở đến độ tròng mắt hoe đỏ:

"Trưởng công chúa điện hạ, hoàng thượng, hoàng thượng, ngài, ngài ấy..."

Nhìn bộ dạng lấp lừng thấy đầu mũi không thấy đuôi của Hasi, ta hơi mất kiên nhẫn, đề giọng:

"Phụ vương làm sao?!"

Hasi trợn trắng mắt ngược mặt lên, há miệng thều thào như sắp tắt hơi tới nơi:

"Hoàng, hoàng thượng, ngài..."

Rốt cuộc nhìn hết nổi, ta quát to một tiếng, đập nguyên bàn tay xuống mặt bàn: "Đến cùng phụ vương bị làm sao?!"

Sảnh lặng như tờ.

Mặt thiếu soái Tifes sợ hãi xanh xám, Helia thì phì cười.

Lão già Hasi thiết nghĩ cũng biết sức chịu đựng của ta đã đến giới hạn, thôi không lấn lộn nữa, nhưng vẫn ôm ngực thờ dốc, hai mắt đỏ hoe dè dặt nhìn ta, nửa muốn nói nửa không muốn nói:

"Nô, nô tài..."

Sắc mặt Tifes thiếu soái xấu vô cùng, run rẩy đứng lên định bỏ chạy, bị Helia giữ cánh tay bắt ép ngồi xuống, còn phần hấn thì tiếp tục mỉm cười theo dõi.

Ta ấn ngón tay lên trán, vừa nãy quát to như thế thật mất hình tượng:

"Có chuyện gì, nói nhanh lên!"

Đôi tay già nua của Hasi chậm chậm đan vào nhau, lại chậm chậm lết đến dưới chân ta, cúi đầu sát rạp xuống đất, tỏ ý muốn hành lễ nhưng miệng vẫn há to thờ dốc, nước mắt từ khóe mi chảy xuống, giọng nói ngen ngào bi thống:

"Trưởng công chúa điện hạ a... T~T. Người trách nô tài đi, quờ mắng nô tài đi!" rồi khóc rống lên.

Nhìn Hasi đột nhiên khóc lóc thảm thiết như vậy, trong lòng ta cũng mơ hồ dâng lên cảm giác xấu, ta nghiêng người xuống một chút, nhìn chăm chăm Hasi:

"Sao vậy? Chẳng lẽ phụ vương xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm sao? Mau nói đi!"

Ta nghe một tiếng "chíp", hình như Helia vừa nhấp một ngụm trà, tay hấn vẫn cầm ly trà, hai mắt lộ vẻ hóng kịch vui.

Tròng mắt Hasi đỏ quạch, nước mắt thi nhau chảy xuống, trông đến thảm thiết:

"Hoàng, hoàng thượng ngài nói..."

Chuyện đến nước này, ta không thể bình tĩnh được nữa, nhảy xuống khỏi ghế, nắm chặt hai bên bả vai Hasi: "Phụ vương nói gì?! Nói cái gì?!"

Hasi khóc rống lên:

"Hoàng thượng truyền khẩu dụ, nói triệu điện hạ đến thư phòng ngay lập tức không được chậm trễ!!!"

Trong sảnh lại lặng như tờ.

Ha, Helia ngồi trên ghế dành cho khách bật cười một tiếng.

Ta ngỡ mình nghe lầm, khó khăn lặp lại lời Hasi vừa nói:

"Phụ vương, triệu ta đến thư phòng, ngay-lập-tức?"

Hasi lau nước mắt, gạt mạnh đầu một cái: "Đúng vậy ạ!"

Ta chậm rãi phui lòng bàn tay đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Hasi chớp mũi đỏ ửng vì khóc, trong một thoáng như có một con gió Bắc lướt ngang qua đại sảnh, làm người ta phát lạnh:

"Vậy từ này đến giờ, người khóc lóc cái gì?"

Helia ho lớn một tiếng, phá ra cười.

Mặt vị tiểu thiếu soái đổi màu liên tục, ngây ra như phỗng từ khuya.

Ooo

Thấy cục diện đã rồi tung lên, từ khi Hasi bước vào đến giờ hình tượng bị xấu đi không ít, ta đành thờ dài một tiếng: "Được rồi, chuyện gì nên biết cũng đã biết. Tạm thời dừng ở đây thôi." Quát hộ vệ canh cửa nhào lên, giải lão già Hasi đem giam vào phòng tối cho yên tĩnh, xử lí sau.

Hasi khi bị kéo xuống mặt vẫn còn đắm lệt, miệng khóc lóc "điện hạ quả mắng nô tài đi" không ngừng, đi một hồi mà âm thanh vẫn còn quẩn cột trụ không dứt.

Hôm nay ta không trượng tể tên nô tài này, tên Asisur sẽ viết ngược lại...

Helia xoay nắp ly trà, nói: "Hôm nay thật khéo ghê, không nghĩ là mang Títes thiếu soái đến đây bái phỏng lại có thể nhìn thấy cảnh tượng ngàn năm có một này."

Ta đưa mắt qua.

Títes thiếu soái rét run, không dám ho he.

Helia cười nói với hắn: "Anh không cần phải sợ, ta và anh thấy chuyện không nên thấy, xem như là được mở mắt. Cho dù Asisur điện hạ muốn giết người diệt khẩu ở đây, nhưng còn nhiều người, nói gì thì vẫn có ta đi làm bạn với anh, đúng không nào?"

Diệt khẩu diệt khẩu, ai có thể bịt hết miệng người?

Chuyện tốt không ai hay, chuyện xấu đồn ngàn dặm, diệt khẩu ư, hai chữ này quả thật khô hời. Nếu có thể bịt hết miệng người, thì năm xưa ta đâu lâm vào con đường như thế, cũng đâu thể ngồi ở đây thưởng trà giờ này?

Helia đặt ly trà xuống, đứng dậy nói: "Điện hạ, nếu điện hạ không định diệt khẩu thần và thiếu soái Títes, chúng thần xin phép cáo từ."

Ta cười khò: "Hôm nay khiến hai vị chê cười rồi, thứ lỗi không tiễn."

Helia chấp tay, dẫn tiểu bạch thiếu soái rời đi.

Mim cười dõi theo hướng họ đi, đợi hộ vệ ngoài cửa lễ phép nói một câu "Tướng quân đi bình an!" rồi mới thả lỏng cơ thể. Phóng tầm mắt về phía xa, nhìn bầu trời đêm bên ngoài, ta ngồi trên ghế, đột nhiên ước gì có ai đó lấy gậy đánh cho ta một phát hôn mê sâu, mất mặt, thật mất mặt mà.

Bọn cung nữ lên rút đưa ánh mắt suy đoán nhìn ta, cuối cùng vẫn là Ari e dè bắm với ta: "Điện hạ, chuyện hoàng thượng...?"

Ta nâng mí mắt, nói: "Thay y phục, chọn bộ nào đơn giản một chút."

Khoảng chừng mười phút sau, mọi việc đã đâu vào đó.

Ta xoay vài vòng trước gương đồng, chiếc váy màu trắng xám kiểu dáng đơn giản, may dài vừa đủ che khuất chân, chất liệu vải lạnh mềm khiến mép váy gọn sóng, hai bên tay áo rũ xuống vài voan mỏng, thoát nhìn dịu dàng quý phái, tôn khí chất lại không xa xỉ. Trên cổ mang mẽ dây bằng vàng đính đá hồng bửu thạch, cổ tay bên phải đeo bao tay đặc chế của trưởng công chúa, đầu cài vương miện linh xà cỡ nhỏ, linh xà điêu khắc sống động, nhìn vào tựa như đang uốn lượn trên mái tóc.

Ari nhìn hình phản chiếu của ta trong gương, cảm khái nói: "Điện hạ, người thật đẹp!"

Ta không nói gì, đưa tay lên gỡ dây mẽ dây bằng vàng xuống, đặt lên bàn trang sức.

Ari khó hiểu tiến lên một bước: "Điện hạ?"

Ngắm mình trong gương thêm một lần cuối, ta xoay người về hướng ngược lại với gương, giang hai cánh tay ra hai bên, cung nữ đứng dàn hai bên lập tức tiến lên lấy áo choàng trên khung, cẩn thận giúp ta mặc vào.

Ari im lặng đứng một chỗ, đôi mắt to tròn ngập vẻ khó hiểu nhìn ta.

Kéo lại mép áo choàng cho kín xong, ta nói với cung nữ đứng gần mình nhất:

"Người tên gì?"

Cung nữ đó thấy bản thân được gọi, có chút lo sợ bước đến chỗ ta: "Nô tỳ tên Eiy ạ."

Ta nói: "Đi cùng ta đến ngự thư phòng."

Eiy được sủng mà lo sợ, lắp bắp nói:

"Nô, nô tỳ được đi ạ? Không phải, mọi, mọi khi đều là quân sự Ari đi, đi sao ạ?"

Ari bước đến vỗ vai Eiy, dùng giọng khiêu trách bảo:

"Điện hạ gọi người đi thì đi, chỉ là một cung tỳ, sao có thể dám đặt nghi vấn với điện hạ?!"

Ta nhìn Ari, suy nghĩ một chút rồi nói: "Em cũng đi cùng."

Ari ngạc nhiên nhìn ta, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, lễ phép trả lời:

"Dạ, điện hạ."

...

Muốn đến ngự thư phòng nhanh thì phải đi bằng con đường mòn trong ngự hoa viên, phụ vương kêu Hasi truyền khẩu dụ triệu ta đến ngự thư phòng, nhưng tên nô tài đó lại dám lằng nhằng lâu như thế, hại ta trễ thế này mới bắt đầu đi đến gặp phụ vương, đành phải đi đường tắt.

Trong ngự hoa viên lá xanh rậm rạp, hoa tươi khoe sắc. Dù sắc trời đã tối, nhưng men theo ánh sáng mờ tỏ từ đèn lồng của Ari và Eiy vẫn có thể nhìn rõ vạn vật.

Ta bước trên hành lang uốn lượn, bọn cá dưới ao men hành lang đã quen được người ta cho ăn, bèn tụ lại một chỗ theo bóng người, một đám đầy màu sắc bám theo chiếc bóng in trên ao.

Eiy vừa đi vừa hồn nhiên cười nói:

"Đám cá này cứ quần lầy bóng của điện hạ, làm như chưa được ăn không bằng!"

Ari cười:

"Theo ta thấy là điện hạ hấp dẫn ánh nhìn của bọn chúng thì đúng hơn!"

Ta đằng hắng một tiếng, cước bộ nhanh hơn:

"Đừng để hoàng thượng đợi lâu."

Hai người ríu rít vang dạ rồi im lặng nối gót theo sau ta.

Cuối dãy hành lang, vòng qua hai bụi hoa, một khối kỳ thạch là thấy cửa ngự thư phòng mở lưng chừng, thấp thoáng bóng vàng nhạt đang cầm bút và sách trong tay. Nội quan thông báo, nghe tiếng truyền gọi vang lên, ta bèn sải bước vào trong thư phòng, cung kính quỳ xuống trước thư án.

Đôi xăng-đan ánh vàng dừng trước thư án[5], ta nghe tiếng bút đồng được đặt xuống phát ra tiếng "cạch" rất nhỏ: "Hoàng nhi mau bình thân, không cần đa lễ."

[5] Thư án: bàn làm việc của hoàng đế.

Ta theo lời phụ vương đứng dậy, vừa ngẩng mặt lên đã thấy đôi mày của phụ vương chau lại:

"Con có biết ta gọi con đến đây làm gì không?"

Ta đáp: "Phụ vương muốn thành thật mọi chuyện với thần nhi."

Đôi mày của phụ vương hơi giãn ra, tựa nửa người trên ghế: "Xem ra con chưa biết hết tất cả."

Ta cười: "Con cũng chỉ là đoán mò, may là người con tìm đều thành thật thôi.", thả bước đến chiếc ghế làm từ gỗ lim gần thư án, ngồi xuống: "Ari nói hết với phụ vương rồi?"

Phụ vương cầm bản tấu chương trước mặt, giờ ra nhìn một chút: "Con bé theo con nhiều năm như vậy, mọi việc nó làm cũng chỉ vì tốt cho con." rồi ngược mắt nhìn qua ta: "Tư liệu tám năm nay con tìm được, có đầy đủ không? Con cũng biết mà, đại tư tế già cả rồi, khó tránh thiếu sót."

Ta rằng: "Tám bản khác mà năm đó con lập huyết khế, có lịch sử hơn ba ngàn năm, được làm vào đêm trăng tròn, lấy máu của con làm thuốc dẫn, tế thần linh, mang trong mình bao nhiêu lời nguyện cổ xưa kì bí. Chúng ta hiện diện tại đây giờ này, cũng là một trong những lời nguyện đó."

Phụ vương khép tấu chương lại: "Rất đầy đủ! Xem ra đại tư tế vẫn còn rất minh mẫn, hay là bảo ông ấy khoan hãy về hưu, giữ lại thần điện phụng sự thêm vài năm nữa?"

Ta bổ sung: "Nhưng có bao nhiêu linh hồn bị cuốn vào lời nguyện, ông ấy nói không biết."

Phụ vương cầm một bản tấu chương khác, giờ ra: "À, nói vậy tư liệu con thu thập được chưa có đầy đủ rồi.", khẽ miệng bồng nhếch thành nụ cười như có như không: "Đại tư tế làm việc cho triều đình mấy chục năm, tận tâm tận lực, vẫn là nên nghỉ hưu sớm, an hưởng tuổi già thì tốt hơn."

Trên đầu như xuất hiện mấy sọc đen, chảy dài xuống mắt:

"Phụ vương không còn sớm gọi thần nhi đến đây, chắc không phải để nói mấy lời thừa thãi chứ?"

Phụ vương ném tấu chương lên bàn: "Asisur, để phụ vương kể con nghe một câu chuyện."

Người đứng dậy, rời khỏi thư án, trên tay vẫn cầm quyển sách lúc đầu ta nhìn thấy:

"Một cậu bé nhìn thấy con bọ cạp rơi xuống nước, bèn quyết tâm cứu nó. Ai ngờ vừa chạm vào nó, đã bị nó chích vào tay. Cậu bé không sợ hãi, lại một lần nữa ra tay, lần này cậu lại bị chích."

Người bên cạnh nói: 'Nó lúc nào chẳng chích người, hà tất phải cứu nó?'

Cậu bé thân nhiên đáp: 'Chích người là bản năng của con bọ cạp, còn lương thiện là bản năng của tôi, sao tôi có thể vì bản năng của nó, mà vứt bỏ bản năng của tôi?'

Phụ vương liếc mắt nhìn ta: "Có hiểu gì không?"

Ta chép miệng: "Đừng vì một việc nào đó mà làm mình vương vẩn không yên."

Phụ vương gật gù tỏ ý chấp nhận câu trả lời, xoay lưng về phía ta, hướng tầm mắt ra ngoài cửa:

"Con có biết chữ 'Mệnh' viết thế nào không? Thật ra có những việc, có những người, đều là do vận mệnh sắp đặt. 'Mệnh', 'Duyên'... Đòi người vô thường, mấy ai có thể sửa chữa lại những việc đã qua chứ. Nói một câu khó nghe thì là lời nguyên, nhưng dễ nghe lại là một cơ hội..."

"Cơ hội trước mắt, không trân trọng, không nắm giữ, để nó qua thì sẽ hối hận cả đời?" Ta tiếp lời.

Phụ vương thờ dãi một tiếng: "Hãy, con ngộ được thì tốt rồi."

Duyên, mệnh...

Ta cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, đôi bàn tay này, năm đó đã làm những gì, ta là người hiểu rõ nhất: "Nhưng phụ vương, hận thù, sao có thể buông bỏ trong một sớm một chiều? Cậu bé cũng đã nói, sao có thể vì bản năng của nó mà vứt bỏ bản năng của tôi? Con vì sao ngồi ở đây, người chẳng lẽ không biết? Dù cho con lừa được con một lúc, cũng không thể tự lừa gạt cả đời?"

"Hận thù? Nếu như con nói, vậy ra bản năng của con là hận thù ư?" Phụ vương không xoay mặt lại nói, nhưng qua giọng của ông, ta biết ông đang thâm trách ta quá cố chấp.

Đêm đen yên tĩnh, ta không nói, phụ vương không nói, căn phòng rộng lớn chẳng mấy chốc trở nên im ắng dị thường, thanh âm nhay cảm đến mức ta có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

Từng nhịp, từng nhịp, thông dong mà bình thản.

Khoảng chừng một phút sau, tiếng nói trầm thấp khàn khàn của phụ vương lại vang lên:

"Con cũng biết nói tại sao giờ này mình đang ngồi ở đây vì lý do gì, vậy tại sao lại không thể buông bỏ tất cả, hảo hảo làm lại từ đầu? Trả thù, có thật đó là bản năng sống, là ý nghĩa để con tồn tại trên đời không?" có chút cay, phụ vương nhìn ta tám năm nay, xem ra đến giới hạn rồi.

Ta im lặng, lại cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, theo thói quen chà xát ngón cái vào mép áo trắng, thói quen này từ mấy năm gần đây mới xuất hiện, hễ khi nghĩ không thông, trong lòng khó chịu thì sẽ lại hành động như vậy. Có lẽ lúc này ta thật sự nghĩ không thông.

Hảo hảo làm lại từ đầu ư?

Nếu có thể ai mà chẳng muốn, nhưng lưu giữ ký ức cũng có cái tai hại của nó, chính là mỗi khi nhắm mắt lại, những ký ức đau thương, nhục nhã trước kia lại không ngừng lần quần trong đầu.

Ta là trưởng công chúa của đế quốc Ai Cập, là nữ vương vạn người tôn kính.

Từ nhỏ ta đã ngâm chia khóa vàng ra rồi, xưa nay luôn dưới một người mà trên vạn người. Là một công chúa, sinh ra trong hoàng thất, mang trong mình dòng máu vương giả thuần khiết, lòng tự tôn của ta không cho phép mình bỏ qua những nhục nhã ê chề mà người khác gây nên cho ta.

Ta hận Menfuisur, hận con trộm mộ, hận tất cả những kẻ đã đối xử thậm tệ với ta.

Có câu hận máu phải trả bằng máu.

Ta thừa nhận bản thân là một kẻ cố chấp, ta không phủ nhận năm xưa mình đã lầm đường lạc lối.

Tuy rằng nói muốn hảo hảo làm lại từ đầu, nhưng có thể sao, chừng nào ký ức của ta vẫn còn, thì chừng đó vẫn khó thể buông bỏ. Linh hồn ta đã vấy máu quá nhiều, lời nguyên của tám bản khắc, cho ta quên và không quên, quy chung cả hai sự lựa chọn đều là một sự trừng phạt khắc nghiệt.

Quên thì lại rơi vào đường cũ, bị người mình yêu nhất cho một kiếm xuyên tâm, chết.

Không quên thì lại không thể dứt khỏi hận thù, cảnh tượng máu me, đôi bàn tay vậy máu không ngừng ám ảnh.

Những kí ức tồi tệ đó, làm sau gạt bỏ đây?

Xoay đầu ra phía sau, đúng lúc bắt gặp ảnh phản chiếu của mình trong gương đồng, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, Asisur mười chín tuổi năm đó tuy đã không còn nữa, nhưng ánh mắt vẫn đục đầy bi thương từng trải sự đời đó, làm cách nào khiến nó sáng ngời trở lại đây?

Nhìn lòng bàn tay trắng múp của mình, ta bắt gặp thờ dài sùm sọt.

Phụ vương nghe tiếng ta thờ dài, thần sắc ít nhiều chuyển biến, hỏi: "Suy nghĩ tới đâu rồi?"

Ta không dám nhìn mặt ông, nói: "Con muốn yên tĩnh một lúc, con về trước được không ạ?"

Phụ vương ngẩn ra như không kịp hiểu, rồi nhú mày không vui, ngoảnh mặt đi.

Đôi xăng-đan màu vàng nhạt chậm rãi dôi gót đến sau thư án, tiếng "lép kếp" rất nhỏ như đang quở mắng ta, như tỏ ý từ chối chủ nhân của nó rằng: Nãy giờ nói nhiều thế, vì sao vẫn còn cố chấp hả?

Ta bước đến trước thư án, khom người: "Phụ vương?"

Ông không buồn ngước mắt nhìn ta, mắt nhìn đăm đăm bản tấu chương:

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, con về nghỉ ngơi đi."

Hành lễ cáo biệt phụ vương xong, ta chậm chậm bước về phía cửa, lòng có chút rối bời.

Trước khi bước ra khỏi cửa ngự thư phòng, một tiếng thờ dài nào nề chọt vang lên, nối tiếp sau đó là một tiếng thờ dài nào nề khác, liên tiếp, tiếng này chưa dứt tiếng mới đã tới.

Ta bước một chân qua bậc cửa, quay đầu lại, phụ vương thờ dài nào nề mấy lần xong, lại lấy ngón trỏ ấn ấn huyết thái dương, tùy tiện cảm một bản tấu chương lên giờ ra coi, bộ dáng như muốn nói: Cạn lời rồi, không nói nữa, quá cố chấp!

Ta dứt khoát không nhìn lại nữa, nhắc chân còn lại qua bậc cửa, đi thẳng ra.

Ari và Eiy thấy ta trở ra, vội hành lễ:

"Điện hạ!"

Lướt mắt qua chớp mũi đỏ ừng vì lạnh của họ, ta bảo Ari đưa lồng đèn cho mình rồi phát tay:

"Về nghỉ ngơi trước đi, ta đi dạo thêm một lát sẽ về."

Ari nghe vậy liền nói: "Điện hạ nhớ cẩn thận!"

Ta nhìn Ari, phụ vương nói đúng, tuy con bé có lén ta báo tin cho phụ vương, nhưng nó cũng giống phụ vương, một lòng chỉ muốn tốt cho ta, đã vậy không nên tức giận với nó nữa:

"Ta biết rồi, hai em về nghỉ đi."

Ari và Eiy lễ phép khom lưng rồi xoay người bước đi.

...

Ta cầm đèn lồng trong tay, thả bước đến gần hồ hoa sen, nhìn mặt hồ lênh bênh vô số sen trắng, lại trái phải nhìn cảnh sắc chung quanh ngự thư phòng, nơi này có thật nhiều thứ để hoài niệm.

Ngồi xuống mép thành hồ, lấy tay vốc một nắm nước, ngắm những giọt nước trong suốt long lanh dưới ánh trăng. Trăng đêm nay khá tròn, bầu trời cũng ít mây, ánh trăng chiếu xuống, nước như thể hóa thành màu của trời đêm, gọi lên bao kí ức đẹp thuở nhỏ.

Năm đó ta và Menfuisur, chính là gặp mặt tại nơi này.

Ta và phụ vương trò chuyện, dạo hồ cũng là ở nơi này.

Nơi này, cất chứa thật nhiều kỉ niệm đẹp...

Hầy, ban nãy nhìn thấy thần sắc phụ vương đối với ta cơ hồ thất vọng như thế, không hiểu sao đáy lòng có chút muốn làm theo lời ông.

Con người, sống ở đời có khi buồn cũng có khi vui.

Ngắm ánh trăng sáng treo trên trời cao kia, ta chợt nghĩ, nếu không thể buông bỏ hận ý, vậy cố gắng làm giảm nó, đừng để nó tăng thêm thì sao?

Liệu ta có thể như phụ vương nói... hão hão làm lại từ đầu không?

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ruka.

Liều động sương se ve gáy sớm, gió trời man mác cuộn mây tơ.

Sáng nay nhiệt độ hơi se lạnh, dang rộng tứ chi nằm trên giường, ta lười nhác nâng mí mắt.

Ai ngờ đúng lúc Ari đang đứng trực ngay cuối giường, lớn giọng bảo bọn cung nữ giật dây kéo tấm màn lớn dạt sang hai bên, văng thái dương bên ngoài điện vừa vắn chiếu thẳng vào mắt ta, một luồng sáng lóe lên, rõ đau mắt.

Bực bội nhắm tịt mắt, cầu nhàu: "Mới sáng sớm mà mở màn làm cái gì? Đóng lại!"

Ari khó xử bước đến nói nhỏ với ta: "Điện hạ, người quên rồi sao?"

Ta ngái ngủ vò vò tóc, vô thức hỏi: "Quên cái gì?"

Ari cười híp mắt, ta hình như thấy nụ cười này có chút méo xệch thì phải:

"Tôi qua Pharaoh đã hạ thánh chỉ, nói mỗi sáng đứng giờ Ty[1] phải đánh thức điện hạ dậy. Nếu điện hạ không chịu dậy, cho dù dùng mọi cách, thậm chí thất lễ với điện hạ, cũng nhất định phải gọi điện hạ dậy bằng được. Nhất quyết không thể để điện hạ có cơ trốn học môn chính trị nữa!"

[1] Giờ Ty: Sáu giờ sáng, tính theo mười hai con giáp.

Trước mắt như tối đen, ta nhớ ra rồi, tối hôm qua đúng là có một đạo thánh chỉ được ban xuống.

Nội dung thánh chỉ vô cùng kỳ quặc, tuy nhiên rất đúng với phần nào tác phong thường ngày của phụ vương.

Nhưng là nghĩ tới nội dung thánh chỉ, cũng đồng thời nghĩ tới gương mặt ục ịch chảy xệ của lão sư lớp chính trị. Mỗi quan hệ giữa ta với đám lão sư đó, chính là phải dùng chữ "thậm tệ" để mà hình dung. Cũng tại những bài học đó ta đều đã học qua, ngày thường lại biểu hiện vô cùng xuất sắc. Trò lần thầy, là hạ thấp họ như thế nào. Lần này phụ vương ra sát chiêu này, chẳng phải là muốn đám già đó được dịp trả thù, sẵn thay người "dạy dỗ" con gái hay sao?!

Ngồi đầu nhìn qua phía không có mặt trời chói mắt, lúc đầu mới hé mắt ra ta còn nghĩ tiết trời hôm nay thật đẹp, nhưng hiện tại nhìn lại, dường như đang đồng có một đồng mây đen ngịt đang bá chủ một phương:

"Thuyết phục không thành thì chuyển sang bắt khuat phục... Phụ vương, kế này của người cũng quá thâm rồi. Quả nhiên, già càng già thì càng cay..."

Ari vuốt ve cây thước gỗ dài chừng ba tấc[2] trong tay, mỉm cười tươi tắn:

"Điện hạ, nên chuẩn bị đi học thôi ạ!"

[2] Ba tấc: ba mươi xăng-ti-mét (cm).

Ta liếc cây thước gỗ to chằng trong tay Ari, chợt thấy hắc tuyến đầy đầu.

Ari, em rốt cuộc là người của ta hay là người của phụ vương vậy?

"Chậc!" Mang theo gương mặt tâm không cam, tình không nguyện rời khỏi

giường, ta không buồn nói năng với Ari, một mạch đi thẳng vào phòng tắm.

Cung nữ quý dàn hàng hai bên thành hồ đang từ tốn thả hoa xuống nước, công cụ tắm rửa dầu vừng đều đã sẵn sàng. Thấy ta bước vào, lập tức cung kính dập đầu: "Điện hạ!"

Ta khoát tay ra hiệu bọn họ cứ tiếp tục, rồi ưỡ oải giang tay sang hai bên, ngái ngủ ngáp một hơi.

Hai cung nữ chuyên hầu ta thay y phục thấy ta ra hiệu, vội bước đến giúp ta cởi bỏ áo ngủ.

Thoát y xong, chưa vội bước xuống ngay, cho người lấy khăn ẩm lau sơ trước.

Để mặc bọn họ tác quái trên người, ta thành thoi đưa mắt ngắm nhìn mặt hồ lênh bênh vô số cánh sen trắng, hít vào hương tinh dầu theo làn khói trắng mờ nhạt lan tỏa, vòn quanh cánh mũi.

Mùi hương liệu này... cảm giác cả cơ thể đều được thư giãn...

"Hương liệu mới à?" Lau sơ nước ẩm xong, ta từ từ bước xuống hồ nước tắm ngâm người.

Ari đứng một bên trả lời: "Dạ đúng, là hương tinh dầu cỏ thơm của Lybi mới tiến cống năm trước. Có tác dụng an thần dưỡng khí, khiến người dùng thư giãn tinh thần, thư giãn gân cốt."

Gối đầu lên đùi của một cung nữ, để cô ta xoa bóp thái dương, lại đặt hai cánh tay lên thành hồ, để hai cung nữ khác xoa nắn bắp tay và hai vai, ta nhắm nghiền mắt, tham lam hít vào một hơi sâu:

"Ta thích hương liệu này, về sau dùng nhiều một chút, rất thoải mái."

Ari phì cười: "Dạ!"

Ta nhú mày, mắt vẫn nhắm:

"Cười cái gì đó?"

Ari lấy cây thước gỗ dài ba tấc trên tay đưa lên gãi gãi đầu: "À dạ không có gì. Chỉ là ban nãy em thấy điện hạ còn đang không vui vì bị đánh thức, mà giờ đã vui vẻ như vậy nên... hi!"

Giang son dễ đổi bản tính khó dời, đã qua ba kiếp người mà vẫn vô tư như vậy, riết ta cũng lười so đo với con bé này, ranh con không thể trị, cũng chả thể làm con nít mãi, đành mặc nó làm loạn đi.

Ngâm tinh dầu xong, dùng khăn bông thấm dầu vùng lau người cho sạch sẽ, gột sạch bụi bẩn, sau dùng gáo múc nước xối lên người, lại dùng khăn bông sạch lau khô, lòng vòng mãi đến tận hai tiếng sau mới tắm xong.

Ari đối với khả năng không chế thời gian tắm của ta rất buồn phiền, thờ dài mãi không thôi.

Ta lười quan tâm con bé nghĩ gì, vẫn tiếp tục chậm rãi từ tốn mà làm.

Hôm nay phải đến lớp, lâu rồi ta không đến học, lần này xuất hiện dĩ nhiên phải ăn vận sao cho đứng đắn nghiêm chỉnh, lại không thể thiếu sự tôn quý giản đơn.

Vì vậy Ari chọn cho ta một chiếc váy dài che phủ chân, vẫn là chất liệu tơ tằm trắng, hông thắt dây đai bản to, thắt nút, để hai sợi dây mỏng viền họa tiết hoa sen nhỏ rủ dài xuống tận chân váy, cuối đầu mỗi dây đính một chiếc chuông bạc nhỏ, khi đi động phát ra tiếng tinh tang trong trẻo.

Ta nâng tà váy xoay qua xoay lại vài lần trước gương đồng, vừa ý nói: "Chiếc váy này rất được, kiểu dáng mới lạ, họa tiết tuy ít mà lại không nghèo nàn tí nào."

Ari cười hà hà, mũi như muốn vênh lên tới nơi: "Được điện hạ yêu thích là phước phần của nó, điện hạ không cần phải khen đâu ạ!"

Rồi lon ton chạy lại bàn trang điểm, lấy một bộ trang sức đến cho ta xem, đôi mắt quắc sáng:

"Điện hạ nhìn này, bộ trang sức này mấy ngày trước mới chế tác xong đó. Kiểu dáng đơn giản mà không mất đi vẻ cao quý, lam bửu thạch óng ánh trong suốt không chút tạp chất, để dưới ánh nắng lam bửu thạch càng trở nên trong suốt, chỉ còn lại đường viền bằng bạc trắng thôi ạ!"

Đuôi lông mày bên phải hơi nhảy loạn, ta vươn tay đẩy sợi dây chuyền cùng đôi hoa tai lam bửu thạch mà Ari vừa mới giới thiệu xong sang một bên, lắc đầu nói:

"Ari! Ta là đến lớp học, không phải đến Tây điện dự yến tiệc."

Khuôn mặt Ari lập tức ngớ ra, suýt chút làm ta bật cười: "Dạ, em, em xin lỗi."

Ta xoa đầu Ari, bảo: "Được rồi, lấy sợi mè dây đính đá hồng bửu thạch ta hay đeo tới đây."

Ari ừ ừ: "Dạ."

Lúc đeo bao tay nạm ngọc, vương miện linh xà của trưởng công chúa xong, cứ tưởng Ari đã bỏ ý nghĩ đó rồi, ai ngờ lúc vừa bước chân ra khỏi cửa, con

bé lại níu tay áo ta, âm thầm thưa:

"Điện hạ! Điện hạ đó giờ lâu rồi không đến lớp, ai cũng biết Pharaoh sùng ái người. Giờ Pharaoh hạ thánh chỉ này cả hoàng cung đều biết, nếu điện hạ đến lớp học lại mà không ăn mặc đẹp một chút, bọn người ở lớp sẽ chê cười điện hạ bị thất sủng đó!"

Ta à một tiếng, thì ra là như vậy, thảo nào đột nhiên con bé này hành xử kì lạ như thế, ra là lo ta bị phụ vương lạnh nhạt, bọn vương tôn quý tộc và bọn nô tài trong hoàng cung sẽ khinh thường ta.

Ari nhú mào, lo lắng hỏi ý ta: "Điện hạ?"

Ta gõ đầu Ari một cái thật mạnh, xong nhắc ta váy dài nhắm hướng lớp chính trị mà đi.

Ari hốt hải chạy theo, thắc mắc: "Điện hạ?"

Thả bước chậm lại một chút, ta vừa đi vừa nhìn cảnh sắc tươi đẹp xung quanh, hạ giọng nói:

"Con người sống ở đời ai mà chẳng có những lúc thăng trầm. Lần này ta không vâng theo ý phụ vương, nghịch lại ý vua, đã biết trước sẽ có kết cục này. Bọn chúng muốn cười thì mặc chúng, dù bọn chúng có cười thế nào thì ta vẫn là công chúa của Ai Cập này, luận thân phận, bọn chúng nếu cho rằng bản thân mình có tư cách chê cười ta thì cứ để chúng cười cho đã đi."

Ari cắn răng: "Để chúng cười thật sao ạ?!"

Ta liếc con bé, đúng là rèn sắt không thành:

"Cười xong rồi sẽ biết."

Ari suy nghĩ một chút, sau đó cả gương mặt nhỏ đều bừng sáng, hớn hở lặp lại:

"À há, cười đi rồi sẽ biết!!! Á há há há! Cười đi rồi sẽ biết!!!"

Nghe Ari cười một hồi, ta không biết nói gì hơn, đành ngán ngẩm quay đầu đi, ai ngờ lại trông thấy một người.

"Ồ đây có chuyện gì vui vậy? Cho thần tham gia với được không?"

Một giọng nam trầm thấp từ sau tán cây đại thụ vang lên, nói sau đó là một bóng người cao lớn.

Người chưa tới tiếng cười đã tới, tóc nâu suông mượt dài qua vai.

Helia.

Ari vội vàng hành lễ với Helia: "Tham kiến tướng quân."

"Miễn lễ."

Helia phát tay, rồi dựa người vào thân cây, giờ tay cười:

"Chào buổi sáng, Asisur điện hạ."

Ta nhìn Helia, hôm nay hắn không mặc khôi giáp[1] mà chỉ mặc một bộ thường phục skhen-ti[2] đơn giản, quần váy bằng vải lanh trắng thuần, thắt một sợi dây màu xanh ngọc bản to ở ngang hông để cổ định, để trần, trên cổ đeo mẽ dây bằng vàng khảm năm loại bửu thạch đầy màu sắc, bắp tay và cổ tay cũng đeo bao tay bằng vàng ròng, xem ra không phải phụ vương triệu vào cung:

"Không cần đa lễ."

Lại nói: "Tướng quân sáng sớm vào cung là muốn tìm ai sao?"

[1] Khôi giáp: giáp mặc khi đánh giặc, hoặc khi được lệnh vào cung gặp Pharaoh cũng phải mặc.

[2] Skhen-ti: quần váy bằng vải lanh quấn quanh thân, thường dài trên đầu gối một chút, cổ định ngang hông bằng một sợi dây màu, gấp nếp lại, dùng cho tầng lớp thượng lưu và quý tộc mặc. Cái sken-ti này xem ảnh Menfuisur thì thấy êm mặc rồi đó, mỏng manh gọi cảm nóng bỏng

Ta đưa tay kéo kín áo choàng, cười đáp: "Sao lại nói như vậy? Tướng quân giao thiệp rộng rãi, trong hoàng cung này quen biết nhiều bạn bè lắm mà."

Sáng sớm đã đến tìm, không phải lại dẫn khách đến "bái phỏng" chứ?

Helia cười cười, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại ở quyền sách mỏng dính trong tay ta, tỏ vẻ suy ngẫm một lát rồi câu câu khóe miệng, đầu mày hơi nhướng:

"Điện hạ đang bận đi đâu à?"

Nghe Helia dửng dưng, cả người đều cứng ngắc.

Đêm qua phụ vương hạ thánh chỉ, nội quan vội vã chạy tới thăm điện của ta không khỏi tránh bị tai mắt. Hôm nay Helia lại đến tìm sớm như này, chắc hẳn tin tức ta thất sủng đã lan khắp hoàng cung rồi, nói không chừng cả kinh thành Thebes đều hay tin. Hiện tại đi ra ngoài, sẽ rất bất lợi.

Vốn dĩ lúc đầu còn nghĩ tin tức chưa lan xa, ra ngoài sẽ không sao.

Hiện tại, hãy...

Cũng may Helia đến kịp lúc, chỉ là, mỗi lần hần đến đều là hai cái miệng ăn...

Đành vậy, ta lấy mếp áo choàng che quyền sách, thân thiện đáp:

"Định đi vài vòng tản bộ thôi, nhưng nếu đã có duyên gặp tướng quân ở đây, vậy thì trở vào trong, chúng ta dùng trà cho ấm bụng. Trà hoa nhài tướng quân khen hôm qua vẫn còn rất nhiều đấy."

Đảo mắt xem xét xung quanh, lần này chắc chắn có dẫn người theo rồi, đang trốn ở đâu đây?

Helia bật cười vui vẻ, nghe sao cũng giống như kiểu cười thỏa mãn khi nguyện vọng đạt thành:

"Điện hạ khách sáo quá! Bản thân thần thì không muốn làm phiền nhả hứng tản bộ của điện hạ, nhưng nếu điện hạ đã có lòng như vậy, không nhận lời mà cứ nói những lời sáo rỗng từ chối thì thật bất kính với thịnh tình của điện hạ. Đã vậy thì, cung kính không bằng tuân mệnh vậy."

Dứt lời liền quay đầu đi ngược về phía sau tán cây, "ờ" một tiếng:

"Ai đây? Quý nhân, quý nhân nha! Anh đến đúng lúc thật, Asisur điện hạ có trà ngon khoản đãi đấy. Thật quá đổi tình cò nha, anh gặp vận đỏ rồi!"

Ta chôn chân tại chỗ, không biết nói gì hơn, màn kịch này cũng quá gượng ép rồi đi.

Ooo

Ta ngồi trong tiền sảnh.

Trong sảnh có hai vị khách, một là Helia - con trai của tể tướng Imhotep, người còn lại ngồi bên cạnh thì ta không rõ, bất quá dung mạo có chút quen mắt.

Helia dựng thẳng lưng ngồi trên ghế, biểu tình ái ngại:

"Sớm thế này đã đến bái phỏng, làm phiền Asisur điện hạ rồi."

Dứt lời liền quay sang vị khách ngồi bên, vẻ ái ngại mới đây cứ như hoàn toàn bốc hơi, thay vào đó là gương mặt hớn hờ tươi tỉnh như bông: "Anh phải biết Asisur điện hạ là người độ lượng cỡ nào, tiếng thơm đồn ngàn dặm, cả kinh thành Thebes đều biết. Thậm chí cả các nước lân bang cũng phải ngưỡng mộ. Sau này anh còn cần phải học hỏi từ điện hạ nhiều."

Ta nghe mà lưng búng lỗ tai, lại bắt đầu bốc phét lên rồi.

Ấy thế mà vị khách bên cạnh nghe xong lại không chút hoang mang trước "tiếng thơm" của ta, còn nhả nhận cười một tiếng, rồi chậm rãi đứng dậy, bước ra giữa phòng, chấp tay, điềm tĩnh nói:

"Mong điện hạ chỉ giáo nhiều hơn."

Bóc một miếng bánh lúa mạch cho vào miệng nhai, đột nhiên cảm thấy tình cảnh hiện giờ có phần quen thuộc, dường như đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Diễn hình như tối hôm qua, lúc thiếu soái Tifes đến cũng là mấy lời khách sáo qua lại một cách giả giả như vậy.

Chỉ là, vị khách hôm nay có vẻ khác hẳn vị thiếu soái tiểu bạch kia. Lời nói, cử chỉ, thậm chí từng động tác nhỏ như cảm lý trà lên uống cũng đều rất chuẩn mực.

Quan trọng hơn, tuy bề ngoài thoát nhìn nho nhả, nhưng mỗi bước đi đều vô cùng vững chãi, chứng tỏ là một kẻ luyện võ.

Đây không phải lần đầu tiên Helia dẫn người đến ăn tiệc trà bánh, mỗi người mỗi lần hần dẫn đến đều vô cùng giống nhau, có một điểm chung là nếu không phải kẻ văn sĩ mặt mày trét phấn nói toàn những câu vô bổ thì là quân nhân khô khan cứng ngắc, hoàn toàn không có ai nổi trội.

Ta hiểu dụng ý của hần là gì, hần muốn ta giao lưu nhiều hơn.

Nhưng với những kẻ thô thiển không hiểu biết, nói thêm vài câu cũng vô ích.

Ta nhìn vị khách đang chấp tay đứng yên một chỗ không nhúc nhích, đứng trước mặt ta mà dám lớn mật không khai rõ tên họ, xem như cho hấn bài học. Nhưng là cũng có kiên nhẫn lắm, bị đối xử như vậy mà không hề tỏ ra một mối hay khó chịu, con người này... có thể xem xét:

"Ngồi đi."

Vị khách nâng khóe miệng, lễ độ đáp: "Tạ ân điển của điện hạ."

Kẻ luyện võ à...

Mấy năm nay không phải chưa từng đến quân trại hay thao trường xem binh sĩ tập luyện. Võ tướng trong triều cũng gặp qua không ít, quân hàm từ bậc lục phẩm trở lên đều đã gặp qua.

Nhưng người này...

Helia, rốt cuộc người đem đến thứ gì cho ta đây?

Đặt nửa miếng bánh lúa mạch còn dư xuống đĩa, ta vừa lấy khăn ăn lau miệng, vừa nhìn Helia, làm như khó hiểu, băng quơ hỏi:

"Tướng quân sớm vậy đến đây bãi phòng, không phải chỉ đơn giản là ăn bánh uống trà chứ?"

Helia thối nhẹ vành ly trà, lớp sương ám trên vành lập tức tan ra:

"Dĩ nhiên thần không rảnh rồi như vậy rồi. Hôm nay đến bãi phòng, một là muốn thăm hỏi điện hạ, hai là muốn giới thiệu cho điện hạ một nhân tài xuất sắc, rất đáng đề được điện hạ tuyển dụng."

Dùng thìa bạc chọt vào ly trà, khuấy khuấy lá trà nổi trên mặt nước vẫn còn làn khói trắng mờ nhạt, ta như mảy mòi tỏ vẻ ngạc nhiên đệm theo Helia, ngoài người đang ngồi cạnh hấn thì còn ai vào đây nữa: "Ồ, nhân tài được tướng quân không tiếc lời vàng ngọc khen ngợi, tin chắc không phải hạng tôm tép nhãi nhép tầm thường rồi. Là vị nhân tài nào có bản lĩnh lớn như vậy?"

Helia như mảy mòi lên, hé miệng chuẩn bị nói: "À, người đó..."

"Là thần." Nhưng lại bị vị khách nhân tài nhanh hơn một bước, vừa vặn cắt ngang.

Ta thăm thấy buồn cười, vị khách này quả nhiên tự tin, tuy thật sự là hấn ta nhưng Helia còn chưa ra về bí hiểm xong. Kể ra đây cũng là lần đầu tiên có người dám giành đất diễn của Helia, gan lớn!

Helia thấy "nhân tài" tự ý ra diễn đoạt mất lời thoại của mình cũng không nói gì, chỉ thông dong thưởng trà, hít vào một hơi hương trà hoa nhài thơm ngát, nhếch mép ra vẻ thần bí cao cơ.

Ta lướt mắt qua hai kẻ đang âm thầm tính giờ diễn tuồng trước mặt, mong là đừng nhầm chán như mọi lần, có tí kịch tính thì tốt.

Helia nhấp ngụm trà, nói: "Nghe nói điện hạ từ ngày hôm nay trở đi sẽ rất rảnh rồi. Đã có thời gian như vậy, thì để nhân tài của thần bồi người một thời gian đi."

Ngón tay cứng ngắt, nước trà trong chén sánh ra tay.

Hấn rõ ràng biết tình hình của ta, lại còn ở đó nói ta rất rảnh rồi. Rõ là cố tình châm chọc!

Châm chọc xong, đưa mắt sang "nhân tài", bảo: "Mau giới thiệu bản thân anh với điện hạ đi."

Vị khách cười cười, để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp: "Thần tên Ruka, không có họ. Là tinh anh trong tinh anh trong đội cận vệ của trưởng công chúa điện hạ."

Ồ, ta không biết rằng trong đội cận vệ của mình còn có một người tên Ruka đấy? Lại còn là không có họ, tinh anh trong tinh anh?

Ta nhìn chằm chằm Ruka, nhiệt độ trong mắt dần lạnh đi.

Ban đầu nhìn thấy nam nhân này đã có cảm giác rất quen mắt, ha, vậy mà ta lại không nhận ra sớm hơn, còn có thể là ai ngoài tên cận vệ riêng của con tộm mộ Carol Rido kiếp trước?

Không ngờ lại gặp được hấn trong thời điểm này.

Nam nhân này liệu có bị cuốn vào lời nguyên không? Có nhớ ta là ai hay không?

Chỉ tại phụ vương, thế nào cũng không chịu tiết lộ cho ta rốt cuộc có bao nhiêu người vướng vào lời nguyên, hại ta đến giờ vẫn chưa thể buông xuống đề phòng. Đến tận bây giờ, những người bị vướng vào lời nguyên mà ta biết, ngoại trừ phụ vương mẫu hậu và Ari không hận ta ra, còn lại...

Thật khó mà diễn tả hết.

"Người rất tự tin."

Ruka này đến đây, là muốn tiếp cận ta vì có mục đích, hay chỉ đơn giản là tình cờ được Helia tìm thấy rồi đào tạo? Cả hai kiếp này mới gặp nhau hay kiếp trước hẳn vốn cũng là người của Helia?

Ruka rằng: "Điện hạ có thích một người tự tin như vậy không?"

Ta chạm vào viên thạch anh đỏ hồng khảm trên mắt rắn của chiếc vòng kim xà đeo trên tay: "Còn phải xem tâm tính của người đó như thế nào. Có một lòng một dạ hay chăng?"

Lông mày Ruka khẽ nhíu: "Điện hạ nói vậy là có ý gì?"

Nhìn vào đĩa trái cây bên cạnh, tùy tiện chọn một quả cam lên ngắm nghía: "Tí như trái cam này, thoạt nhìn tươi ngon tốt tươi, nhưng ai biết chừng bên trong lại đầy sâu thì sao? Có đúng không?"

Ruka chăm chú nhìn trái cam tròn trịa trên tay ta, rồi nhìn ta, mỉm cười thân nhiên:

"Cam dâng cho điện hạ ngự thiện, từ chất lượng bên trong đến mẫu mã bên ngoài đều đã được kiểm duyệt đảm bảo, sắp có thể xuất hiện tình trạng bị sâu mọt cắn phá?"

Hừm, miệng lưỡi tạm xem như sắc bén...

Ta dùng móng tay ngón cái đâm vào vỏ cam, nói: "Đã từng nghe câu 'Vỏ cam dày có móng tay nhọn' chưa?"

Ruka ngó ra: "Dạ?"

Bốn bề im ắng.

Không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng người dân sông Nile đang hò reo bên dưới.

Động tác lột vỏ cam hơi chậm lại, ta nhướn mắt nhìn Ruka, kẻ này không hiểu ý ta sao?

Ruka tỏ vẻ ái ngại nhìn ta, che miệng như đang nén cười: "Nghe thì có nghe rồi, nhưng là... 'Vỏ quýt dày có móng tay nhọn' thưa điện hạ..."

Ha, Helia ngồi trên ghế dành cho khách vừa nghe Ruka dứt lời liền vỗ vào thành ghế bật cười một tiếng, đôi mắt hẳn sáng ngời, lia mắt nhìn ta như thể vừa nghe được chuyện gì buồn cười lắm.

Da mặt hơi nóng lên, ta cho rằng có lẽ giờ phút này mặt mình đang đực ra, trông cực kì ngu ngốc.

Khóe mắt liếc nhìn Helia, câu thành ngữ dân gian này là hẳn dạy cho ta, bảo là học được từ các thương nhân Trung Nguyên ở cảng Thebes, nói gì mà nghĩa là cho dù người cao cơ cỡ nào thì cũng có một người có thể hạ bệ người xuống; trên đời này không có thứ gì là hoàn hảo tuyệt đối.

Ra-là-nói-dối...

Helia nhún vai, bản mặt bình thản như muốn nói: Thật ra thần cũng không biết nó gọi là vỏ quýt, người biết đó giờ ngoại ngữ của thần vẫn không chuẩn mà. Nói thật đấy!

Ta trừng mắt cảnh cáo: Tốt nhất là ngài đừng nên có lần sau! Bằng không...!

Helia nháy mắt: Đã rõ!

Rồi họ khan hai tiếng làm giảm bầu không khí lạnh cứng, vịn tay ghế đứng dậy, chống một tay lên thắt lưng, tay còn lại xò ra vuốt tóc mái trước trán ra sau đầu, nói:

"Thời tiết hôm nay trong xanh ít mây, trời nhiều gió, rất thích hợp đi thuyền trên sông. Trùng hợp thuyền riêng của thần đang đỗ neo ở sau hoàng cung, từ đó có thể xuôi dòng đi lên chợ trên sông của dân chúng. Nghe đâu quan trấn thủ hải cảng vừa ra thông lệ mới, nhiều thương buôn từ các xứ xa đến trao đổi giao thương, cảng Thebes hiện nay vô số vật phẩm được bày bán, rất hưng thịnh."

Nhìn ta, ánh mắt đầy thâm ý:

"Sẵn dịp điện hạ đang có thời gian rảnh, nếu chi ngồi không một chỗ buồn chán, chi bằng cùng chúng thần ra ngoài cung du ngoạn một chuyến. Xem như thị sát dân tình."

Ta dời mắt qua Ruka, im lặng khá lâu rồi, không muốn nói gì nữa sao.

Quả nhiên, thấy ta nhìn hẳn, dù chưa biết được bản thân đã được chấp thuận hay chưa, hẳn cũng không rồi, bình tĩnh chỉnh trang lại y phục, đứng dậy rời chỗ ngồi, đến trước mặt ta, chấp tay thưa:

"Lời mời của Helia tướng quân coi bộ rất hấp dẫn, điện hạ thấy thế nào? Nếu điện hạ đi, thần sẽ cho kẻ dưới lập tức đi chuẩn bị sẵn sàng."

Ta rũ mí mắt, gõ gõ ngón tay lên bàn, nhịp theo bản nhạc hòa tấu yêu thích, tiếp xúc với mặt bàn bằng gỗ bá hương phát ra tiếng "lốc cốc" nhỏ đều đặn. Lúc phải suy nghĩ, ta thường hay lấy nó ra để tịnh tâm. Bản nhạc này tiết tấu êm dịu, nhanh mà không gấp, da diết đi sâu vào lòng người.

"Điện hạ?" Ruka gọi khẽ.

Tay nhịp vẫn gõ, nâng mí mắt nhìn qua hai kẻ mặt mày tươi cười đang công khai bắt tay nhau đưa ta vào thế phải chọn lựa nhanh chóng trước mặt. Kẻ ra Ruka này khá giống ta và Helia, diễn thì diễn, lộ thì lộ, nhưng mỗi màn diễn đặt ra đều có mục đích, không phải để mua vui cho thiên hạ.

"Nghe không tệ, cũng được."

Ruka cup mắt: "Vậy thần xin phép đi chuẩn bị ngay, thưa điện hạ." Ta nghe được tiếng thở ra rất khẽ, xem ra Ruka rất vui mừng với câu trả lời của ta. Mà cũng đúng thôi, mừng rỡ là phải đạo. Mục đích ban đầu khi Helia và hân đến đây, chẳng phải chỉ vì mấy chữ gòn gọn này thôi sao?

Tuy là thân thể của nam nhân này vẫn còn nhiều điều bí ẩn, nhưng giờ hân đã là người của ta, sớm muộn gì hân cũng phải đích thân nói rõ ngọn nguồn sự thật về bản thân với ta.

Nhưng là, ngày nào thâm tâm hân còn chưa toàn tâm toàn ý hướng về vị chủ nhân này, thì ngày đó, ta cũng chưa thể phó thác dù chỉ một chút niềm tin rất nhỏ vào hân. Ta sống trên đời hơn năm mươi bảy năm, qua ba kiếp người, đã sớm không còn niềm tin vào bất kì ai nữa rồi...

Ruka rời đi không bao lâu, Helia cũng bảo về thay y phục khác rồi đi luôn, bảo chiều nay gặp.

Ta ngồi trên ghế, nhìn vàng thái dương bên ngoài điện đã lên cao, ánh nắng từ bầu trời Ai Cập xuyên qua màn trướng chiếu vào giữa sảnh, phản chiếu hoa văn in chìm trên sàn lát cẩm thạch.

Nhìn đến thất thần một hồi, mới chợt nhận ra... bọn họ đã rời đi cả rồi.

Tâm điện rộng lớn, trừ bỏ tiếng màn sa bị gió lùa phát ra tiếng phành phạch, còn lại không gian dường như trở nên yên tĩnh đến kì lạ, đến đáng sợ, tựa như cả thế giới chỉ còn có mình ta tồn tại.

Ta kêu lên một tiếng: "Ari!"

Ari từ ngoài nhanh chóng chạy vào, trên tay vẫn còn nhỏ nước tí tách, chắc vừa mới giặt quần áo xong. Đường đường là quân sự lại chạy đi làm công việc của cung nữ, thật là...

Ta lười để ý mấy chuyện vặt vãnh, dặn dò con bé vài câu, đại loại như ta vào phòng nghỉ một chút, không có gì thì hạn chế đừng làm phiền, khi nào Ruka và tướng quân Helia trở lại thì hãy vào gọi ta dậy. Dặn dò xong, thấy Ari gật gù có vẻ đã nhớ hết nên rời ghế đứng dậy trở vào trong.

Lúc chuẩn bị khép cửa phòng lại thì Ari hỏi: "Ruka là ai vậy ạ? Nghe tên hơi quen quen?"

Mí mắt dần nặng trĩu, ta khoát tay: "Lát nữa tự hỏi Helia đi." rồi khép cửa.

Bước vào phòng rồi, ta đi một vòng kéo lại rèm, sau đó mới mệt mỏi leo lên giường nằm.

Ngọn gió đầu thu len lỏi qua khe hở lùa vào phòng, tốc bay màn điều[3], hiu hắt dễ chịu.

[3] Màn điều: màn cửa của các nhà giàu có treo trên giường.

Mơ mơ màng màng lại cảm thấy con buồn ngủ ập đến, có lẽ do sáng nay dậy quá sớm so với ngày thường.

Cảm nhận cảm giác êm ái dễ chịu từ chăn đệm truyền đến, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, ta thấy mình bay xuyên qua trùng trùng điệp điệp rừng núi sương phủ mây mờ, bay mãi bay mãi, cuối cùng dừng chân tại hoàng thành Babylonia[4].

[4] Babylonia là tên quốc gia, còn thành tên Babylon.

Hoàng thành rộng lớn, lãnh thổ trải dài khắp Trung Đông.

Ta đứng trên đỉnh hoàng thành, phóng tầm mắt nhìn khắp bốn phương tám hướng.

Bỗng nhiên từ sau lưng có người khẽ gọi: "Asisur."

Ta quay đầu, thì thấy mình đang ở trong một căn phòng.

Căn phòng mà ta đang thấy dát vàng nạm ngọc, sàn lát bửu thạch ô-phia sáng láng.

Dưới lưng thật mềm, ra đang nằm trên giường.

"Sao nàng vẫn chưa ngủ? Lại nhớ nhà à?" Một giọng nói trầm thấp từ sau lưng truyền đến, suýt chút làm ta giật mình.

Đang định quay đầu lại xem ai vừa nói chuyện thì giọng nói trầm thấp lại vang lên:

"Nàng hận bọn họ không?"

Ta nín thính, trở người, tự nhiên lại có gì đó thôi thúc ta phải nhìn rõ mặt người này. Nhưng ai ngờ khi quay lại, người đó đã ngồi bên mép giường, chỉ để lộ tấm lưng trần sần chắc mà đầy sẹo.

Sẹo lớn có, sẹo nhỏ có... đủ loại hình, đủ loại kích thước.

Không hiểu vì sao khi trông thấy tấm lưng đầy sẹo kia, thâm tâm lại dấy lên cảm giác thân thuộc kì lạ, tiềm thức trong lúc vô ý lại thốt ra khe khẽ những lời vốn dĩ không thể tùy tiện nói với ai:

"Hận."

Vươn tay châm đèn dầu, ánh sáng liền men theo tay người bùng lên: "Sớm thôi, ta sẽ bắt tất cả bọn họ phải quỳ phục dưới chân nàng."

Ta mấp máy môi: "Vậy sao."

Bóng dáng cao lớn phản chiếu dưới ngọn đèn dầu yếu ớt, trong mắt ta lại thành ra một mảng màu u ám không dứt. Phảng phất như thậm chí dù đang ở trong một căn phòng rộng rãi xa hoa nhường này, vẻ cô tịch của người cũng không thể nào khóa lấp đi được, không thể nào xóa nhòa.

Trong lúc mơ màng, giọng nói trầm thấp bỗng trở nên thật gần mà cũng thật xa:

"Nàng tin ta không?"

Cảnh vật trước mắt nhòe đi, ta như nghe thấy tiếng mình đáp:

"Tin."

Đột nhiên âm âm một tiếng, đất trời như rung chuyển.

Giật mình mở mắt ra, căn phòng dát vàng ô-phía đã không còn, tấm lưng trần đầy sẹo cũng biến mất, trước mắt chỉ còn bầu trời Ai Cập xanh như màu lá mạ cùng bức tượng nhân sư đấng xa.

Ta chớp mắt vài cái, hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nhìn bình hoa vốn đặt ở góc phòng giờ lẳng lốc dưới đất, tự nhiên chợt thấy buồn cười, cũng có tí chua chát, nói thẳng ra thì sự vật, con người ở trên đời này, có được bao nhiêu cái là thật đâu?

Giấc mơ và hiện tại, cách nhau chỉ một ý niệm.

Người cho là mơ thì là mơ, người cho là thật thì sẽ là thật.

Đơn giản vậy thôi.

Cửa phòng bị gõ to hai cái, giọng Ari từ sau cửa truyền vào: "Điện hạ, đội trưởng Ruka đã đến, đang ở bên ngoài sảnh ngồi đợi ạ."

Đội trưởng Ruka, làm quen thân phận cũng thật nhanh.

Ta vén chăn bước xuống giường, đi đến bàn trang điểm, ngồi xuống ghế tựa, nói:

"Biết rồi. Đem y phục vào cho ta thay."

...

Ta thay đổi thường phục xong, bước ra đại sảnh, quả nhiên trông thấy Ruka.

Hắn cũng đã thay đổi y phục, áo liền váy xanh lam sọc trắng, vắt trên vai một cái khăn dài đến eo.

Hình như bộ đồ này... lúc trước khi hắn làm cận vệ cho con trộm mộ đã thấy mặc rồi. Khi đó cho rằng hắn thích kiểu đồ này nên may nhiều bộ giống nhau để thay đổi. Dù gì cũng là cận vệ của vương hậu Ai Cập, không thể nào túng thiếu được. Nhưng mà bây giờ, cũng lại mặc?

Ruka thấy ta ra tới, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Ta gạt đầu, thôi mặc kệ, rồi nhìn quanh, sao không thấy Helia: "Helia đâu?"

Ruka đáp: "Tướng quân nói tìm được địa điểm du ngoạn tốt hơn, đến trước đặt chỗ rồi thưa điện hạ."

Ta nhướn mày: "Là nơi nào?"

"Là một nơi tụ tập những người sưu tầm cổ vật, hôm nay vừa vặn tổ chức đấu giá ly rượu mà vị Pharaoh đã thống nhất Thượng Hạ Ai Cập từng dùng qua. Tướng quân bảo có hứng thú, muốn mời điện hạ chia sẻ đồ tốt." Ruka tiến đến, đưa tay làm động tác mời: "Chúng ta đi luôn chứ điện hạ?"

Ta đi thẳng ra cửa, lướt qua mặt hán: "Được, đi thôi."

Hội thương nhân sưu tầm cổ vật mà Ruka nói ngụ ở thuyền hoa giữa sông ngoại ô kinh thành Thebes, khi ta với Ruka đến nơi thì trời đã sẩm tối, trên thuyền đã khêu đèn.

Helia ngồi trong gian chính trên khoang thuyền, nâng ly rượu xem vũ cơ ngoại bang nhảy múa.

Ngồi trong sảnh ngoài hán ra thì còn có mấy người khác nhìn khá quen mắt, thì ra đều là đám vương tôn quý tộc trong kinh thành.

Helia còn cái trang giả bộ huyền bí đứng dậy chạy đến, kéo tay áo ta lảo đảo:

"Điện hạ tới rồi, đội trưởng Ruka cũng tới luôn. Điện hạ à, người ở đây không biết chúng ta là ai đâu, nhớ đừng để lộ thân phận nha."

Ta ậm ừ, thầm nghĩ tài diễn của Helia ắt đã đạt đến trình độ thượng thừa, sâu không thấy đáy. Nội chuyện tên nhiều chuyện người suốt ngày chong mặt khoe khoang khắp chốn kinh thành, có mấy người không nhận ra mặt mũi của người chứ? Có mà giả bộ không biết thôi! Còn ở đó cái trang!

Helia dẫn ta và Ruka vào chỗ ngồi, những người kia dù tỉnh rụi, song ánh mắt cứ bắn tới tập về hướng này.

Đám thường dân chưa từng diện kiến ta thì không nói, còn bọn vương tôn quý tộc này ngày nào đến lớp ta cũng gặp, cái bản mặt kênh kiệu thấy mà ghét, và lại bọn chúng ngày thường hay long nhong khắp hoàng cung, chuyện Ruka trở thành cận vệ của ta chắc cũng nắm trong tay luôn rồi.

Trưởng công chúa, Đại tướng quân đạo binh Orent, còn có cả tân đội trưởng cận vệ của trưởng công chúa, ba người cùng nhau đi chơi thuyền hoa, chuyện nóng xình xích này thế nào ngày mai cũng được cả triều đình biết hết.

Ta nói với Helia: "Chén rượu định mua đâu? Không phải là cái chén ngai đang cầm trên tay chứ?"

Helia cười bảo: "Đâu nào, còn không phải chờ điện... chờ cháu với Rimsi công tử đến sao, nên chưa bảo ông chủ lấy ra vội."

Hán quay ra một người ngồi chếch sau lưng bảo: "Ông chủ, người ta đợi đã đến rồi, ông mau đem đồ ra đi."

Ta mỉm cười, không biết hán thành em trai phụ vương hồi nào, với ta khi nào có một người hoàng thúc hờ này. Đúng lúc có rượu, cầm ly rượu người hầu rượu dâng lên, đưa cho Ruka kiểm tra.

Ông chủ bán đồ cổ trạc ngoại tứ tuần, mặt bết hồng hào, vóc người có phần đầy đặn, quần áo hơi cũ song hợp tông với dáng vẻ chất phát. Ông ta thừa vâng đồng thời khom lưng cung kính về phía này, rồi xoay người đi vào cửa bên, chốc sau đã bung ra một cái hộp gỗ.

Ông chủ đặt hộp gỗ lên chiếc bàn con trước mặt ta và đám người kia, chậm rì rì cẩn thận mở cái hộp ra, bên trong lại có một cái hộp nhỏ khác, lại mở tiếp, vẫn còn hộp nữa, lại mở tiếp nữa, vẫn còn. Cho đến khi mở đến cái thứ năm, mới xuất hiện lớp lụa đỏ bên trong.

Ruka dâng ly rượu cho ta, ta nhấp một ngụm, thấy trò này diễn cũng điệu nghệ phết, cũng thú vị, liệu ông chủ mập này có phải họ hàng thân thích gì với Helia không.

Ông chủ mập nâng cái vật quăn vải đỏ lên như nâng lòng đỏ trứng mỏng manh, giơ lên trước mặt Helia.

Helia xoa xoa tay, nhận lấy, giờ mấy lớp ra.

Một ly rượu bằng đồng loang lỗ vết han gỉ nằm giữa lụa đỏ, tựa như đã dãi nắng dầm mưa bao năm tháng.

Ta chép miệng, nhìn nó gì khủng khiếp thế kia, chắc gì là đồ tổ phụ Pharaoh mấy nghìn năm trước đã dùng qua.

Helia cứ như sợ dẫu vân tay sẽ làm bẩn, giữ cách lớp vải mà xoay tới xoay lui ngắm nghía, ta cũng nhích lại gần coi cho rõ, Helia vừa tấm tia vừa nói: "Cháu à, cháu coi bề mặt của nó nè! Nhìn cái hoa văn của nó đây! Nhất định là đồ cổ thời 'đồ đồng' không lẫn đi đâu được! Nhìn chỗ han gỉ mà xem, lớp gỉ xanh dày cỡ này, không trải qua trăm nghìn năm thì không thể nào có được!"

Ta ừ ừ cho có, lặng lẽ nhân lúc Helia không để ý chuyển lệ ly rượu qua Ruka.

Ruka cầm trong tay, nhìn một thoáng rồi nói: "Ông chủ này, theo tại hạ thấy thì ly rượu này hình như không phải vật lưu truyền từ thời kì 'đồ đồng'."

Ta đã sớm đoán được, nghe vậy chỉ cả cười.

Tiểu tử nói hay lắm, hiểu đúng ý ta đấy.

Ông chủ mập sừng sốt: "Vị công tử này, xin đừng nói bậy bạ. Tiểu nhân đó giờ buồn ngay bán thật, sao dám mang đồ giả ra lừa gạt quý khách."

Mặt Helia còn mất hứng hơn, hai con ngươi như lưỡi dao bén ngọt cứ tia vào mặt ta rồi qua Ruka.

Ruka cong cong khóe miệng, đặt ly rượu lên bàn, nhẹ nhàng nói: "Theo tại hạ thấy, ly rượu này hẳn chừng năm ngoái."

...

Trong màn đêm đặc quánh, ta hồi cung với ánh sao sáng lấp lánh trên đầu.

Helia suy sụp quá thể, ly rượu bị Ruka kết luận đúng là hàng nhái, hơn nữa còn nhái hết sức thô thiển. Ruka nói, muốn làm ra thứ đồ cổ này dễ vô cùng, trước tiên tạo một cái khuôn mô phỏng đồ cổ, sau đó nung chảy đồng, muốn đúc bao nhiêu có bấy nhiêu. Rồi ngâm trong mỡ, chôn dưới bùn lầy mấy hôm, phơi nắng thêm vài ngày, cứ lặp đi lặp lại quá trình đó nhiều lần, cuối cùng vùi trong đất ẩm, chừng bảy tám tháng là có thể tạo ra vết han gỉ bong tróc, nhìn vừa cổ vừa toi tã.

Ông chủ nghe xong mà tay chân run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu, đã vậy trong đám người ngồi đó còn có người lập tức gọi quan phủ ập tới, giải lão mập đi, sẵn tiện tịch thu luôn hàng hóa.

Ruka khá hứng thú với đồng hàng đấy, trong mấy rương hàng lớn của lão mập, chỉ có mỗi rương gỗ là thật, còn lại hầu như đều là đồ nhái.

Quan sai thủ thành hốt cả một thuyền đầy đồ nhái, vàng bạc đồng thiết ngọc thạch lưu ly dưới ánh nến lóng la lóng lánh nom thật bắt mắt, đáng tiếc là mặt Helia cứ thuôn ra.

Trước giờ ta bị Helia xỏ xiên nhiều rồi, lần này được dịp trả đũa, đúng là khoan khoái cả người.

Đội đồ đặc của lão mập bị chuyển đi cả rồi, Helia mới tiến đến gần ta. Thiết nghĩ hẳn đang cấu kinh lắm, ai ngờ vẫn còn cười vui vẻ, nhưng là vành mắt hơi cong, hơi nguy hiểm.

"Điện hạ, lát nữa giờ Thìn, người ra ngự hoa viên đội thần nhé."

Ta không hiểu Helia hện ra đó làm gì, nhưng vẫn gật đầu: "Ừ."

Helia vẫy tay, xoay lưng hòa vào dòng người tấp nập phía sau: "Vệ thần xin đi trước."

Ruka khom lưng: "Tướng quân đi bình an." rồi chấp tay với ta: "Ta hồi cung chưa ạ?"

Ta ngẩng đầu nhìn trời, thở ra: "Hồi cung."

Ooo

Trở về hoàng cung rồi, sau khi tắm rửa thay y phục mới, ta mới từ từ đến chỗ hẹn với Helia.

Ai ngờ đến đó đội hết mười lăm phút, vẫn không thấy bóng dáng hán đầu.

Trong lòng hơi không vui, nhưng trước giờ Helia hành sự đều có lý do riêng, hẳn không làm điều chi thừa thãi. Nghĩ vậy nên ta cố gắng thuyết phục bản thân đứng thêm tí nữa.

Đêm đen đầy sao, gió bắc gào thét.

Tối nay trăng cũng rất tròn, ta đứng dưới ánh trăng sáng vàng vạc, không nhận được cảm khái:

"Cảnh còn người xưa đã mất. Nhân sinh trên đời, có bao nhiêu khoảnh khắc được tỏa sáng đâu?"

Nán lại ngắm trăng thêm một hồi, ta đã hết kiên nhẫn, nhắc váy dòi gót khỏi ngự hoa viên.

Ai ngờ trên hành lang, Helia và một người nữa đang đi về hướng này, dừng ta ở giữa hành lang.

Giờ mới chịu vác bản mặt mộc của người tới à...

Helia cười nói: "Nghe nói gặp ba lần một ngày là có duyên. Như câu chạy trời không khỏi nắng, ta và Asisur điện hạ đã là lần thứ hai rồi, nếu chốc nữa lại gặp, điện hạ có lẽ nên suy xét lại đấy." Hắn cười khanh khách, nhìn thoáng người bên cạnh: "Vương tử, ta nói có đúng không?"

Ta cũng nhìn thoáng người bên cạnh Helia, khoảnh khắc lướt qua gương mặt rất đỗi quen thuộc kia, trái tim tựa như nhói lên, đem một tiếng cười khổ rồi mới nói:

"Helia tướng quân chớ có luồn kim xe chỉ mối quan hệ giữa chúng ta. Vương tử là người đứng đắn, loại chuyện này há có thể tùy tiện trả lời sao? Tướng quân không nên nhất quyết lôi kéo người ta xuống nước chứ?"

Menfuisur không nói gì, mím môi đảo mắt đi nơi khác.

Helia chống hông, một tay đưa lên vuốt tóc ra sau đầu, cười bảo: "Sao có thể! Vương tử tấm lòng bác ái, sẽ không chấp nhất mấy lễ tiết nhỏ nhặt đâu."

Ta nói: "Giờ này không còn sớm, ta cứ ngỡ tướng quân đã hồi phủ rồi, có sao vẫn còn nán lại trong cung vậy? Có chuyện gì sao?"

Helia thờ dãi, nhún vai: "Điện hạ hỏi hay lắm. Về phần thần dĩ nhiên không muốn chạy loanh quanh hoàng cung vào giờ này. Nhưng xế chiều nay Pharaoh căn dặn gia phụ dẫn vương tử đi thăm thú hoàng cung, sẵn sắp xếp tấm điện riêng cho vương tử. Chắc, điện hạ cũng biết đó, gia phụ tuổi đã cao, ta thân là trưởng tử, làm tròn đạo hiếu, thay cha gánh việc là điều tất yếu."

Ta rằng: "Ra vậy. Nhưng tiết trời đã vào khuya, vẫn còn thăm thú sao?"

Helia cười cười, đang định nói thì Menfuisur bên cạnh đột nhiên giật nhẹ cánh tay hắn, thế là đành phải tạm thời gác cái miệng đang ngứa ngáy lại, ân cần hỏi:

"Vương tử cần gì sao?"

Menfuisur không trả lời, lạnh lùng dời mắt xuống áo choàng.

Ta và Helia cùng dời mắt theo, thì ra mép áo bị cong.

Helia à một tiếng, mỉm cười thân thiện: "Đề ta giúp ngài." rồi chậm rãi khom xuống, quỳ một chân trên đất, vuốt phẳng mép áo choàng bị cong giúp Menfuisur, tuy vậy nhưng khóe miệng bên trái của hắn hơi nhích lên, mí mắt hơi nheo, rõ ràng là không vui khi bị Menfuisur xem như nô tài.

Ta ho nhẹ một tiếng: "Không làm phiền hai người nữa, ta đi trước nhé."

"Guộm đã!" Helia vừa chỉnh trang y phục giúp Menfuisur vừa gọi ngược ta lại. Ta kiên nhẫn nhìn hắn làm việc, xong xuôi mới nhướn mắt nhìn ta: "Thăm thú nhiều đó cũng đủ rồi. Hơn nữa vương tử tuổi nhỏ, không nên thức quá khuya. Bây giờ thần đang đưa vương tử đến chỗ chường quân Hasi để chuyển giao công việc đây. Hay là chúng ta đi chung đi, sẵn thần tiễn người về."

Ta cười, đứng qua một bên hành lang để trống đường: "Không cần đâu, ta tự về được mà."

Helia nói: "Nếu điện hạ nói vậy thì thôi. À mà điện hạ có lời gì muốn nói với vương tử không?"

Cơ thể cứng ngắc, ta xiết chặt cây cán treo đèn lồng trong tay, chỉ muốn một gậy đập thẳng đầu Helia, đập cho hắn cảm miệng, tự nhiên nói mấy lời này cũng không biết là cố tình hay vô ý: "Trễ rồi, có gì để nói đâu? Nên nhanh chóng đưa vương tử về tấm điện nghỉ ngơi sớm thôi."

Nhưng ngấm kĩ lại, chỉ tại do ta quá cảm tính. Helia không biết mối quan hệ giữa ta và Menfuisur. Trong mắt hắn, ta và Menfuisur chỉ đơn giản là cặp tỷ đệ vừa mới nhận mặt nhau, cùng cha khác mẹ, vô cùng xa lạ. Hắn nói này giờ, cốt chỉ muốn nhân cơ hội để ta kết giao với Menfuisur. Người trong cung thêm một người bạn tốt hơn thêm một kẻ thù. Huống hồ Pharaoh chỉ có duy nhất hai đứa con kế thừa ngai vàng, nếu hai đứa con ấy đấu đá nhau vì vương quyền, chẳng phải thành ra kẻ cuối cùng ngồi không hưởng lợi là những kẻ không yên phận trong triều hay sao.

Gà nhà đánh nhau, để kẻ có mưu đồ bất chính ngư ông đắc lợi, là việc làm ngu xuẩn cỡ nào.

Trong đầu Helia hiện giờ, chắc đang mắng ta như vậy.

Quả nhiên, Helia nhú mày, tiến lên một bước, nghiêng nửa người nói nhỏ vào tai ta: "Điện hạ người đang làm gì vậy? Chỉ ít chúc ngủ ngon cũng được mà?"

Ta lùi về sau một bước, tránh ánh mắt Helia: "Tướng quân, thì giờ không còn sớm, nên hộ tống vương tử hồi cung. Bằng không Pharaoh trách tội xuống, ta không gánh nổi đâu."

Helia có phần ngạc nhiên nhìn ta, dù tính hắn không từ tế gì nhưng chung quy cũng biết chừng mực, đến đây thì tốp lại, nói thêm đôi ba câu rồi cáo từ rời đi.

Menfuisur hơi khom người với ta: "Vương tỷ, xin đi trước."

Ta cũng gật đầu đáp lễ: "Vương đệ, mời."

Nhìn bóng dáng nhỏ bé cùng Helia rẽ dần về hướng khác, trong lòng ta ngổn ngang bao cảm xúc, song không hiểu vì sao vẫn có chút gì đó muốn nhìn theo bóng người kia nhiều hơn.

Vốn chỉ là một kẻ cô đơn nằm giữa cung vàng điện ngọc, nhưng có một người đem ánh sáng tới cho ta. Từ giây phút trông thấy bóng hình nhỏ nhắn ấy trong ngự hoa viên, thì chẳng biết từ khi nào, trong lòng ta đã lưu luyến một người, có bởi xóa cách gì cũng không mất đi.

Ở nơi tối lâu hắt sẽ quyến luyến ánh sáng.

Ăn ngọt mãi miết, ắt sẽ nhớ da diết vị mặn.

Ta nghĩ, thuở ban sơ nhìn trộm người ấy cũng bởi vì lẽ đó.

Chỉ vì, trong tiềm thức của ta đã luôn mặc định rằng chỉ có thể nhìn thấy một người đó mà thôi.

Dù là năm xưa hay bây giờ, ta vẫn là một kẻ thích đi ngược ý người. Còn Menfuisur vẫn là bông hoa đương nở rộ, là người sở hữu ánh sáng chói lọi, là tâm điểm thu hút toàn bộ ánh nhìn như xưa.

Trong triều lẫn dân chúng sẽ lần nữa ca ngợi đệ ấy là hiền quân muôn thuở. Phần ta, về sau gặp được, cũng chỉ có thể nghe gọi một tiếng Vương tử, đáp lại một tiếng Vương đệ mà thôi...

Đèn lồng trong tay bị gió thổi qua, ngọn đèn yếu ớt lay động, tựa như tâm ta lúc này.

Xem ra trước khi nói chuyện với ta, phụ vương đã tìm Menfuisur trước rồi. Từ biểu hiện ban sáng và bây giờ, có thể chắc chắn rằng đệ ấy đã tìm được giải pháp cho mình.

Vương đệ của ta vẫn thông minh như trước kia.

Có lẽ ta nên học tập Menfuisur, đệ ấy đã không thêm chấp nhất chuyện cũ, thì ta cũng đừng quá cố chấp một ý niệm.

Những việc đã qua, nếu không quên được, thì cứ xem như chưa từng quen biết đối phương đi.

Làm như vậy, có lẽ là tốt nhất cho tất cả sau mọi chuyện...

Nhướng mắt lên, vừa vặn có một nội quan đang đi về hướng này, ta chặn hắt lại, dặn: "Đến nói với Pharaoh, công chúa Asisur đã thông suốt rồi. Bảo người từ nay đừng quản thúc áp chế nữa."

Nội quan nhỏ tuổi không hiểu ta nói gì, chỉ biết vâng dạ rồi rít, sau khi nhắc lại nguyên văn lời nói theo lệnh ta liền co giò chạy mất hút. Ta nhìn hướng hắt đi,

đúng là hướng ngự thư phòng, không đến nỗi, lạnh lẽo lắm, không đi sai hướng.

Rồi nhìn con đường sâu hun hút phía trước, hai chân vẫn bước đều không dám chậm lại nửa nhịp tí nào:

"Chỉ là sau này, không thể nghe được tiếng gọi vương tử một cách chân thành nữa rồi..."

Có người từng nói với ta, khi ta phiền lòng, hãy tìm một nơi yên tĩnh thanh vắng, sau đó đi thẳng về phía trước, đừng dừng lại. Bởi khi ta dừng lại, chứng tỏ nỗi phiền của ta quá lớn, khi đó chỉ sợ sẽ lập tức bị những suy nghĩ phiền diện quần lấy, không kiềm được mà đau thấu tâm can.

Ta khi ấy không tin, còn vừa che miệng cười vừa bảo người lừa thần thiếp.

Nhưng thật không ngờ rằng, hôm nay đã bị người đó đoán trúng mất rồi.

Dù khi Helia nói, ta đã mơ hồ lường trước sẽ xảy ra cuộc gặp gỡ này.

Nhưng...

Hốc mắt nóng dần.

Một giọt nước khẽ tràn mi, lăn dài trên đôi má đào.

...

Vẫn có chút nhói đau...

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Carol Rido (Thượng)

Ngày mười lăm tháng ba, trời trong xanh.

Tính luôn hôm nay thì đã tròn bốn năm kể từ khi Pharaoh Nephenmaat đón vương tử Menfuisur nhập cung, ban chiếu chỉ bố cáo thiên hạ, sắc phong tước vị Nhị hoàng tử của đế quốc Ai Cập.

Năm nay ta mười hai tuổi, Menfuisur mười tuổi.

Vừa vặn hôm nay là sinh thần Menfuisur, cả hoàng cung người đi người lại, vô cùng náo nhiệt.

Trong ngự hoa viên, Minurê hai má ửng hồng, đầu lấm tấm mồ hôi đi qua đi lại trước cửa mái đình nhỏ, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Làm sao đây? Làm sao nói đây? Trời ạ, không nói được!"

Nằm dài trên ghế sập làm từ gỗ Liban, Menfuisur đưa tảo lên miệng, cắn phập xuống, mắt kiên nhẫn nói: "Có cái gì mà không nói được hả? Chỉ cần nói ba chữ 'thần thích người' là xong thôi!"

Minurê hoảng hốt, quỳ một chân xuống trước ghế dài, mắt rung rung: "Chủ nhân, tha cho thần đi!"

Unasu đứng bên cạnh Menfuisur, vừa ra sức quạt mát cho vương tử, vừa chêm vào nói giúp:

"Chủ nhân, chủ nhân! Ngài xem Minurê đi, mặt thì đỏ gay, mắt thì ứa nước, bộ dạng thực sắp khóc tới nơi rồi, thật là khó coi quá. Hay là tha cho anh ấy đi được không ạ, mắt công chướng mắt?"

Menfuisur hừ một tiếng, cắn thêm miếng tảo, nheo mắt: "Nói không được thì nữ quan Nefutara..."

Minurê vừa nghe tới đây liền hiểu thôi xong rồi, bèn meo mào thưa: "Thần, thần sẽ nói mà... T^T"

Menfuisur mỉm cười thỏa mãn, lại cắn tảo: "Xem như người thức thời."

Unasu đứng cạnh không biết nói gì hơn, chỉ đành hướng Minurê trao cho ánh mắt tiếc thương.

Ta đứng sau cây đại thụ, thu hết quang cảnh khóc lóc sống động của Minurê vào tầm mắt.

Ari nép sát sau lưng ta, hỏi nhỏ:

"Vương tử sai Minurê đi làm cái gì mà trông đau khổ vậy điện hạ?"

Ta nhún vai tỏ ý không rõ, tính ta lại không phải kẻ nhiều chuyện thích chõ mó vào chuyện của người khác, nên xoay người chuẩn bị rời đi. Ai ngờ vừa đi được ba bước, đã nghe tiếng Menfuisur:

"Vương tử đứng đó lâu như vậy, không định vào chơi sao?"

Ta đưa mắt qua Ari, cô nàng tròn mắt lắc đầu nguầy nguậy: "Em đi nhẹ nhàng lắm mà!"

Tiếng Menfuisur lại từ mái đình vọng ra: "Chiếc mề đay vương tử đang đeo quả thực đẹp, khiến tiểu đệ bị chói cả mắt."

Ta lạnh mặt liếc Ari, đã bao nhiêu lần dùng lấy mấy màu sắc sỡ như vậy, cứ đòi học theo Helia, đi chọn loại khăn tới năm loại bừa thạc, giờ đã thấy tác hại chưa?

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, ta nhướng mắt lên, liền trông thấy Helia đang vội vàng vàng đi về phía Đông, bên eo hắt giắt tể kiếm, trong tay cầm một xấp giấy Paryus dày, có lẽ đang đến phòng nghị sự. Thấy ta đang ngơ ngác nhìn hẩn, liền cười cười vẫy tay:

"Asisur điện hạ, bên này!"

Ta mỉm cười gật đầu, cúi đầu nói nhỏ với Ari: "Em về cung trước đi."

Ari nhún người hành lễ: "Dạ, điện hạ nhớ cẩn thận."

Ta phẩy tay áo: "Được rồi." Đúng lúc ta đang không muốn giáp mặt với Menfuisur, lại gặp được Helia đi ngang qua, vừa vặn thật. Giờ tay ý bảo hẩn đứng đó đợi một chút, rồi ngoảnh bước về sau, bước vào mái đình, chọn một chỗ không quá xa cũng không quá gần Menfuisur mà đứng, hỏi:

"Vương đệ có gì muốn nói với ta sao?"

Menfuisur không trả lời câu hỏi của ta mà hướng ánh mắt về phía Unasu, hơi nhướng mày:

"Vương tử có chuyện gấp à, sao không ngồi xuống cho thoải mái?"

Lời ra tựa như đang nói với ta mà cũng như không phải.

Unasu buông quạt xuống, đưa tay ngang hông hành lễ: "Đề thần đi lấy ghế cho công chúa."

Ta lắc đầu: "Không cần, ta đang bận, sẽ đi ngay."

Unasu khó xử nhìn ta, rồi nhìn Menfuisur: "Chủ nhân, công chúa nói không cần. Vậy..."

Nhưng Menfuisur lại trừng mắt với Unasu, đập tay xuống bàn đá nhô bày la liệt điểm tâm các thứ ở bên cạnh, quát lên: "Sao còn không mau đi lấy ghế cho vương tử ngồi nghỉ hả?"

Unasu giật nảy mình, vội ba chân bốn cẳng chạy đi lấy một chiếc ghế gỗ, đặt xuống bên cạnh ta, biểu tình khổ sở, thành khẩn nói: "Mời công chúa ngồi xuống nghỉ chân đi ạ."

Ta hơi nhìn qua Unasu, lại phóng tầm mắt về phía Helia đang vẫy gọi í ới không ra tiếng đằng xa, cuối cùng dừng nơi bóng dáng Menfuisur nằm trên sạp gỗ:

"Vương đệ có việc xin cứ nói, ta không có nhiều thời gian."

Menfuisur im một lát rồi cau mày, vuốt ve thanh đoản kiếm đang ôm trong lòng, nghiêng đầu ngó ta, cười nhẹ, hờ hững nói: "Vương tử là không rảnh, hay không muốn nhìn xem đứa tiểu đệ này?"

Khóe miệng bỗng chốc cứng ngắc, ta gắng gượng nặn ra nụ cười tươi tắn: "Vương đệ nói gì vậy?"

Menfuisur bật cười: "Vương tử thật giỏi đóng kịch." lấy một trái nho đen mọng nước cho vào miệng nhai: "Tỷ thật sự tưởng rằng ta không biết mấy năm nay tỷ đã làm những việc tốt gì ư?"

Ta nhìn chằm chằm Menfuisur, chờ đệ ấy nói tiếp.

Helia đứng ở đằng xa, mãi thấy ta chưa chịu rời khỏi chỗ, thiết nghĩ đã hiểu ra phần nào, từ từ chuyển hướng đi về phía này.

Menfuisur cầm ly nước ép nho lên, nói: "Nghe quan viên trong triều nói tỷ tỷ dâng kiến nghị lên phụ vương, hằng tháng vào ngày nước dâng, mỗi tỉnh phái tiểu đội tuần tra dọc sông Nile, để phòng có người lợi dụng thời điểm nước dâng trà trộn vào Ai Cập. Không biết đã tìm được chưa?"

Ta nghe xong, không nhịn được nhếch mép cười nhạt.

Mục đích của cuộc đối thoại hôm nay, cũng chỉ có như vậy.

Ha, xem ra mấy năm nay Menfuisur dù mặt lạnh mày nhạt với ta, số lần trao đổi nói chuyện bốn năm nay chưa từng vượt quá mười câu, nhưng lại chưa bao giờ rời mắt khỏi ta, ta làm gì, gặp những ai, đệ ấy nắm bắt cũng thật rõ ràng. Học trò được tể tướng Imhotep, người được vạn dân ca tụng "Trí tuệ của Ai Cập" đích thân đào tạo dạy dỗ quả nhiên có khác.

Nhấn nại của Menfuisur, cố gắng giả như có thể quên hết năm xưa, ba năm, có lẽ đã đến giới hạn.

Một năm trước trên bầu trời phía Tây Ai Cập đột nhiên phát sinh dị tượng, cuồng phong bão táp không ngừng đánh lật tàu thuyền đi lại trên biển Địa Trung Hải. Ta thấy nghi ngờ, liền phóng ngựa đi xuống Hạ Ai Cập, ở lì trong thần điện canh chừng tám phủ điều ba ngày ba đêm. Cuối cùng cũng đợi được, tám phủ điều bắt ngờ phát ra ánh sáng chói mắt, rồi trên tường hiện lên dòng chữ:

Khi ngôi sao Sirius rực sáng trên bầu trời chính là lúc một vị thánh nữ xuất hiện, nàng có một mái tóc vàng óng với làn da trắng như mặt trăng cùng với đôi mắt xanh biếc của biển cả.

Nàng xuất hiện không phải trong lớp hào quang, mà trong lớp áo bần hàn của nô lệ hèn mọn.

Vẫn là lời sấm truyền như ba lần trước, nhưng lần này xuất hiện kèm thêm dòng chữ đỏ như máu:

Nữ nhân với mái tóc màu vàng kim sẽ từ nơi Mẹ hiền sông Nile hiện lên.

Các dân tộc, các vua và các nước sẽ vì vẻ đẹp nó mà đổ máu.

Thế gian sẽ say mê trong ái tình của nó.

Hỡi đế chế Ai Cập tự cho mình kiêu ngạo, nguoi cũng lại sẽ lần nữa vì nó mà diệt vong!

Quan trọng hơn hết, lời tiên đoán sau chót đó đã in sâu vào mắt ta, khiến trái tim như ngừng đập:

Hỡi đế chế Ai Cập tự cho mình kiêu ngạo, nguoi cũng lại sẽ lần nữa vì nó mà

diệt vong!

Khi nhìn thấy lời sấm truyền huyền thoại đó, ta đã hiểu kiếp này cũng vẫn không được yên ổn. Từ đầu tám phù điêu cho ta chọn lựa, lại cho ta hồi sinh, tất thấy chỉ gói gọn trong một lời nguyện. Nay trong lời sấm truyền năm xưa lại có thêm những lời này, thì ta lại càng thấu rõ.

Lúc xưa ta từng nghĩ, Carol Rido có khi nào là do thần linh phái tới diệt Ai Cập ta.

Nhưng nay, sau nhiều đêm mất ngủ, ta cuối cùng đã nhìn ra, nếu không phải cô ta chết thì là Ai Cập vong.

Ban đầu ta vốn không muốn nhúng tay, mất công chuốc thêm phiền phức. Nhưng không ngờ vào một đêm khuya, Ai Cập đang bị bão cát tấn công, bụi tung mù mịt, đại tư tế đến tìm ta, ông nói: "Trưởng công chúa điện hạ, mấy hôm nay trời sinh dị tượng. Sao Sirius phát sáng, ánh sáng từ xưa đến nay chưa từng có.

Ở rìa Địa Trung Hải nổi giông liên tiếp, tàu đắm liên miên. Lão thần ngày ngày cầu nguyện lên các vị thần linh, một lòng muốn thiên tai thuyền giám. Nhưng mãi không thấy thuyền giám. Xin hỏi trưởng công chúa, có nhận định gì về những dị tượng này không?"

Ta đáp: "Đại tư tế, ta chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa. Nào biết trả lời câu hỏi của ngài?"

Đại tư tế vuốt vuốt chòm râu được cắt tỉa gọn gàng, cười ra tiếng: "Trưởng công chúa điện hạ quá khiêm nhường rồi. Thân là đại tư tế tư tương lai của Ai Cập, những việc này sao có thể không am hiểu? Công chúa đừng trêu thần."

Ta biết đại tư tế muốn ám chỉ điều gì, bí mật của tám phù điêu, ông ấy biết không ít. Bèn cười:

"Trời sinh thiên khuyển. Xưa nay một là phước, hai là họa. Nhưng nay biển lớn nổi giông, chi e..."

"Chi e không phải phước, mà là họa. Biển lớn đỏ máu, là tai tinh!"

Đôi mắt đại tư tế lóe lên tia sáng kì lạ, thấp giọng tiếp lời:

"Công chúa có nghi ngờ ai không?"

Ta nhìn ông một cái, không đáp, đại tư tế tiến đến vỗ nhẹ lên vai ta:

"Xưa nay bảo vệ Ai Cập là trách nhiệm của đại tư tế các đời. Lão thần tuổi đã cao, gần đất xa trời, chỉ mong mau được về thế giới bên kia. Vì vậy, trọng trách nặng nề này xin công chúa hãy..."

Hãy gánh vác.

Hãy bảo vệ Ai Cập.

Ta làm sao lại không hiểu ý nghĩa của trọng trách đó chứ?

Tối đó sau khi bão cát tan, ta đứng ngoài ban công. Nhìn ngôi sao Sirius tỏa sáng chiếu chói lọi giữa bầu trời Ai Cập, rọi bóng in xuống mặt nước sông Nile, nghe tiếng người dân đông loạt mở cửa đổ ồ ra bờ sông, hoan hô hò reo: "Sao Sirius xuất hiện rồi! Trúng mùa rồi! Nữ thần sông Nile phù hộ Ai Cập! Pharaoh vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoan hô Pharaoh! Hoan hô Nữ thần sông Nile!"

Phóng tầm mắt nhìn khắp tám phương bốn hướng, một dải đất phù sa màu mỡ tốt tươi, mới xinh đẹp làm sao. Ngay khoảnh khắc cả Ai Cập như rừng động ấy, ta liền chọn xong nên làm thế nào.

Giữa Ai Cập và một đứa trẻ trộm mộ hèn mọn, thân là đại tư tế của thần điện, ta chỉ có thể chọn một.

Lần nữa dấy vào Carol, lần này, ta sẽ không để thua trước cô ta.

Một năm nay ta phái Ruka không ngừng đi khắp nơi tìm kiếm, tất thấy đều tiến hành rất cẩn mật, nhưng là không hiểu vì sao vẫn để rò rỉ tin tức đến tai Menfuisur. Hậu quả chính là Menfuisur cũng phát sinh nghi ngờ, thấy ta dâng kiến nghị thì càng hiểu ra, hiềm khích đệ ấy vốn đã cho qua lại...

Chỉ là...

Đệ có Trí tuệ của Ai Cập, ta cũng có con trai của Trí tuệ Ai Cập phò trợ.

Chúng ta, kẻ tám lạng, người nửa cân.

Helia đứng sau tán cây đại thụ, im lặng nhìn ta.

Thấy ta gật đầu, Helia liền dõng dạc, tao nhã bước đến trước mặt Menfuisur, nghiêng mình hành lễ:

"Helia khấu kiến vương tử."

Menfuisur đặt ly nước ép nho xuống bàn, lia mắt nhìn qua mặt ta một cái rồi nhìn Helia trước mặt, nhàu mày: "Tướng quân Helia, giờ này không phải ngài nên ở phòng nghị sự với Pharaoh sao?"

"À, về việc đó..."

Helia mỉm cười, di chuyển đến chỗ ta, dịu dàng nắm lấy tay phải ta, đặt một nụ hôn xuống:

"Thần phụng lệnh Pharaoh, đến đón công chúa đến phòng nghị sự."

...

Gió nhẹ thổi qua, lay động tà váy dài chấm đất.

Ta và Helia sóng vai rảo bước trở về tẩm cung, dọc đường đi Helia huyền thuyên không ngớt, bên tai ta toàn là tiếng cười trong trẻo của hắn: "Ban nãy nhìn ánh mắt điện hạ, thần quả thực rất vui."

Cước bộ dưới chân không ngừng lại, ta nhìn con đường vẫn còn rất dài trước mặt, rồi nhìn Helia:

"Vui ư? Vì sao lại vui? Ban nãy nếu như Menfuisur không tin ngài, nhất quyết ba người ba mặt một lời đi gặp phụ vương, sợ rằng tội truyền giả thánh ý của ngài không thoát nổi đâu. Nhẹ thì bêu đầu, nặng thì diệt tộc. Phải biết tính mạng của ngài ban nãy như mảnh chi treo chuông đó."

Helia cười khê một tiếng: "Vậy thì sao?" lướt ngang qua ta: "Thần không quan tâm."

Ta tăng nhanh cước bộ, lướt qua mặt Helia, nhẹ giọng: "Vì ta, đáng sao?"

Giọng Helia từ sau lưng truyền tới: "Đáng chứ. Vì công chúa, tính mạng này có là gì." âm vực không cao không thấp, khiến người ta ngỡ như đang đùa, cũng ngỡ như thật lòng.

Một chiếc lá bị gió thổi rời khỏi nhánh cây, lá xanh mon morn theo gió bay vài vòng trong không trung, rồi rơi xuống hành lang, dừng lại cách bước chân ta khoảng hai tấc: "Nếu chẳng may ngài bị giáng tội, ta lại vì tham sống sợ chết mà bo bo giữ mình, phải tay đứng ngoài cuộc. Lúc đó tướng quân thân mang từ tội, gia quyến đều bị roi đầu. Liệu khi ấy còn có thể đáng nữa không?"

Một khoảng im lặng.

Lần này đến lượt ta dừng bước chân.

Ta cup mí mắt, khê thờ dài.

Quả nhiên, con người mà, đứng trước chữ "tử" thật khó mà lựa chọn giữa đúng và sai.

Cứ ngỡ Helia sẽ im luôn hoặc trả lời một cách hời hợt, ai ngờ hắn lại khe khê đáp hai tiếng:

"Không đáng."

Ta bị tiếng Helia làm cho ngạc nhiên, ngoảnh lại nhìn, thì thấy Helia cũng đứng tại chỗ lẳng lẳng nhìn ta. Không biết là do nhiệt độ bên ngoài trời đột ngột nóng lên phả vào hành lang làm ta nhìn lầm hay là thế nào, nhưng ánh mắt Helia dường như đượm buồn, hơn nữa, còn có chút đau đớn:

"Bởi vì điện hạ... chưa bao giờ thật tâm tin tưởng tôi."

Hắn nói tiếp: "Năm đó tôi lựa chọn đi theo phò tá điện hạ, không phải vì lợi ích cũng chẳng phải vì vinh hoa. Helia trước nay không màng vinh hoa phú quý. Chức tước chỉ là cái vỏ bên ngoài. Là vinh hay nhục cũng chỉ là một khoảnh khắc. Nhiều năm nay Helia tự thấy bản thân tận tâm tận lực với điện hạ, nhưng vì sao dù chỉ một chút niềm tin nhỏ nhoi điện hạ cũng không thể cho tôi?"

Ta hứng ánh mắt của Helia, không lên tiếng.

Ánh nắng chói chang từ vầng thái dương của Ai Cập rọi xuống những tán cây trong ngự hoa viên, xuyên qua từng phiến lá chiếu xuống. Dưới cái nắng gay gắt, phản chiếu trong đôi mắt sáng của Helia là hình bóng của ta, thân hình nhỏ bé đứng giữa rừng hoa trông mới cô đơn trơ trọi làm sao.

"Ta chỉ là thuận miệng nói đùa, không nghĩ tới tướng quân lại thật lòng như vậy."

Helia xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón trỏ, nghe ta nói vậy thì cười:

"Lời nói đùa này của điện hạ, thật khiến Helia vừa lo lại vừa sợ."

Có lẽ do ta quá nhạy cảm, nụ cười này của Helia trông không vui vẻ lắm, còn có phần gượng gạo.

"Tướng quân giận à? Cũng phải, lời nói đùa này, quả thật không vui." Ta tiến lên một bước, cởi chiếc nhẫn khảm ruby đỏ đeo trên ngón áp út, đưa đến trước mặt Helia: "Chiếc nhẫn này là vào năm ta năm tuổi, phụ vương đã tặng ta làm quà mừng sinh thần. Một chiếc màu đỏ, một chiếc màu xanh. Phụ

vương nói, nhẫn này cho ta một điều ước, dù là xin phân nửa nước, ông cũng sẽ ban cho. Lần đó tướng quân cũng có mặt, còn khen cặp nhẫn thật đẹp, hẳn là tướng quân vẫn còn nhớ?"

Helia nhìn chiếc nhẫn, ngẩn ra một chút, rồi nhìn ta.

Ta nói: "Cổ nhân có câu, hai người thì hơn một người. Một bàn tay không thể cùng đeo một cặp nhẫn. Đã gọi là cặp, thì phải chia ra cho hai người cùng đeo. Tướng quân nói có đúng không?"

Helia rằng: "Điện hạ đưa nhẫn cho tôi, đồng nghĩa tuyên bố với Pharaoh và cả Ai Cập tôi đã là người của điện hạ. Có trong tay binh quyền của đạo quân Orent, tất sẽ đem tới nhiều lời đàm tiếu. Điện hạ trước giờ đều câu bình yên, không thích lộ liễu. Nước đi này của điện hạ, sẽ làm đổ vỡ toàn bộ mưu tính rùng rã bấy năm nay." dừng lại nhìn vào mắt ta: "Điện hạ còn muốn đi?"

Ta mỉm cười: "Tướng quân suy nghĩ nhiều quá rồi."

Helia không nói gì, vươn tay đẩy chiếc nhẫn về lại cho ta.

Ta nhủ mảy, Helia nói: "Điện hạ làm vậy, tức là chịu tin tưởng tôi, tôi rất vui. Còn chiếc nhẫn này, điện hạ cứ giữ lại đi. Sau này đại nghiệp có thành hay không, nó có công lao không ít đâu."

Ta thờ dãi, giữ tay Helia lại, nhét chiếc nhẫn vào lòng bàn tay hần: "Lần này ta không đùa."

Helia cười khỏ nhìn chiếc nhẫn khảm ruby đỏ chói yên vị trong lòng bàn tay: "Điện hạ!"

"Được rồi, không phải ngại nên đến phòng nghị sự rồi sao. Ta tự về cung được, ngại đi đi. Không nên để Pharaoh chờ lâu quá, sẽ bị trách tội đó." Ta chặn ngang Helia, cong cong khóe miệng bảo.

Helia nhướng mi nhìn ta, bạc mồi hơi hé: "... Helia tuân lệnh điện hạ."

Đứng nhìn theo bóng dáng Helia rời đi, rồi khuất dần sau bờ tường điêu khắc hoa văn xảo diệu, ta chợt thấy... dù cho đã quen biết hơn bảy năm, sáng tối kề cận, chén tạc chén thù. Nhưng nam nhân này, ta vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được hết hần. Hần tựa như một nhánh cây, còn ta là một con thỏ. Dù cho thỏ có gặm lá trên nhánh cây đi chăng nữa, cũng không thể nào ăn được thân cây.

Giống như cuộc trò chuyện vừa rồi, hần biết bấy năm nay ta vẫn chưa hề tin tưởng hần, cho nên mới mượn cánh ra lời. Nếu là ngày đầu ta quen biết Helia, nghe những lời như vậy, thiết nghĩ sẽ cảm động không thôi, còn tin tưởng tuyệt đối. Nhưng, ta và Helia, đã không phải là ngày đầu biết nhau. Hần đúng là rất hiểu con người ta, nhưng hần đã sợ ý một chuyện, là ta cũng rất hiểu hần.

Ta hiểu hần là con người như thế nào.

Từ ngày hần đứng dưới ánh mặt trời tuyên thệ, thì ta đã biết cả đời này hần cũng sẽ không lừa ta.

Nói cách khác, hần sẽ không phản bội.

Nhưng là, bấy năm nay, hần cũng giống như ta.

Đều chưa từng tin tưởng lẫn nhau.

Cả hai chúng ta đều hiểu nhau, nhưng tâm tư sâu như đáy biển, muốn hiểu hết ư?

Helia, nếu thật muốn ta thật tâm tin tưởng ngươi, thì ngươi cũng nên toàn tâm mà tin tưởng ta.

Thiếu niên như hoa, đương độ đắc ý.

Ngày tháng còn dài, mong là ngươi sẽ không làm ta thất vọng...

Tướng Helia đi rồi, ta lại theo lối cũ trở về cung. Ai ngờ hần lại quay đầu bước trở lại, trưng ra gương mặt mурi phần nghiêm túc nói với ta: "Điện hạ, vương tử là kẻ địch." vô cùng đồng dạng.

Ta ngó ra, rồi cười: "Tướng quân đùa gì vậy?"

Helia không cười, hần âm trầm nhìn ta một hồi rồi mở miệng bảo có việc gấp, cáo từ rồi đi, nhưng trước khi rời đi vẫn ráng nán lại nói thêm một câu: "Điện hạ, qua việc ngày hôm nay, thần nghĩ điện hạ cũng nên nhận rõ ai là địch, ai là bạn. Nhiều năm nay vương tử không ngừng chống đối, tuy không khiêu khích ra mặt nhưng ý tứ đã rõ ràng. Thần biết trong tâm điện hạ vị trí vương tử không tầm thường. Nhưng điện hạ thấy đó, đối với chuyện này, vẫn nên có sự kết liễu thì hơn."

Hần hạ giọng:

"Vội lại lần trước điện hạ nói với thần, tin tức thường hay bị rò rỉ. Thần đã điều tra rồi, gần đây tài chính của Ari không được tốt. Có người từng thấy cô ta qua lại với Unasu, hầu cận của vương tử."

Ta gạt đầu tò ý đã đủ, rồi tiếp tục theo lối cũ trở về.

Helia suy nghĩ quá nhiều rồi.

Menfuisur sẽ không là kẻ địch của ta, sẽ không đâu.

Tình cảm kia sớm đã phai nhạt dần, qua ba kiếp, ta cũng đã thấu hết cả.

Không cần hẳn nói, ta cũng sẽ kết liễu tơ tình càng sớm càng tốt.

Còn về phần Ari, gian tế ư?

Con bé theo ta nhiều năm như vậy, nếu muốn phản bội, kiếp trước đã phản bội từ lâu rồi.

Ari không thể nào là kẻ phản bội!

Miết ngón tay cái vào mép váy, đầu mày chau lại.

Ta tin Ari, nhưng ta cũng tin thông tin Helia cung cấp là xác thực.

Rốt cuộc thì... giữa Helia và Ari, người nào mới là kẻ nói thật đây?

"Điện hạ, chúng ta có hồi cung ngay không ạ?"

Trong lúc ta đang thất thần, giọng Ari đột ngột vang lên, kéo ta trở lại thực tại.

Ta quay lại nhìn thì thấy Ari đang cầm trong tay một cuộn giấy, đang bước vội trên hành lang, đi về phía ta, vẻ mặt có phần vội vã: "Có chuyện gì nghiêm trọng sao?"

Ari điều chỉnh hơi thở, dâng cuộn giấy trong tay cho ta, nói: "Đội trưởng Ruka cho thám tử gửi tin năm trăm dặm hồi báo! Đã tìm thấy tung tích Carol Rido ở thành Atina nằm ở phía Nam Ai Cập, thưa điện hạ. Bọn họ đang mai phục theo dõi, nói chờ lệnh của điện hạ mới hành động tiếp."

Àm một tiếng, như sét đánh ngang tai.

Đầu ngón tay đang mở cuộn giấy hơi run lên, lời sấm truyền đột nhiên như vang vọng đâu đây.

Khi ngôi sao Sirius rực sáng trên bầu trời chính là lúc một vị thánh nữ xuất hiện, nàng có một mái tóc vàng óng với làn da trắng như mặt trăng cùng với đôi mắt xanh biếc của biển cả.

Nàng xuất hiện không phải trong lớp hào quang, mà trong lớp áo bản hàn của nô lệ hèn mọn.

Nữ nhân với mái tóc màu vàng kim sẽ từ nơi Mẹ hiền sông Nile hiện lên.

Các dân tộc, các vua và các nước sẽ vì vẻ đẹp nó mà đổ máu.

Thế gian sẽ say mê trong ái tình của nó.

Hỡi đế chế Ai Cập tự cho mình kiêu ngạo, ngươi cũng lại sẽ lần nữa vì nó mà diệt vong!

Carol Rido, không ngờ thật sự tìm được ả ta ở Ai Cập.

Ta siết chặt cuộn giấy trong tay, dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sự tồn tại của Carol tại Ai Cập này vẫn khiến lòng ta lạnh lẽo cực độ, mím môi: "Lập tức chuẩn bị, ta phải tới Atina một chuyến."

Ari vội đáp: "Dạ!"

Carol, ta nhất định không thể để Ai Cập vì ngươi mà diệt vong lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Carol Rido (Trung) - Máu Rửa Yến Nha.

"Điện hạ, mau nhìn kia!" Ari gọi khẽ.

Ta nhìn theo hướng cô nàng chỉ: "Nhìn cái gì?"

"Là nhị điện hạ!"

Cách chỗ ta đứng khá xa, đúng thật là mơ hồ trông thấy bóng dáng Menfuisur.

Vương đệ ta đang cười nói với một nữ nhân nào đấy. Nữ nhân đó không biết nghe đệ ta nói cái gì mà cứ cách vài giây lại đưa tay lên che miệng cười thẹn

thùng, hai mắt mê mẩn, gò má ửng hồng trông phát ghét.

Còn chưa bắt đầu giải quyết Carol mà đã xuất hiện một kẻ hồng nhan họa thủy khác.

Vương đệ phải nói đúng là cao số, vận đào hoa dòn dập, xuân tới tới liền liền.

"Menfuisur thì sao nào?"

Ari bóp trán:

"Hình như trước giờ em chưa thấy cô gái đó xuất hiện trong cung bao giờ cả?"

"Em nghĩ vậy thật à?"

Ta nhìn Ari chòng chọc. Điều đó mà còn phải nghĩ ngợi sao, khuôn mặt cô ta lạ hoắc thế cơ mà.

"Dạ thật, thật như trên châu í!" Ari gạt mạnh đầu khẳng định, điệu bộ mười phần chắc chắn.

Lần này tới phiên ta bóp trán, ôi sao con bé này hiểu vấn đề 'nhẹ' thế nhỉ, bao nhiêu năm ta cố gắng dạy chữ dạy đạo cho hóa ra là phí công vô ích, nước đổ lá khoai, ruộng hoang không thể cày.

"Điện hạ? Em nói không đúng, nói sai rồi đúng không ạ?" Ari nhích lại gần ta, dè dặt hỏi.

Ta lắc đầu, vò tóc con bé: "Em... nói đúng lắm."

Hai mắt Ari sáng lên: "T-Thật sao ạ?"

"Ừ."

Ta hất cằm, nhìn lướt qua cô ả đang cười nói huyền thuyên với Menfuisur đằng xa, nói:

"Tạm gác việc chuẩn bị đi Atina, đợi dự xong yến tiệc tối nay hẵng làm. Dù sao có Ruka gác ở đó, cô ta muốn trốn cũng khó. Giờ ta có chuyện cần em đi làm đây, liên quan đến cô nàng lạ mặt kia."

Ari có chút hồi hộp, nín thở chờ đợi:

"Dạ, em đang nghe đây."

...

Giao phó mọi việc cho Ari xong, ta liền nhanh chân đến ngự thư phòng tìm phụ vương xin xỏ.

Đại tư tế trước khi đến tìm ta hẳn đã bẩm báo chuyện này lên Pharaoh, nên khi ta đến xin người phê chuẩn vì hành xuống phía Tây Ai Cập để thị sát dân tình, thái độ của người rất đơn giản, chỉ thờ dài một hơi rồi nói: "Bảo vệ Ai Cập là trách nhiệm của mọi thần dân. Nhưng con cũng đừng quên, bốn năm trước con đã hứa với ta điều gì." sau đó mỉm cười: "Tối nay nhớ đừng đến trễ đó."

Thế là trước khi xuất phát xuống Hạ Ai Cập, tới thành Atina, theo phải phép vẫn phải tham dự đại yến sinh thần của Menfuisur.

Tiệc mừng sinh thần được tổ chức ở đại điện, cạnh thần điện chính Erlim, điều này tỏ ra sự sùng ái vô hạn của Pharaoh dành cho vương tử. Vì vậy quả mừng từ các nước chư hầu và lân bang giao hữu không ngừng đưa tới, lão tổng quản Hasi tất bật chạy đôn chạy đáo, bận đến tối mịt tối mịt.

Không biết có phải lão già đó bận quá không mà lại sắp xếp chỗ ngồi hơi cầu thả, khách mời, quan lại quý tộc, tướng quân các đạo ngồi loạn xạ ngẫu. Nhất là chỗ ngồi của nhân vật chính, toàn là dung chi tục phẩm ăn mặc hở hớ chỗ này lộ chỗ kia, thêm đám phá gia chi tử lẻo mép, cực kì hỗn tạp.

Tuy nhiên ta không quan tâm mấy, cái ta quan tâm, là khi nào thì bữa tiệc mới kết thúc mà thôi.

Phụ vương thấy ta có vẻ ảo não, hỏi: "Có phải thấy buồn chán không?"

Ta xua tay, cười hì hì: "Nào có buồn chán ả, không khí sôi nổi như này sao buồn chán nổi."

Phụ vương nghe vậy thì cười bảo: "Con ốm lắm đấy, nhớ ăn nhiều một chút."

Ta nâng ly đa tạ phụ vương quan tâm, rồi tiếp tục ngồi ngắm nghía chung quanh.

Nhìn chung đại yến theo trí nhớ của ta vẫn linh đình như thế.

Trên trần treo đèn chùm làm từ thạch anh tím, tỏa ra ánh sáng tím tím dịu dàng, thanh nhã. Hai bên trái phải đại điện xếp hai hàng nhuyễn sạp, mỗi nhuyễn sạp sắp kèm theo một bàn nhỏ đựng thức ăn. Giữa điện trải thảm đỏ từ ngoài cửa chính chạy dài đến tận chỗ Pharaoh và Hoàng phi đương triều, tức mẫu thân ta.

Giữa thảm, vũ công là lướt, không ngừng giờ tay nhấc chân, uốn lượn nhảy múa theo điệu nhạc. Khí cụ nhạc khí vàng ròng hòa tấu nên âm vang khi trầm khi bổng.

Người cười người nói, cảnh trạng mui phần nào nhiệt.

Quan thần trong triều cùng quý tộc không ngừng mời rượu Menfuisur. Vương đệ ta vừa cười vừa cạn ly đáp lễ. Bề ngoài vui vẻ, nhưng ánh mắt thì lạnh tanh, thật ra đáng một đê vương tương lai.

Ta ngồi đối diện Menfuisur, bên phải dưới phụ vương, bọn quý tộc cũng đua nhau liên tiếp hướng ta mời rượu, toàn là một lũ ả đua xu nịnh, đến nâng mắt với bọn chúng ta cũng cảm thấy lười.

Chậc, phải nói là vô cùng buồn chán.

Cũng may còn có Helia ngồi bên ta nói chuyện với ta, bằng không ta sẽ buồn chán đến nổi mốc mà chết. Dù không hiểu sao chỗ ngồi của hân lại được lão già Hasi sắp xếp ngồi kế ta nhưng cũng mặc kệ, miễn có người để giải khuây là được rồi, lúc này không thể kén cá chọn canh.

Nhưng là... đây là ý nghĩ vô cùng ngây thơ lúc mới bắt đầu khai tiệc, còn hiện tại thì...

"A-si-sur... điện... hạ..."

Tiếng gọi đầy bất mãn của vị tướng quân lãnh đạo ba ngàn cấm quân Orent bị kéo dài thật là dài.

"Ừ-Ừm" Ta nhấp ngụm nước ép nho mát lạnh, lười biếng mấp máy môi: "Nói tới đâu ấy nhỉ?"

"Còn gì ngoài hôm sinh nhật thần điện hạ về sớm nhất, không chịu ở lại chơi thêm tí." Helia ti gương mặt mốc lên thành ly rượu, neho mắt trả lời: "Thần vì nó mà mất ngủ mấy đêm trường rồi."

Ta à một tiếng: "Là vụ đó sao?" rồi ngoắc tay với Ari: "Thêm nước ép đi."

Ari lấy bình nước ép từ cung nữ đứng hầu, rót vào một ly mới, dâng cho ta:

"Điện hạ, mời dùng."

Helia ngao ngán liếc ta, đưa nắm đấm biểu tình: "Có phải có kẻ làm điện hạ phật lòng không?"

"Tướng quân nghĩ sao?" Ta nhận ly nước ép mới từ Ari, thông thả thưởng thức.

"Không lẽ Helia tiếp đãi thiếu chu đáo?" Helia nhăn mặt, nhướn mày khó tin.

Ta mệt mỏi thờ dài, con người này không những thật thật giả giả khó phân ranh, mà còn mặt dày mày dạn nữa sao: "Không phải tại tướng quân đâu, ngài đừng suy nghĩ lung tung nữa."

Helia rằng: "Không thể nào, chắc chắn phải có lý do gì đó thì điện hạ mới bỏ về giữa chừng chứ."

Đôi mày kiếm chau lại khoảng một phút, con người màu hồ phách đảo qua phía đối diện rồi đảo về lại mặt ta, kín đáo tia mắt nhìn qua nhìn lại mấy lượt xong liền ngồi xoa cằm cười cười ra chiều như đã hiểu: "À à, chắc chắn là Helia quá sơ ý, lỡ mời người mà điện hạ không muốn gặp tới."

Đặt mạnh ly nước ép xuống bàn nhỏ phát ra tiếng cạch, ta đề giọng:

"Tướng quân, hình như ngài uống say rồi. Ngày thường chẳng phải hay bảo rượu vào lời ra, dẫu ta không được tùy tiện động đến rượu sao? Nhưng hôm nay vì cố gì chính bản thân tướng quân lại làm trái? Ngài chẳng đã nói: Nên biết, lời nói ra như tên bắn, thấy máu mới hối hận thì đã muộn?"

Tiểu tử kia, đừng có thấy bản công chúa hiền hiền với nhà người mà được nước làm tới.

"Ồ ho." Khóe mắt vương men rượu của Helia chợt đậm ý cười: "Điện hạ nhớ rõ vậy à?"

Ta chép miệng: "Theo ta thấy thì tướng quân say thật rồi, cứ đùa mãi. Những lời vàng ngọc của tướng quân, làm sao mà không nhớ được? Ngày đó tướng quân không chỉ buông lời khẳng khái, mà từng lời còn như sấm bên tai, há sao có thể dễ mà quên được trong một sớm một chiều."

Helia nghe vậy không dám than vãn oán trách gì nữa, tuy nhiên cả người lại ngã về phía ta hơn một chút. Thấy ta lạnh lùng liếc xéo liền giả bộ ngượng ngùng, cười hi hi ha ha như vui vẻ lắm:

"Ha ha, điện hạ giận lên thực dễ thương quá!"

Ta: "... " nói với kẻ say rượu đúng là đàn gảy tai trâu, kẻ điếc gặp người mù...

Quá tuyệt vọng với tên bọm rượu vô tích sự Helia, ta đành dờ mắt theo dõi tiến triển buổi tiệc.

Pharaoh thân ngự trên ngai vàng, hoàng bào chỉnh tề, mỉm cười liếc mắt đưa tình với hai vị phi tử.

Cả hai cười e thẹn.

Mẫu hậu để ý ta đang nhìn về phía người, nghiêng người nói nhỏ vào tai phụ vương gì đó, phụ vương nghe xong thì nhìn qua ta một cái rồi bật cười, tiếp tục nói nhỏ cái gì đó vào tai mẫu hậu.

Nhị vương phi ngồi bên trái phụ vương ngó hai người cười thân mật như thể cũng che miệng cười.

Đầu ta xuất hiện vài sọc đen, quá vô vị.

Chuyển tầm nhìn sang nơi khác.

Menfuisur đương vận triều phục hoàng tử, trang sức ngũ sắc, đầu đội vương miện măng xà, cổ đeo vòng hạt trân châu, trước ngực lúc lắc tám bùa hình chim ưng sải cánh bằng vàng ròng. Cả gương mặt trẻ con phảng phất ý cười lạnh băng, đầu ngón tay thon dài tựa bích ngọc miết nhẹ đường viền mắt của một nữ nhân con ông cháu cha nào đó chừng mười bảy mười tám tuổi. Nữ nhân kia bày ra vẻ mặt được sủng mà lo sợ, đôi môi tô son đỏ đậm chum chua chum chim, nhắm mắt chờ đợi.

Ta trợn ngược mắt, bà cô già đã bao tuổi rồi, sao còn ở đó quyến rũ một đứa trẻ mười tuổi chó?

Menfuisur mặt lạnh như tiền, dùng tư thái bề trên nhìn xuống, tuần nhan ngập tràn vẻ khinh miệt.

Bà cô như không nhận ra, vẫn rất kiên nhẫn mà đợi chờ nụ hôn ngọt ngào từ chàng hoàng tử hào hoa phong nhã.

Từng phút trôi qua, trên đôi má hồng trét phấn dày đặc xuất hiện chực giọt mồ hôi.

Vương tôn quý tộc tụ tập bên Menfuisur thấy một màn thú vị như vậy đều che miệng cười hú hí.

Menfuisur nhìn nàng ta hồi lâu, cũng chợt nở nụ cười.

Đám nữ quyến để ý Menfuisur cười lên liền mất trái tim, mê đắm không thôi, cứ ngỡ như nhìn thấy một làn bong bóng màu hồng của tình yêu. Vốn chỉ là một nụ cười còn nhạt hơn nước lã nhưng lại tựa như xuân phong ủa về, trăm hoa đua nở.

Ta cá ắt hẳn ai nấy đều đang vạch ra một ước mơ, ước gì chàng cười với mình, ước gì người nằm trong vòng tay chàng là mình thì chết cũng cam lòng.

Nhớ năm nào... ta cũng từng mơ về một giấc mơ màu hồng như thế.

Để nước ép nho xuống bàn, cầm ly rượu nho thơm nồng lên.

Cúi đầu nhìn giọt rượu sóng sánh tràn ly, hít vào hương men từng làm say biết bao thần trí, lòng ta chợt xao động, từng đợt từng đợt như sông Nile bình lặng bị gió thổi qua khiến mặt sóng vỗ về.

Nữ nhi mười tám đẹp như hoa, bỏ lỡ thời thanh xuân tươi đẹp nhất của đời người, chỉ bởi vì một câu nói bông đùa, một lời hứa nhẹ tựa sương bay nơi đầu môi chót lưỡi.

Còn nhớ ngày Nhị vương phi qua đời, Menfuisur chôn mắt vào sâu hõm vai ta, khóc, khóc thật nhiều lắm. Y bảo mẫu thân qua đời rồi, không còn ai thương y nữa. Ta thấy mà xót xa, đỏ hoe cả mắt theo, ráng cười bảo là làm gì có chuyện không ai thương đệ chó, có ta này, còn có phụ vương nữa. Nhưng Menfuisur lại phụng phịu nhìn ta, nước mũi ròng ròng lấp đầu, kêu ta nhìn đi, nhìn xem bây giờ hậu táng mẫu thân, mà phụ vương không thèm đến quan tâm câu nào đó. Thế là nước mắt nước mũi tèm lem xách kiếm xông thẳng vào phòng nghị sự, nháo loạn ầm ầm gần nửa ngày, làm cả nghị phòng loạn cả lên, cuối cùng phụ vương giận sôi, phạt cấm túc điện bích nửa tháng.

Rồi nửa tháng sau, cấm túc điện bích xong. Trời đẹp nắng ấm, ta "vô tình" đi ngang qua ngự hoa viên thì thấy cảnh vương đệ nhỏ tuổi ngồi dưới mái đình trong ngự hoa viên, lòng đầy bức tức, mặt mũi tối sầm, hần học ngồi nhìn chén thuốc trên bàn đá như thể nó có thù oán mấy đời với y.

Ta ngồi xem Menfuisur liếc chén thuốc đến ngứa ngáy cả người, hỏi:

"Sao không uống đi?"

Menfuisur hừ mũi:

"Ta ghét phụ vương!"

Ta cười khở, từ khi mẫn hạn cảm tức đã nói hơn ngàn lần rồi, đành véo má Menfuisur:

"Uống đi."

Menfuisur né khỏi ma chướng của ta, giấy nẩy í ới:

"Không uống! Không uống! Ta ghét phụ vương! Ta ghét phụ vương!"

Đến nước này ta cũng cáu giận, đè Menfuisur xuống, không nhiều lời nữa, trực tiếp vắn hơn. Thế là một tay cầm chén thuốc lên uống một ngụm, một tay giữ chặt đầu Menfuisur, hít một hơi sâu, nghiêng người môi áp môi với Menfuisur, dùng đầu lưỡi cạy mở khớp hàm y, đẩy nước thuốc qua.

"Ừc!" Menfuisur bị ta dùng phương pháp này ép uống thuốc, nhất thời chả biết phản ứng sao, đơ ra một hồi mới hét lên: "Tỷ làm trò gì vậy?! Ghê quá!" rồi không ngừng dùng tay áo chùi chùi chùi.

Ta đặt chén thuốc xuống, lấy khăn lau sạch khóe miệng vương nước thuốc, liếc khuôn mặt anh tuấn đỏ như gấc kia: "Ai bảo không chịu nghe lời. Bảo uống thì cứ uống có phải ngoan không."

Menfuisur bị ta làm đuối lý, im im đặt mông ngồi lại xuống ghế.

Cứ tưởng hết những nhẽo là xong rồi, thế nhưng giữa trán vẫn gấp nếp bi ai, thần tình sàu muộn.

Ta thờ dài, nhích lại gần Menfuisur, đặt lòng bàn tay lên tay y:

"Lại sao vậy?"

Menfuisur xòe tay nắm ngược lại tay ta, nghiêng đầu, tựa lên vai ta:

"Hồi trước mới nhập cung, nhìn phụ vương và mẫu thân yêu thương nhau. Lúc nào phụ vương cũng quan tâm chăm sóc mẫu thân, nhìn mẫu thân lúc nào cũng tươi cười như hoa nở, ta đã ngỡ là mẫu thân là người hạnh phúc nhất thế gian. Nhưng khi mẫu thân qua đời, ta lại ngỡ ra điều khác."

"Điều gì?" Ta hỏi.

Menfuisur im một lát, ngẩng đầu nhìn ngọn liễu xanh rì rì, tự nhiên bật cười một tiếng rõ to rồi mới nói tiếp: "Đời người đúng là khó lường. Khi con người ta đi rồi, mới biết ai thật lòng với mình, ai chỉ ham quyền lực triều khuynh. Tỷ nhìn xem, chắc chắn lại sắp cưới thêm vương phi thôi."

Giọng nói Menfuisur vừa như mĩa mai, lại vừa như chua chát.

Ta biết Menfuisur đang muốn ám chỉ ai. Qua việc của Nhị vương phi, không ngày nào là y không ủ rũ không vui. Phụ vương không đến xem lễ táng mà chỉ gửi chiếu chỉ tới làm y rất bất mãn.

Nhưng phụ vương không đến, nào có phải do người vô tình đâu.

Chỉ là lý do của phụ vương, một đứa trẻ thì hiểu được bao nhiêu chứ.

Phụ vương làm vậy, cốt cũng chỉ vì đứa con trai đơn thuần của người.

Ngai vua không dễ ngồi, sở hữu một trái tim bao dung dễ xúc động chính là điểm yếu chết người của một đế vương. Phụ vương nói, con tim đế vương vốn lạnh lùng, không thể chứa tình cảm.

Mà tiêu đề của ta, lại là một đứa vừa cứng đầu vừa cố chấp, theo lời phụ vương đánh giá thì là làm việc theo cảm tính, không có tiền đồ. Y trước giờ đều không thích nhìn sắc mặt người ta mà sống, làm cái gì cũng đều phải theo ý mình. Xét trên phương diện khách quan có thể xem như có tư chất làm vua, tạm coi như có chủ kiến. Nhưng xét theo luật lệ tự cô chí kim, thẳng làm vua thua làm giặc, thế giới tàn nhẫn này không có chỗ cho kẻ yếu cũng không có chỗ cho người tự phụ như thế.

Phụ vương nói bài học này, dù sao cũng phải vượt qua. Tàn nhẫn thì thế nào, có tàn nhẫn bằng thế giới này không. Một là vượt qua nó, bằng không con đường vương giả sau này của y sẽ rất khó đi.

Quả vậy, ta lặng lẽ kéo Menfuisur dựa vào mình: "Mỗi người có một cách riêng để biểu đạt tình cảm. Không phải cứ đau lòng là sẽ nói ra, càng không phải cứ không nói là lòng không đau."

Menfuisur nghe xong thì thờ dài bảo ta chỉ nói an ủi vậy thôi, thế gian được mấy ai thật lòng đâu, một năm Ai Cập chả có tới chục vụ hòa ly đấy, hôn chặt

lên má ta, thỏ thẻ:

"Nhưng ta vẫn muốn biết, nếu có một ngày ta... giống như mẫu thân, chết đi rồi... Tỷ có vì ta mà đau lòng không?"

"Ừm, có!" Ta vào khoảnh khắc ấy, trong tâm thực hạnh phúc mà trả lời câu hỏi ấy.

Nhưng đến thật lâu về sau, thế sự xoay vần, khi bên cạnh không còn bất kì ai nữa, ta mới biết, kì thực cảm giác hạnh phúc ngập tràn hôm trời nắng đẹp ấy, chỉ có mình ta là cảm nhận thấy mà thôi.

...

Cao lương mĩ vị đang đặt trên bàn khiến ai thấy cũng phải chảy nước miếng, nhưng vào mắt ta lúc này đây lại trở nên thật nhạt nhẽo vô vị.

"Nếu có một ngày ta... giống như hoàng tử phụ, chết đi rồi... Nàng có vì ta mà đau lòng không?"

Trong đầu chọt văng vẳng đâu đây một giọng nói trầm khàn, nghĩ lại chuyện này làm ta cũng bỗng nhớ đến một người. Câu hỏi mà Menfuisur từng hỏi ta, người ấy cũng đã từng hỏi y si. Chỉ là khi đó, ta không hề thật lòng mà trả lời người ấy. Để rồi sau này, muốn trả lời cũng không còn cơ hội.

...

Trở về tình hình đại yển.

Menfuisur ngó nữ nhân trong lòng, biểu tình chán ghét, nhàn nhạt mở miệng:

"Định nằm tới khi nào đây?"

Nữ nhân xuẩn ngốc nằm mãi trong lòng Menfuisur tự biết xấu hổ, nghe thấy tiếng cười chung quanh ngày càng lớn bèn vội vã đứng dậy rời khỏi, ôm mặt chạy một mạch ra khỏi đại điện.

Ta nhìn theo bóng dáng cô ta.

Đúng là ngu dần như heo, đầu đã biết đó nào phải nộ cười yêu thương gì mà vẫn đâm đầu vào.

Mơ thì vẫn mãi là mơ mà thôi. Làm thế nào trở thành thật được?

Suy cho cùng, tội chỉ do cô ảo mộng quá nhiều.

Ai chả biết trái tim đế vương vốn lạnh lùng, yêu đế vương, đã biết trước hạnh phúc mong manh...

"Điện hạ, điện hạ ~" Men rượu nho nồng nàn chọt vờn quanh cánh mũi, âm giọng trầm thấp quen thuộc văng vẳng bên tai.

Ta lên giọng: "Tướng quân rút cuộc muốn cái gì mới chịu ngồi yên đây?"

"Thần có muốn gì đâu."

Helia liếm nhẹ môi trên, cười:

"Nhưng điện hạ hình như muốn lắm rồi."

"Muốn? Muốn cái gì?" Ta cau mày, vừa nói vừa vươn tay cầm ly nước ép nho mát lạnh lên uống, mùi nước ép thơm ngon thoảng chốc lưu hương khoang miệng, thanh mát cổ họng. Ấy, bực mình!

Helia đang ngả ngón sát bên nghe hỏi thì dơ ra một chút, sau cả khuôn mặt liền đỏ ửng.

Ta thấy hơi khả nghi, bèn hắng giọng gọi hồn hấn trở lại: "Helia tướng quân! Helia tướng quân!"

Nhưng gọi xong lại hối hận, quả nhiên giây kế tiếp đã nghe cái giọng thần nhiên đến phát ghét ngày thường:

"Thì... muốn được hôn."

Phụt!

Nước ép từ cổ họng bị sặc xộc thẳng lên mũi, ta vội vã chụp lấy khăn ăn bịt mũi lại, nghiêng răng kèn kẹt liếc Helia. Cái tên mặt mốc này! Mắt thấy hấn cứ như không để ý, miệng lại đang chuẩn bị nói tiếp, ta liền bóc một trái cam tươi nhắm miệng hấn mà trực tiếp nhét vào, không thể để gã này nói bất cứ điều gì nữa, bằng không ta sợ sẽ không nhịn nổi mà một kiếm đâm chết hấn tại đây mất:

"Tướng quân! Ngài uống say lắm rồi!"

Helia tròn mắt nhìn xuống trái cam đang bịt miệng mình, rồi hải hùng nhìn ta đang lấy khăn ăn bịt mắt, ngó thấy khăn ăn có màu đỏ đỏ thì giật mình: "Điện hạ? Người bị cái gì vậy?"

Ta gắng nặn ra nụ cười tự thấy là cực kì miễn cưỡng:

"Tướng quân nghĩ ta bị-cái-gì?"

Như ta đã nói, tuy tính Helia không tử tế gì, nhưng chung quy vẫn biết chừng mực. Thấy ta thật sự không thiết đùa nữa, hắn cũng chẳng đi lằng nhằng dây dưa mà giỡn tiếp, một câu tốp lại cuộc hội thoại, rồi làm mặt ỉu xiu như bánh bao bị thiêu chuyển hướng qua vị tướng quân kẻ bên.

Vị tướng quân mặt chữ điền, ôn hòa chào hỏi:

"Helia tướng quân hữu lễ."

"Ừm... hữu, lễ."

Ngó Helia vừa gặm bánh mì vừa ráng rặn chữ trả lời vị tướng quân kia, ta nản hết sức:

Hôm nay nam nhân này rốt cuộc ăn nhằm cái gì vậy?

Tướng quân kia và Helia nói chuyện được một hồi mới biết hóa ra cả hai từng học chung trường quân đội hồi còn niên thiếu. Helia lúc đầu còn như cái bánh bao thiêu, ai ngờ lúc sau càng nói càng hăng, nói đến hai mắt lóe sáng. Thế là trọng tâm cuộc tán gẫu từ từ dời qua câu chuyện của hai người. Dù sao cũng đã nhiều năm không thư từ qua lại, chuyện để nói còn nhiều hơn sao trên trời.

Ta ngồi một bên nghe cả hai tâm sự đến ngập ngừng ngập dài, đành dời lực chú ý tới mấy món ngon vật lạ trên bàn. Vừa ăn vừa uống, thử hết món này tới món khác. Ăn no rồi thì chống cằm nhìn ngắm đám vũ cơ xinh đẹp nhảy múa, nhào lộn uyển chuyển theo tiếng nhạc.

Ánh mắt ta lướt qua đại điện, dừng lại ở chỗ nữ nhân ban sáng Ari bắt gặp đứng cùng Menfuisur.

Trước lúc đại yến bắt đầu khoảng nửa canh giờ, Helia có phái cận vệ của hắn đem mật hàm tới cho ta, đồng thời cấp thư của Ruka ở Atina cũng từ năm trăm dặm gửi về. Nội dung cả hai bức thư hàm đều là về lí lịch của nữ nhân đó. Và đúng y như ta dự đoán, ả ta không phải tầm thường.

Thông qua điều tra sơ bộ của Helia và Ruka, cô ta tên Ina Maho, là thiên kim của chủ thành Atina, tòa thành tọa ở đất Đông Nam thuộc Hạ Ai Cập, đất phong kiếp trước của ta.

Ba hôm trước cô ta lên xuất ngoại, giấu gia đình cùng thị nữ đi thuyền đến thành Thebes chơi. Ai ngờ vừa ra khỏi hải cảng, đang hồn nhiên nhảy lon ton trên đường thì gặp thổ phỉ, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng ông trời thương xót, trùng hợp vương tử Menfuisur vừa đi thị sát công trường về, tạt qua đồng vắng bên mé sông Nile... thế là một màn anh hùng cứu mỹ nhân diễn ra.

Khi đọc xong, cảm giác đầu tiên của ta chính là:

Câu chuyện này cũng thật quá trùng hợp đi...

Nhưng trùng hợp hơn cả là Ruka nói, vào ngày mà cô ả xuất ngoại, cũng là ngày Carol xuất hiện.

Sau đó ta kéo Helia ra ngoài, hỏi hắn tin tức có chắc chắn không, hắn nhún vai:

"Atina không gần Thebes, nhưng đã xác nhận với chủ thành, đúng là có người tên Ina Maho."

Ta nghe xong, vẫn thấy không đủ thuyết phục:

"Atina cũng chỉ nói có tồn tại một Ina Maho, đâu thể chắc chắn cô nàng này chính là Ina Maho? Lẽ ra tướng quân nên mang một người nhà của Ina Maho đến nhận mặt chứ?"

Helia nhe răng cười: "Ina Maho ở trong nhà không được coi trọng lắm, sớm tối chỉ ở trong tiểu viện cùng thân mẫu. Trong thành cũng chẳng có mấy người nhớ nổi mặt nàng ta. Nên..."

Helia bỏ dừng câu nói, vẫy tay xoay lưng bỏ đi: "Điện hạ chớ quá lo, có lẽ chỉ là một việc tình cờ thôi. Với đối với vương tử, chả có gì thiệt thòi cả." để lại ta đứng trong gió, đen mặt tự hiểu: Dĩ nhiên là không thể xách cổ thân mẫu của Ina Maho thấy lên lưng ngựa, chờ về đây nhận mặt được.

Vì vậy...

Ta liếc Ina Maho, vốn dĩ có chút chướng mắt, nhưng nhờ công Ari, giờ cô ta "đẹp" hơn nhiều rồi

Ari không hổ là quân sự nội cung của ta, đúng là nói được làm được. Chẳng biết đi đâu kiếm cho cô ả một bộ y phục hoa hòe lòe loẹt, trông rõ buồn cười. Mới sáng nay còn sắc nước hương trời, giờ có lẽ vì thiếu son phấn thượng hạng, lớp trang điểm trên mặt nàng ta không được tỉ mỉ như trước, để lộ đôi mắt thâm quầng mỗi một. Đã vậy Ari còn chu đáo đi "thăm hỏi" lão già tổng quản Hasi, cố tình sắp chỗ ở thật xa Menfuisur. Nên dù ả ta có muốn mỹ nhân kế, cũng khó mà hành sự.

Buổi đại yến cứ nhàn nhạt trôi qua như thế. Đương lúc mí mắt ta sắp sửa sụp xuống thì...

Đột nhiên, trong đại điện vang lên một tiếng binh khí xé gió bay đến khiến ta giật bắn người.

"Có thích khách! Á á! Có thích khách! Á á!"

Tiếng hét thảm thiết như heo bị cắt tiết của Hasi í ới vang lên.

Từ phía đám vũ cơ vụt lên một ánh kiếm sáng lòa, hướng về phía Pharaoh bay thẳng đến. Hộ vệ hai bên phụ vương không nói hai lời tức khắc dàn hàng bảo đao đồng loạt tuốt khỏi vỏ.

Chính lúc tất cả sự chú ý đều đặt nơi an nguy của Pharaoh, thì bỗng nhiên, mũi kiếm sáng lòa ấy đột ngột chuyển hướng, không báo trước một tiếng rē trái, hướng thẳng phía Menfuisur đang đứng.

Mọi người kinh hô.

Ta cũng tròn mắt, lồng ngực giật thót lên, tim như lỡ đi một nhịp.

Minurê đứng gần vương đệ nhất, nhanh như cắt nhảy ra tung chưởng gạt phăng thanh kiếm qua một bên. Cùng lúc đó, Unasu cũng kéo Menfuisur lùi về phía sau, hét lớn:

"Có thích khách! Người đâu! Hộ giá!"

Lúc này, đám vũ cơ và nhạc công đồng loạt rút đao kiếm từ trong thùng đàn ra, nhất loạt lao về phía Pharaoh Nephenmaat và Nhị vương tử Menfuisur.

Võ công của bọn chúng rất cao, tuy rằng toàn bộ tiểu đội của quan cận vệ[*]

Sasin canh giữ ngoài điện đã lập tức ủa vào trong tiếp giá nhưng khung cảnh vẫn vô cùng hỗn loạn. Thích khách một tay cầm đao, một tay rải độc, ra tay tàn ác vô cùng. Đã có mấy cung nữ bỏ mạng dưới loạn đao.

Tiếng kêu la thảm thiết vang vọng thấu trời xanh.

[*] Quan cận vệ hoàng gia: thường do hoàng tộc hoặc người nhà vua tín nhiệm đảm nhận, nhiệm vụ tiên quyết là bảo vệ an toàn cho Pharaoh. Lúc Pharaoh thân chinh ra trận cũng theo hầu làm phó tướng.

Đại điện tổ chức yến tiệc chỉ có một lối vào. Hiện tại thích khách chia làm hai toán, một toán cản giữa cửa chính không cho đội cận vệ bên ngoài vào thêm, cũng là cản người bên trong không thể chạy ra ngoài. Toán còn lại điên cuồng tấn công về phía mục tiêu, hay nói cách khác, là Menfuisur!

"Điện hạ, đừng sợ... có em ở đây..." Ari sau khi kéo được ta vào một góc kín thì kiên quyết đứng chắn trước mặt ta, bất chấp bản thân đang run lẩy bẩy, luôn miệng trấn an ta.

Ari thấp hơn ta nửa cái đầu, dù bị chắn nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

"Mục tiêu của bọn chúng, là Menfuisur... "

Ta nói khẽ bên tai Ari, mắt vẫn nhìn chăm chăm bóng dáng Menfuisur.

Y đang được Minurê che chắn ở sau lưng. Đám thích khách này không phải đối thủ của Minurê, bao nhiêu kẻ xông lên đều bị đánh lui bấy nhiêu. Thích khách dù có hơn mười mấy tên nhưng đội cận vệ hoàng gia có đến mấy trăm. Tuy rằng bây giờ chúng ta đang bị vây trong điện nhưng sức người có hạn, thích khách sớm muộn cũng bị diệt sạch. Và lại đội cận vệ cũng ý thức được mục tiêu của thích khách là ai, bên cạnh vương đệ đã xuất hiện thêm nhiều bóng áo xanh in dấu ấn mặt trời hoàng gia. Hơn nữa Menfuisur tỏ ra rất tự tin với hai cận vệ tài ba là Minurê và Unasu, đôi mắt đen thăm thẳm ẩn sau bóng lưng Minurê không chút lo lắng, vô cùng điềm tĩnh nhìn bọn thích khách.

Menfuisur đang được bảo vệ rất tốt, ta không cần phải bận tâm, không cần phải bận tâm.

Không biết ta đã tự nhủ trong lòng như thế bao nhiêu lần mà trống ngực vẫn cứ đánh thành thịch. Ngay cả bàn tay đang bám trên vai Ari cũng run lên bần bật, mồ hôi lạnh chốc chốc đổ như suối.

"Ari, Helia tướng quân đang ở đâu?"

Ta dò mắt khắp đại điện, máu đỏ như suối, chẳng mấy chốc thấy chất nơi nơi, nhưng hần... đâu?

Cả người Ari đều run lập cập, giọng cũng đứt quãng: "E-Em, hình, hình như hồi nãy, tướng, tướng quân đứng, đứng ở kia!" chỉ tay về hướng ở sau lưng Menfuisur.

Ta phóng tầm mắt theo, không thấy Helia.

Tâm đột nhiên trùng xuống, không phải xảy ra chuyện rồi chứ? Không, không thể nào! Vô công hấn cao như vậy, đầu óc lại gian xảo, há sao có thể để dâng bỏ mạng dưới tay thích khách?!

Keng một tiếng, ly vàng chén bạc trên bàn tiệc bị thích khách lật đổ, thu hút sự chú ý của ta.

Ban đầu thích khách chỉ nhắm vào Pharaoh và Nhị vương tử mà bỏ qua những kẻ không liên quan, đội cận vệ hoàng gia vì vậy chỉ tập trung hộ giá. Thành ra chỗ ta và hai vị vương phi ở hai góc điện chỉ có một đám cung nữ run rẩy ôm lấy nhau, không có ai bảo vệ.

Ngẩng đầu lên, thích khách hiện đang đứng trước mặt, mặt mũi hung tợn, đang giơ cao đoạn đao.

Mắt Ari mở to, sợ đến cứng đờ người, quên cả hét lên.

Ta cũng mất vía, không kịp suy nghĩ nhiều, nghiêng mắt qua, vội vớ đại lấy hai thanh chủy thủ của cái xác thích khách mới vừa ngã xuống bên cạnh, trực tiếp phóng thẳng vào mặt tên thích khách.

Tên thích khách nhanh nhẹn nghiêng đầu né, tính khinh miệt nhìn ta, nhưng ta không để hắn có cơ hội. Thừa lúc hắn né thanh chủy thủ đầu tiên, ta liền xoay cổ tay phóng luôn thanh thứ hai theo.

Thích khách không kịp né lần hai, bị chủy thủ thuận thế ghim thẳng giữa trán, trợn mắt ngã xuống.

Một thanh trường kiếm lướt qua, khí lạnh xộc tới, chưa đầy một giây, thích khách bị ta phóng chủy thủ giữa trán còn chưa kịp ngã xuống xong mà đầu đã bay mất hút. Máu từ căn cổ tên đó phọt ra, sủi bọt lên gò má ta, chảy dọc theo đường viền mặt rơi xuống mề đay bằng vàng trên cổ.

Ari sợ đến khóc thét, ngất xỉu.

Một bóng đen bao trùm cả người ta, nhướng mắt nhìn lên, là Helia:

"Điện hạ, không sao chứ? Thích khách có làm người bị thương không?"

Trông thấy Helia, không hiểu sao chợt cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Ta lắc đầu, cắn răng ôm lấy Ari, lấy khăn bàn trùm mặt con bé lại. Đã có Helia ở đây bảo vệ, ta lại tiếp tục theo dõi bên Menfuisur.

Thích khách không qua được Minurê, bèn giờ trò phóng đao về phía Nhị vương phi. Minurê vì cản đao bảo vệ Nhị vương phi mà trúng phải một nhát khác ngay lưng, lao đảo lùi về sau. Cũng may, những cận vệ hoàng gia đang giao chiến ở gần nhìn thấy, lập tức liều mạng nhảy đến tiếp ứng.

Đại điện đã loạn lại càng loạn hơn.

Phụ vương bị kiềm trong thế bao vây của thích khách ở góc trong cùng, bên cạnh là Hasi tay chân run như cây sậy mà vẫn ra sức dùng gậy đánh phụ đội cận vệ. Ở hai góc khác, mẫu hậu và Nhị vương phi bao bọc lẫn nhau, tóc tai rối loạn. Trông thấy mọi người vẫn an toàn lành lặn, phần nào ta cũng bớt lo lắng hơn. Dù gì thích khách bên đó cũng không nhiều nhận cho mấy, có thể áp chế.

Tình hình bên Menfuisur mới làm ta bất an hơn cả, thích khách bên vương đệ là nhiều nhất, ai nấy hăng tiết như sài lang, từng đợt tấn công dồn dập. Đã quá rõ ràng, mục tiêu bị ám sát lần này, là y!

"Điện hạ, chúng ta phải rời khỏi nơi này!" Helia nghiêng đầu hét lớn.

Ta xiết chặt tấm khăn bàn: "Xin tướng quân đợi một chút!"

Helia vùng trường kiếm, vừa vịn chém bay đầu một tên đang bang tới: "Một phút!"

Trái tim ta đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Biết rằng thích khách không thể cầm cự lâu trước đội cận vệ hoàng gia, nhưng ai dám chắc sẽ không có rủi ro gì? Ta thật lòng không muốn Menfuisur xảy ra chuyện, chỉ tiếc chút vô tay mà Helia ngày thường rồi rảnh hay dạy ta không ích lợi gì trong tình thế này. Phải nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách đưa y thoát khỏi đây.

Chỉ cần thoát ra được, bên ngoài có vô số quân cận vệ hoàng gia, Menfuisur sẽ được an toàn.

Ta cắn môi, đảo mắt nhìn quanh đại điện, cố tìm một đường lui.

Bất chợt, ánh mắt ta chạm phải Ina Maho.

Nàng ta đứng thẳng người trong một góc, chẳng màn đến xác cung nữ la liệt chung quanh, tóc đen dài tung bay sau lưng, ánh mắt sắc lạnh, hai tay cầm chặt một cây nỏ, nhắm thẳng phía Menfuisur.

"Có một điểm kẻ bề tôi thấy rất trùng hợp thưa điện hạ. Vào ngày tiểu thư Ina Maho rời khỏi Atina, Carol Rido đã xuất hiện ở trong thành Atina, thủ phủ của chủ thành Ina Im."

Bức thư hàm Ruka gửi về chợt như xuất hiện trước mắt.

Thời khắc ấy, ta chợt hiểu ra tất thảy.

Chết tiệt!

Ina Maho! Chính là Ina Maho!

Sự việc nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, ta không kịp tính toán gì nữa, vội đẩy Ari qua một bên, bắt chấp tiếng gọi kinh ngạc của Helia, dùng hết sức bình sinh chạy xuyên qua đám người đang giao đấu quyết liệt, lao đến trước mặt Menfuisur:

"Cẩn thận!"

Menfuisur bị ta đẩy ngã xuống sàn, đau đến nhăn mặt: "Tỷ làm cái gì vậy?" vừa xoa hông vừa đỡ ta ngồi dậy: "Không sao chứ? Tỷ t..." rồi đột nhiên im bặt.

Ta khó hiểu ngược nhìn Menfuisur. Ngay từ đầu khi thích khách lộ thân, sắc mặt Menfuisur vẫn chẳng hề mảy may thay đổi. Ta biết Menfuisur tự tin vào cận vệ của mình. Nhưng đến bây giờ, chẳng hiểu vì sao ta lại nhìn thấy gương mặt y dần dần tái nhợt đi, đôi môi mòng thều thào:

"Tỷ tỷ..."

Ta nhú mày.

Menfuisur chậm rãi đưa tay đến trước mặt.

Trên tay y có máu. Máu tươi đỏ thắm lẫn từ lòng bàn tay y, chạy dài xuống cổ tay, thấm vào shken-ti bằng vải gai mịn trắng thuần. Đó là bàn tay Menfuisur dùng đỡ lưng ta lúc này.

"Máu..."

Ta ngỡ ngàng, bấy giờ ta mới cảm nhận được cơn đau xé da thịt truyền đến từ phía sau lưng.

Hình ảnh vương đê ngờ ngạc ngồi nhìn đôi bàn tay đầy máu trước mắt dần nhòe đi, cơn đau trên lưng thoáng chốc hóa thành tê dại.

"Điện hạ!"

Mí mắt nặng dần, có một đôi bàn tay bợ đỡ lấy vai ta, dịu dàng ôm thân thể ta vào lòng. Lạnh lạnh, thật dễ chịu quá. Ta nép vào lòng người sở hữu đôi bàn tay thanh mát đang đặt trên lưng mình.

Là ai, Menfuisur ư?

"Điện hạ! Asisur điện hạ!"

Ah, Asisur điện hạ à. Gọi ta như vậy, cả Ai Cập chỉ có mình hấn.

Ta gục đầu lên vai hấn, chỉ kịp thốt ra hai tiếng "Ina Maho".

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Carol Rido (Hạ) - Cảnh Còn Người Xưa Đã Mất.

Lúc nhỏ trước khi đi ngủ, mẫu hậu thường kể ta nghe một câu chuyện. Mẫu hậu kể, ngày xưa ngày xưa, ở một ngôi làng nọ, có một bác nông dân. Bác nông dân từ sớm thức dậy, sớm hơn tất thảy mọi người trong làng. Trong lúc dân làng vẫn còn say giấc nồng, bác chân bùn cây mạ, mặt lấm bùn phân. Mặt trời lặn, lúc nhà nhà thấp đèn chuẩn bị ngủ, bác mới chậm rãi vác cuốc trở về nhà.

Cuộc đời bác nông dân, rất đơn giản. Như bao người, bác sinh ra, lớn lên, già cỗi, rồi chết đi.

Hết.

Nói đi phải nói lại là, mỗi lần mẫu hậu kể chuyện, ta đều rất muốn góp ý rằng: nó rất lằng xẹt ạ.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, lần nào ta cũng đều lắng nghe rất chăm chú. Mẫu hậu nói, kì thực bản chất con rất tốt, đầu câu chuyện của mẫu hậu dở tệ, con

cũng chưa từng tỏ ra không thích bao giờ.

Phụ vương cũng nói vậy.

Người nói, trừ bỏ tính cố chấp ra, con cái gì cũng tốt.

Ta tự nghĩ, ừ thì ta cũng tốt đấy chứ nhỉ. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng quát mắng hạ nhân bao giờ. Dù Nhị vương phi ghen ghét ta, ta cũng không để tâm mấy. Khả năng giao tiếp của mẫu hậu không duyên dáng, ta cũng chưa từng cảm thấy nó nhàm chán, cùng lắm chỉ muốn góp ý tí thôi.

Nhưng như phụ vương nói, cái tật cố chấp, có lẽ là khuyết điểm lớn nhất của ta.

Ta chấp nhất.

Chấp nhất Menfuisur tha chọn con trộm mộ cũng không chọn ta.

Ta chấp nhất y vì nó mà mắng ta.

Ta chấp nhất, chấp nhất y quá hẳn tâm. Cả đời ta không khi nào thôi lo toan vì y. Ban ngày ở trong thần điện cầu nguyện với thần linh, cầu chư thần bảo vệ y. Ban đêm, trằn trọc không yên, không biết đêm nay y ngủ có ngon hay không. Nâng niu y trong lòng bàn tay, cốt chỉ mong chờ đến ngày y khôn lớn, cùng ta kết tóc se duyên, thỏa niềm ước nguyện. Tới tận khi y trưởng thành, lại phải gánh thêm mối lo, hừ, nữ nhân tóc vàng kia, liệu có phải muốn cướp y khỏi tay ta.

Không ngừng suy nghĩ về y, mưu toan tính kế, dẫn vật chính mình, lao đầu vào tranh đoạt rồi lại tranh đoạt. Trải qua bao gian truân, kết cục -- ta đã thắng. Giết được Carol, trừ bỏ mọi kẻ từng làm ta đau khổ. Nhưng đến cuối cùng, cái ta nhận được... lại chỉ là một mũi kiếm từ người ta yêu nhất.

Thời gian không dừng lại để chờ đợi bất kì ai.

Chấp nhất rồi lại chấp nhất. Ai ngờ khi ngoái đầu lại nhìn, mới chợt giật mình nhận ra, tất cả đã chỉ còn là mây khói lướt qua. Ta tự hỏi, rốt cuộc, đó có thật là điều ta mong muốn?

Đời người vô thường, có những thứ, nếu ta không cố gắng nắm giữ, mất rồi thì hối hận đã muộn.

Vốn dĩ, có một người tình nguyện chờ đợi ta, nhưng là ta... quá cố chấp, mà đánh mất hẳn.

...

Tuy nhiên, đó là những gì thuộc về kiếp trước.

Còn kiếp này? Lẽ tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức vấp ngã cùng một chỗ đến tận hai lần.

...

Ta chưa chết.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của ta khi vừa mở mắt ra, một bên quân y cầm chặt tay ta, mắt rung rung, hét vào mặt ta rằng: "Ngài chưa chết!". Một bên mẫu hậu hai hàng lệ châu than khóc đổ cả mặt.

Ta trong lúc thần trí chưa kịp minh mẫn bị cả đám người quần quạ vây quanh lại, đến khi ta đã hết chịu nổi, muốn nổi quạu thì họ mới chịu tóm tắt đầu đuôi với ta. Cả câu chuyện nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Trọng tâm chính là bản công chúa thọ nguyên chưa tận, độc không chết được.

Đùa thôi.

Theo quân y, lần này ta bị trúng tên, tuy mũi tên có độc nhưng được tính không quá mạnh.

Với cả quân y nói cũng may không bắn trúng những chỗ trọng yếu như tim, tằm bắn của nữ thích khách lại không chuẩn, nên đầu mũi tên ở bả vai ghim không quá sâu, không ảnh hưởng nhiều đến gân cốt ngũ tạng, thành thử tính mạng ta tạm thời vẫn còn giữ được. Chỉ cần điều dưỡng vài ngày, tằm bỏ nhiều một chút, khoảng chừng mười ngày hoặc hơn là có thể xuống giường đi lại.

Cộng thêm mười ngày ta hôn mê liệt giường, kì nghỉ dưỡng này ngắn hết gần một tháng trời.

Đoạn, quân y còn ép độc hơn mười canh giờ, bả vai từ khi tỉnh dậy không ngừng đau nhức.

Vậy mà cả đám quân y còn vừa xem mạch cho ta, vừa cười nói, điện hạ thật cao số thật cao số.

Gạt đám quân y qua một bên, suốt mười ngày ta hôn mê, trong lúc mơ mơ màng màng thấy rất nhiều chuyện. Hừ hừ thực thực, có giấc mơ là tâm niệm của ta, cũng có giấc mơ, là tâm ma của ta.

Có lúc ta mơ thấy bản thân quay trở về khi còn nhỏ, cùng Menfuisur hái hoa tạt nước bên hồ hoa sen. Y cầm tay ta, vẽ lên một vòng tròn nhỏ và một

vòng tròn lớn. Ta gõ đầu y, y liền giải thích, vòng tròn nhỏ là y, còn vòng tròn lớn là ta. Ta và y sẽ mãi như hai vòng tròn này, bắt di bắt dời.

Lại có lúc mơ thấy mình lớn rồi, hai chân trần đi trên bãi cát nóng bỏng của sa mạc, dọc hai bên đường toàn cây người chất chồng như núi, máu đỏ tươi chảy tràn như sông, nhuộm đỏ lòng bàn chân ta. Có tiếng người gọi "Asisur" rất lớn. Sa mạc ban ngày chợt trở nên tối đen như mực. Ta cắn răng lặn mò, liền thấy bên đông cây người, Menfuisur thân vận triều phục Pharaoh đang đào xới tìm kiếm gì đó.

Đến khi tìm được rồi, mới thấy hai tay y đầy máu, trong lòng y là đứa trẻ còn chưa thành hình, máu me loang lổ. Y ngó chăm vật đỏ như máu trong tay thật lâu, không nổi giận cũng chẳng nói năng tiếng nào. Cứ ngồi đó. Sâu trong đôi mắt đen thẳm không chút gì che giấu oán hận. Ta muốn bước đến, nhưng bắp chân nặng tựa ngàn cân, lời muốn nói chẳng thể thốt ra.

Cũng có lúc mơ thấy bản thân đứng trên đồng vắng Saluio, địa phận Mêdi - Pherosơ. Ở đó ta gặp được Ragashu. Nhưng hắn không vận hoa phục thái tử Babylon. Hắn nắm tay ta, nói: "Ồ đây, ta không phải thái tử Ragashu của Babylon, nàng càng không phải công chúa Asisur của Ai Cập."

Ta hỏi hắn, vậy chúng ta là ai?

Hắn chăm chú nhìn ta một hồi, rồi tự nhiên phì cười, cười đến ta đỏ cả mặt, cười như thể ta vừa hỏi điều gì ngu ngốc lắm: "Ta là tướng công của nàng. Còn nàng, dĩ nhiên là thê tử của ta rồi!"

Sau đó hắn dẫn ta đi rất nhiều nơi, chỉ cho ta thấy rất nhiều thứ. Khi đi mỏi chân rồi, chúng ta dừng chân tại một ngọn núi. Ngọn núi đó bốn bề thanh tĩnh, không khí trong lành. Khắp chốn đều là cỏ xanh rì rì, bách hoa ngát hương. Thỉnh thoảng còn nghe tiếng chim hót líu lo, riu rít vui tai.

Ragashu hỏi ta có muốn ở lại ngọn núi này luôn không. Ta đột nhiên muốn trêu ghẹo hắn, liền vặn ngược, nói ở đây thì được lợi gì. Thiết tưởng hắn nghe xong sẽ bí bách. Chẳng ngờ hắn nghe xong thì nhường mảy: "Có một tướng công như ta ở cạnh yêu thương, nàng còn chưa đủ lợi hay sao?"

Chọc ghẹo không thành còn bị chọc ngược lại, ta bèn giả vờ hờn dỗi:

"Chẳng có chút lợi gì."

Hắn bật cười, đưa tay vò vò tóc ta, bảo thôi không giận nữa. Kêu là hắn đang rất nghiêm túc, ta hãy cùng hắn ở lại nơi này đi. Tại đây, hai người chúng ta dựng một căn nhà nhỏ bên cạnh một con suối nhỏ. Hằng ngày hắn đi đốn củi kiếm tiền, ta ở nhà lo chuyện cơm nước. Hứa rằng một ngày ba bữa, đảm bảo không để ta bị đói. Chiều tối thì đeo nhau leo lên đỉnh núi ngắm trăng.

Không dừng ở đó, còn hí hửng rủ rì bên tai ta:

"Thật ra, thì thoảng... còn có thể tắm uyên ương."

Gạt bỏ đoạn tắm uyên ương.

Khoảnh khắc nghe hắn nói những lời đó, ta thật sự bị lung lay. Bởi dù là mơ hay là thực thì cả cuộc đời ta, ngoại trừ mẫu hậu, từ trước tới nay, chỉ có mình hắn nói thương ta.

Thành thật, ta không hề giả vờ hờn dỗi. Ta chỉ không muốn thừa nhận, lời hắn đã nói trúng tim ta.

Còn nhớ năm ta bước lên kiệu hoa, vượt ngàn dặm tới Babylon, vào đêm tân hôn, hắn cũng hỏi y như vậy: "Có một tướng công như ta yêu thương nàng, còn chưa đủ hay sao?". Hồi hay lắm, đối với một nữ nhân, có một nam nhân nguyện ý yêu thương mình, còn chưa đủ hay sao?

Thật cũng được, giả cũng được. Có một nam nhân nguyện ngó lời yêu ta, đã đủ lắm rồi.

Bởi lẽ ấy, ta đã nghĩ, phải chi mãi mãi không tỉnh dậy, cứ ở lại cùng hắn như vậy hoài thì hay quá.

...

Ấy thế mà, ta vẫn tỉnh lại.

...

Và người đầu tiên ta nhìn thấy, không phải người trong mộng ta muốn gặp. Mà lại là Menfuisur.

Y ngồi bên giường, không nói không rằng gì cả, chỉ im lặng nhìn ta thật lâu. Lâu đến nỗi ta khó chịu ho nhẹ một tiếng mới chịu mở miệng. Mà lời đầu tiên ra khỏi miệng y lại là:

"Vì sao cần mũi tên đó?"

Ta có phần bất ngờ một chút, bởi không nghĩ tới Menfuisur lại thẳng thừng như thế. Lúc này đây, trông y giống Menfuisur của kiếp trước hơn là kiếp này. Kiếp trước y không thích vòng vo, càng không thích buông lời vô nghĩa. Kiếp này thì chừng chặc hơn hẳn, ít nhất đã biết nói lời sáo rỗng.

"Đệ không hỏi ta thương thế đã tốt hơn chưa à?"

Menfuisur hừ mũi:

"Tỷ không cần giả vờ đáng thương, mũi tên đó căn bản không chết được."

Kéo chân lên che kín lồng ngực để gió lạnh không lùa vào, ta lia mắt qua: "Đôi lúc ta rất không bằng lòng đệ. Làm người, nên biết tiến thoái để còn có đường mà lui. Hỏi thăm một câu chết à?"

Menfuisur lừ mắt, khoanh hai tay trước ngực: "Người bệnh đúng là khó ưa mà."

"Không khó ưa bằng đệ đâu, chả có tí thành ý."

Ta liếc qua bên cạnh, chén nước thuốc đen ngòm vẫn còn đang bốc hơi đặt trên bàn, hẳn là Ari đã chuẩn bị. Đánh cảm lên thỏi sơ qua, ngấm nghĩa chút rồi tỉnh sau. Đẳng nào ta cũng không hảo món này, đáng bỏ xừ.

Menfuisur ngó ta mèo vờn chuột với chén thuốc, chép miệng:

"Thôi ta về trước đây. Tỷ nghỉ đi."

Ta để chén thuốc về chỗ cũ, xoa xoa lòng bàn tay hơi ửng đỏ vì cầm chén thuốc nóng: "Về sớm thế. Phụ vương dặn đệ đến thăm ta mà phải không, dù gì cũng tới rồi, ngồi chơi thêm lát rồi về."

Menfuisur xua tay, đi thẳng ra cửa:

"Không sao, ta còn có việc. Phụ vương sẽ không trách đâu."

Ta gọi theo: "Menfuisur này."

"Hửm?" Menfuisur ngoái đầu: "Vương tỷ còn cần gì sao?"

...

"Nếu ta không cần mũi tên đó, mũi tên thứ hai... là dành cho ta đúng không?"

...

Một chân Menfuisur đã ra khỏi bậc cửa, nghe ta nói thì khựng lại.

Ta nhưống mắt lên, lòng bàn tay chợt lạnh ngắt, cả tâm cũng dần lạnh lẽo theo:

"Qua điều tra trong nỏ tiễn của thích khách có hai mũi tên bị tẩm độc rễ cây Salan, loài cây cực độc sinh trưởng gần bình nguyên cạnh mé sông Orentes. Nhận định hiện trường cho rằng mũi tên thứ hai là để phòng hờ lần đầu bị trật mục tiêu. Nhưng thật ra thích khách không chỉ định bắn một mũi tên."

Ban đầu ta không tin, chỉ bán tín bán nghi. Ta cần mũi tên đó, đơn giản là một ván cược không ăn chắc. Ta muốn cược suy đoán của mình là sai lầm. Nhưng vì sao, lần này tới lần khác đều thua?

Từ sĩ, đều do y sắp xếp.

"Ta chỉ nghĩ đệ ghét ta, không nghĩ tới... đệ hận ta đến mức không phải ta chết thì đệ chết."

Không khí trong phòng bỗng trở nên ngột ngạt, ánh nắng bên ngoài từ từ nóng dần, hắt vào trong phòng. Menfuisur đứng ngược với luồng sáng, bóng y in dài trên nền nhà lát cẩm thạch Ô-phia:

"Nếu tỷ đã biết hết, còn hỏi nhiều làm gì?"

"Menfuisur, chúng ta không phải kẻ thù!"

Bầu chặt tằm chần, ta cắn răng nói khẽ. Không biết là vì sao, vẫn muốn chờ đợi một điều gì đó từ y. Không phải tình yêu, càng không phải chấp niệm. Đơn giản, chỉ vì chúng ta là chị em một nhà.

"... Asisur." Ngừng một chút: "Chị biết là không thể mà."

Trái tim chợt nhói đau, như bị ai bóp nghẹn. Có chết ta cũng không muốn nghe y nói mấy chữ này.

Phải, ta biết chứ. Biết rõ ràng là đẳng khác. Biết từ khi cả hai chúng ta mở mắt chào đời lần nữa, mọi chuyện, đã không thể coi như chưa từng xảy ra. Chỉ cần một trong cả hai còn sống trên đời, thì ân oán vẫn còn đó. Nhưng, ta vẫn muốn huyễn hoặc bản thân rằng vẫn còn một giải pháp khác.

"Thật sự không còn cách nào khác sao?"

"Chị, nghe ta nói này."

Giọng Menfuisur từ cửa truyền vào, thanh âm buông lơi xa cách, nhẹ nhàng hơn gió neo đậu, tựa như lần chúng ta nói chuyện sau khi Carol Rido thiêu trụi ngọn tháp hùng vĩ của Babylonia:

"Nếu có thể, chị cứ xem như ta là đứa bất nghĩa đi. Như vậy, xuống tay sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Hốc mắt nóng lên, sống mũi cay cay.

Chị, gọi mới hay làm sao.

Đã lâu lắm rồi, mới nghe Menfuisur gọi tên ta. Tiếng "chị" này lại càng là lần đầu tiên nghe được. Chỉ tiếc nỗi là, gọi vào hoàn cảnh trở trêu này, khác nào đâm một nhát vào trái tim ta. Tiếng "chị" này, có lẽ là tiếng "chị" đầu tiên, mà cũng nghiễm nhiên trở thành tiếng "chị" cuối cùng.

Ta hít một hơi sâu, cố nén nước mắt vào trong, ngửa đầu nằm ra đệm, trùm chăn lên đầu. Nay tâm ý Menfuisur đã quyết, đau lòng, cũng có được ích chi đâu:

"Đệ đi đi."

"Vương tử." Cả hai chân Menfuisur đã dứt ra khỏi cửa, bóng dáng cậu thiếu niên em trai ta khuất dần sau ngã rẽ hành lang, chỉ để lại chút hơi tàn của giọng nói trong trẻo quen thuộc từng chiếm lĩnh từng mảng trong kí ức năm nào: "... Tình cảnh rơi vào như hôm nay, không phải do tỷ sai."

...

Náu mình dưới lớp chăn dày, lời Menfuisur loáng thoáng rơi vào tai ta. Nhắm mắt lại. Trước mắt như hiện lên hình ảnh mười mấy năm về trước của kiếp trước, bên bờ sông Nile, đứa trẻ mặt mày lem luốc, đầu đội mào miện hoàng gia, meo máo gọi ta: "Chị! Cứu ta! Í ẹ! Ta sợ chuồn chuồn!"

"Chỉ là một con chuồn chuồn thôi mà, chả phải rắn đệ còn không sợ sao?"

Đứa trẻ bủn xỉn, đầu mày chau lại, xoa xoa da mặt ta, bóp đông bóp tây, hô biến nó thành một khối thịt tròn tròn: "Chặc! Ta đang tạo cơ hội cho chị đây! Sao chị ngốc thế?"

Mở mắt ra.

Hoa văn gấm thêu trên chăn đập vào mắt, ha, đứa trẻ năm đó, thật nhớ nó làm sao:

"... Đệ bây giờ, không gọi ta là chị nữa."

Từ thuở nào, đã lớn tới như vậy?

Menfuisur, sớm đã không còn là đứa bé không hiểu chuyện ngắt sen bên bờ hồ năm đó. Ta nên sớm biết, y đã không còn là đứa trẻ mà ta ôm chặt trong lòng, tâm niệm phải bảo vệ bằng mọi giá.

Ta nên sớm biết...

Y... đã trưởng thành từ lâu rồi...

Ooo

Sau khi Menfuisur rời đi, cũng có thêm vài người tới thăm bệnh, chủ yếu là quan lại trong triều đến nói vài câu cho có lệ. Nói ta nào phải chú ý sức khỏe, bọn thích khách lần này thật quá đáng, dám cả gan tổn hại đến công chúa và vương tử. Ta lười để ý họ đông dài, chỉ mỉm cười yếu ớt cho qua.

Lại nghĩ mấy người nói vậy là oan uổng cho thích khách rồi, bọn họ cũng chỉ thân bất do kỷ[1] thôi.

[1] Thân bất do kỷ: bản thân không tự định đoạt được, do tác động bên ngoài đưa đẩy.

Helia cũng có nhiều lần muốn xin vào thăm hỏi ta, nhưng ta tạm thời không muốn nhìn mặt hắn, nên đều bảo Ari khéo léo cự tuyệt.

Không phải ta ghét bỏ gì hắn, chỉ là không hiểu vì sao, trông thấy hắn ta lại có chút gì đó... khó nói. Sau giấc mơ vừa qua, cảm giác khó nói ấy lại càng mãnh liệt.

Đôi lúc, ta nghĩ chắc mình điên rồi.

Bởi vì, không chỉ một lần mà là nhiều lần, trong một khoảnh khắc lướt qua, ta đã tưởng hắn là... Ragashu. Tác phong, giọng nói, ngay cả dáng người cũng rất giống. Nhưng Helia là trưởng nam của Imhotep, sao có thể đánh đồng với Ragashu được. Tháng trước thám tử còn đưa tin, thái tử Babylon đánh trận lập được đại công, hoàng đế Babylon vui mừng miễn thuế một năm nữa mà.

Là ta suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều thôi.

Sau một hồi vẫn vơ, ta lại chìm vào giấc ngủ. Đến chập tối, Ari chạy vào báo, có tướng quân Helia tới chơi. Vừa nghe tên hân, ta liền báo Ari ra tiếp đãi, nhân ta thay đồ xong sẽ ra. Ai ngờ lúc vừa thay đồ xong, thì hạ nhân báo lại tướng quân Helia nói trễ rồi còn làm phiền điện hạ, thật thất kính thất kính xong liền rời đi. Ta nghe xong vội cho hạ nhân đưa thiệp mời tới phủ hân, hẹn ra từ lâu mà hân thích đến đối ẩm. Hạ nhân vừa ra khỏi cung, lại có người báo tướng quân Helia tới chơi.

Ta bị Helia quay vòng vòng cả buổi, mệt mỏi ngồi xuống bàn đá trong vườn, liếc bóng dáng hân đang chậm rãi bước tới từ xa xa: "Tướng quân, ngài đứng là khách quý đó."

Helia câu câu khoe môi: "Tôi tới rồi mới chợt nhớ điện hạ vẫn đang ngủ, sợ quấy nhiễu điện hạ nghỉ ngơi, nên vội vàng rời đi. Nhưng nghĩ lại đi mà không để lại quà thật thất lễ, nên vòng về nhà cầm theo hộp quà này tới kính dâng. Ai ngờ đầu nhận được tin, điện hạ cho thiệp mời tới từ lâu. Tôi được sủng mà lo sợ, không biết thánh ý của điện hạ là gì, đành vội vàng trở vào cung lại."

"Thánh ý gì đâu. Theo ta, câu trả lời của tướng quân, không chút kẻ hở. Muốn bắt bẻ cũng khó."

Ta nhấp ngụm nước ấm, nhân nhặt nhìn gương mặt rõ đang nhận tội nhưng mặt mày vạn phần hờ hững kia. Thật không biết nói gì với con người này. Nghĩ kỹ lại, hân không giống Ragashu chút nào.

"Điện hạ cứ đùa."

Helia tự nhiên đặt mông ngồi xuống cạnh ta, nhắc tay châm trà vào chén đồng.

Ta hừ nhẹ:

"Ta không rành đùa cợt với ngài đâu. Tướng quân có lời gì, mời nói nhanh."

Cánh tay đang châm trà của Helia hơi dừng lại, liếc sang ta một cái, rồi tiếp tục châm trà:

"Là điện hạ cho thiệp mời tôi đến đây chứ. Điện hạ đừng làm tôi sợ, có phải thích khách bắn trúng chỗ nào rồi không? Nếu có thì cứ nói, chỗ thâm giao, tôi đảm bảo sẽ kín mồm kín miệng."

"Tướng quân, mấy lời này ta nghe thì không sao, nhưng người ngoài nghe sẽ hiểu lầm đó." Đuôi lông mày hơi nhảy loạn, ta có thể khẳng định, nam nhân da mặt còn dày hơn bức tường thành này chắc chắn không phải Ragashu. Ragashu tuy hơi mặt dày mày dạn, nhưng còn chưa đến nỗi này.

Helia nhíu mày: "Điện hạ, bữa nay điện hạ còn vòng vo hơn cả tôi thì phải. Không sao thật chứ?"

"... Ngài biết vậy thì tốt." Tốt nhất là đừng chọc ta nữa, bằng không ta sẽ chém người đấy.

Trò chuyện qua loa thêm một hồi, Helia dặn ta nên chú ý sức khỏe, không nên ăn mấy món chiên nướng nhiều quá, cai rượu nho lại. Mấy bữa tới hân sẽ cho người chuyển rau xanh vào cung, nói ta tới lúc đó nhớ phải ăn nhiều vớ, rau củ có nhiều chất xơ, sẽ tốt cho vết thương của ta.

Ta vừa mới khỏe lại hơn một chút, nghe hân lại nhải đến muốn nằm lại giường. Đợi hân uống xong giọt trà cuối cùng trong chén, ta liền hạ lệnh đuổi khách, lấy cớ chóng mặt tiễn tổ tông đi lẹ.

Helia đi rồi, không gian xung quanh yên ắng hơn hẳn. Ta ngồi dưới ánh trăng, uống thêm vài ly trà thì trở vào trong lại. Về đêm Ai Cập rất lạnh, ngồi lâu mắc công nhiễm thêm bệnh thì mệt.

...

Đêm nay rất dài, ta nằm trên giường, đôi mắt nhắm vàng trăng treo ngoài cửa sổ, thế nào cũng không vào giấc ngủ được. Đến giữa đêm, Ari đẩy nhẹ cửa bước vào phòng, trên tay cầm một bộ y phục: "Điện hạ, đến giờ rồi. Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể xuất phát ngay lập tức."

"Ừ, lấy nước cho ta rửa mặt."

Ngó về mặt tỉnh táo của Ari, ta chợt thấy con buồn ngủ ập đến, biết vậy đã cố ngủ thêm chút.

Thay y phục xong, ta cùng Ari men theo con đường mòn sau tấm cung, thuận lợi băng qua sân sau thần điện, tiến đến cổng sau hoàng cung. Ở đó, có một tốp binh lính nhỏ gồm bốn người đang đứng canh giữ đồ đạc cùng xe ngựa. Ta nhìn bốn tên lính, dường như không có trong kế hoạch?

Ari thấy ta nhíu mày, bèn nói nhỏ:

"Là Pharaoh sắp xếp bốn người họ đi theo hộ tống điện hạ ạ. Pharaoh nói điện hạ không cần lo lắng, bốn người bọn họ theo bảo vệ, sau khi đảm bảo điện hạ đến Atina an toàn xong sẽ tự trở về."

Hộ tống, hay là giám sát? Sợ ta trên đường tới Atina, làm thêm chút chuyện "tiện tay" sao?

Mặt lạnh liếc bốn tên lính, cả đám liền đỏ mặt hời hợt, chấp tay thưa khề:

"Điện hạ an khang."

"Kể từ giờ, trưởng công chúa Asisur của Ai Cập sẽ ở thần điện cầu phước ba tháng."

Ta vén rèm cửa xe, vịn vai Ari lấy thể leo lên:

"Ta tên Litis."

Một tiếng đồng thanh rất khê vang lên: "Tiểu thư Litis an khang."

Ari theo sát sau ta, đỡ ta ngồi xuống nệm gấm đã xếp sẵn trong xe. Thiết kế bên trong xe ngựa khá rộng rãi, không gian thoải mái, thêm hai ba người nữa cũng vẫn dư sức. Ta dựa lưng vào đệm ngồi, vén màn nhìn cảnh vật bên ngoài. Gió trời ngả về phía đông, xem chừng đoạn đường còn rất dài.

"Tiểu thư, hay là tranh thủ nghỉ ngơi thêm đi." Ari đề nghị: "Khi nào tới em sẽ gọi người dậy?"

Ta thả tay khỏi tấm màn, gạt đầu, cụp mắt xuống:

"Vây đi."

- End chap7.

- Nội dung chương này bình bình, chủ yếu bật lên mối quan hệ hiện tại giữa Asisur và zai đẹp tuyến phản diện em chi. Đợi từ chương sau trở đi mới bắt đầu kịch tính. Bởi vì ở chương này, như các nàng thấy đó, không còn ngầm ngầm nữa, hai người đã chính thức ngả cờ tuyên chiến rồi =]]]

- Với có ai nhận ra nam chính chưa nè? Không biết đã thấy cái nút thắt ta cố tạo chưa nhỉ? ***

- Tin chốt: các nàng ơi, cuối cùng ta cũng kết thúc kì tuyến sinh 10 (Tp HCM) dồi mừng rơn, từ nay năng suất ra chap có lẽ sẽ nhanh hơn. Cơ nhưng mà... Cái laptop hơi điên điên, tới kì rồi, ta vừa viết những dòng này, vừa nhìn màn hình chớp nháy chớp nháy. Ôi T^T, còn tùy vào nó khi nào bung lụa với chủ nó mà chap mới sẽ post nhanh nhất có thể Yêu <333

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

CHƯƠNG 7: CAROL RIDO (HẠ) - CẢNH CÒN NGƯỜI XƯA ĐÃ MẤT.

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Lúc nhỏ trước khi đi ngủ, mẫu hậu thường kể ta nghe một câu chuyện. Mẫu hậu kể, ngày xưa ngày xưa, ở một ngôi làng nọ, có một bác nông dân. Bác nông dân từ sớm thức dậy, sớm hơn tất cả mọi người trong làng. Trong lúc dân làng vẫn còn say giấc nồng, bác chân bùn cày mạ, mặt lấm bùn phân. Mặt trời lặn, lúc nhà nhà thấp đèn chuẩn bị ngủ, bác mới chậm rãi vác cuốc trở về nhà.

Cuộc đời bác nông dân, rất đơn giản. Như bao người, bác sinh ra, lớn lên, già cỗi, rồi chết đi.

Hết.

Nói đi phải nói lại là, mỗi lần mẫu hậu kể chuyện, ta đều rất muốn góp ý rằng: nó rất lằng xẹt ạ.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, lần nào ta cũng đều lắng nghe rất chăm chú. Mẫu hậu nói, kì thực bản chất con rất tốt, đầu câu chuyện của mẫu hậu dở tệ, con cũng chưa từng tỏ ra không thích bao giờ.

Phụ vương cũng nói vậy.

Người nói, trừ bỏ tính cổ chấp ra, con cái gì cũng tốt.

Ta tự nghĩ, ừ thì ta cũng tốt đấy chứ nhỉ. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng quát mắng hạ nhân bao giờ. Dù Nhị vương phi ghen ghét ta, ta cũng không để tâm mấy. Khả năng giao tiếp của mẫu hậu không duyên dáng, ta cũng chưa từng cảm thấy nó nhàm chán, cũng lắm chỉ muốn góp ý tí thôi.

Nhưng như phụ vương nói, cái tật cổ chấp, có lẽ là khuyết điểm lớn nhất của ta.

Ta chấp nhất.

Chấp nhất Menfuisur thà chọn con trộm mộ cũng không chọn ta.

Ta chấp nhất y vì nó mà mắng ta.

Ta chấp nhất, chấp nhất y quá hẳn tâm. Cả đời ta không khi nào thôi lo toan vì y. Ban ngày ở trong thần điện cầu nguyện với thần linh, cầu chư thần bảo vệ y. Ban đêm, trằn trọc không yên, không biết đêm nay y ngủ có ngon hay không. Nâng niu y trong lòng bàn tay, cốt chỉ mong chờ đến ngày y khôn lớn, cùng ta kết tóc se duyên, thỏa niềm ước nguyện. Tới tận khi y trưởng thành, lại phải gánh thêm mối lo, hừ, nữ nhân tóc vàng kia, liệu có phải muốn cướp y khỏi tay ta.

Không ngừng suy nghĩ về y, mưu toan tính kế, dẫn vật chính mình, lao đầu vào tranh đoạt rồi lại tranh đoạt. Trải qua bao gian truân, kết cục -- ta đã thắng. Giết được Carol, trừ bỏ mọi kẻ từng làm ta đau khổ. Nhưng đến cuối cùng, cái ta nhận được... lại chỉ là một mũi kiếm từ người ta yêu nhất.

Thời gian không dừng lại để chờ đợi bất kì ai.

Chấp nhất rồi lại chấp nhất. Ai ngờ khi ngoái đầu lại nhìn, mới chợt giật mình nhận ra, tất cả đã chỉ còn là mây khói lướt qua. Ta tự hỏi, rốt cuộc, đó có thật là điều ta mong muốn?

Đời người vô thường, có những thứ, nếu ta không cố gắng nắm giữ, mất rồi thì hối hận đã muộn.

Vốn dĩ, có một người tình nguyện chờ đợi ta, nhưng là ta... quá cố chấp, mà đánh mất hẳn.

...

Tuy nhiên, đó là những gì thuộc về kiếp trước.

Còn kiếp này? Lẽ tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức vấp ngã cùng một chỗ đến tận hai lần.

...

Ta chưa chết.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của ta khi vừa mở mắt ra, một bên quân y cầm chặt tay ta, mắt rung rung, hét vào mặt ta rằng: "Ngài chưa chết!". Một bên mẫu hậu hai hàng lệ châu than khóc đỏ cả mắt.

Ta trong lúc thần trí chưa kịp minh mẫn bị cả đám người quần quạ vây quanh, đến khi ta đã hết chịu nổi, muốn nổi quạu thì họ mới chịu tóm tắt đầu đuôi với ta. Cả câu chuyện nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Trọng tâm chính là bản công chúa thọ nguyên chưa tận, độc không chết được.

Đùa thôi.

Theo quân y, lần này ta bị trúng tên, tuy mũi tên có độc nhưng dược tính không quá mạnh.

Với cả quân y nói cũng may không bắn trúng những chỗ trọng yếu như tim, tằm bắn của nữ thích khách lại không chuẩn, nên đầu mũi tên ở bả vai ghim không quá sâu, không ảnh hưởng nhiều đến gân cốt ngũ tạng, thành thử tính mạng ta tạm thời vẫn còn giữ được. Chỉ cần điều dưỡng vài ngày, tằm bỏ nhiều một chút, khoảng chừng mười ngày hoặc hơn là có thể xuống giường đi lại.

Cộng thêm mười ngày ta hôn mê liệt giường, kì nghỉ dưỡng này ngắn hết gần một tháng trời.

Đoạn, quân y còn ép độc hơn mười canh giờ, bả vai từ khi tỉnh dậy không ngừng đau nhức.

Vậy mà cả đám quân y còn vừa xem mạch cho ta, vừa cười nói, điện hạ thật cao số thật cao số.

Gạt đám quân y qua một bên, suốt mười ngày ta hôn mê, trong lúc mơ màng thấy rất nhiều chuyện. Hừ hừ thực thực, có giấc mơ là tâm niệm của ta, cũng có giấc mơ, là tâm ma của ta.

Có lúc ta mơ thấy bản thân quay trở về khi còn nhỏ, cùng Menfuisur hái hoa tát nước bên hồ hoa sen. Y cầm tay ta, vẽ lên một vòng tròn nhỏ và một vòng tròn lớn. Ta gõ đầu y, y liền giải thích, vòng tròn nhỏ là y, còn vòng tròn lớn là ta. Ta và y sẽ mãi như hai vòng tròn này, bắt đi bắt đời.

Lại có lúc mơ thấy mình lớn rồi, hai chân trần đi trên bãi cát nóng bỏng của sa mạc, dọc hai bên đường toàn thấy người chất chồng như núi, máu đỏ tươi chảy tràn như sông, nhuộm đỏ lòng bàn chân ta. Có tiếng người gọi "Asisur" rất lớn. Sa mạc ban ngày chợt trở nên tối đen như mực. Ta cắn răng lần mò, liền thấy bên đông thấy người, Menfuisur thân vận triều phục Pharaoh đang đào xới tìm kiếm gì đó.

Đến khi tìm được rồi, mới thấy hai tay y đầy máu, trong lòng y là đứa trẻ còn chưa thành hình, máu me loang lổ. Y ngó chăm vật đỏ như máu trong tay thật lâu, không nổi giận cũng chẳng nói năng tiếng nào. Cứ ngồi đó. Sâu trong đôi mắt đen thẳm không chút gì che giấu oán hận. Ta muốn bước đến, nhưng bắp chân nặng tựa ngàn cân, lời muốn nói chẳng thể thốt ra.

Cũng có lúc mơ thấy bản thân đứng trên đồng vắng Saluio, địa phận Mêdi - Pheroso. Ở đó ta gặp được Ragashu. Nhưng hắn không vận hoa phục thái tử Babylon. Hắn nắm tay ta, nói: "Ồ đây, ta không phải thái tử Ragashu của Babylon, nàng càng không phải công chúa Asisur của Ai Cập."

Ta hỏi hắn, vậy chúng ta là ai?

Hắn chăm chú nhìn ta một hồi, rồi tự nhiên phì cười, cười đến ta đỏ cả mặt, cười như thể ta vừa hỏi điều gì ngu ngốc lắm: "Ta là tướng công của nàng. Còn nàng, dĩ nhiên là thê tử của ta rồi!"

Sau đó hắn dẫn ta đi rất nhiều nơi, chỉ cho ta thấy rất nhiều thứ. Khi đi mỗi chân rồi, chúng ta dừng chân tại một ngọn núi. Ngọn núi đó bốn bề thanh tĩnh, không khí trong lành. Khắp chốn đều là cỏ xanh rì rì, bách hoa ngát hương. Thỉnh thoảng còn nghe tiếng chim hót líu lo, ríu rít vui tai.

Ragashu hỏi ta có muốn ở lại ngọn núi này luôn không. Ta đột nhiên muốn trêu ghẹo hắn, liền vặn ngược, nói ở đây thì được lợi gì. Thiết tưởng hắn nghe xong sẽ bí bách. Chẳng ngờ hắn nghe xong thì nhướn mày: "Có một tướng công như ta ở cạnh yêu thương, nàng còn chưa đủ lợi hay sao?"

Chọc ghẹo không thành còn bị chọc ngược lại, ta bèn giả vờ hờn dỗi:

"Chẳng có chút lợi gì."

Hắn bật cười, đưa tay vò vò tóc ta, bảo thôi không giận nữa. Kêu là hắn đang rất nghiêm túc, ta hãy cùng hắn ở lại nơi này đi. Tại đây, hai người chúng ta dựng một căn nhà nhỏ bên cạnh một con suối nhỏ. Hằng ngày hắn đi đốn củi kiếm tiền, ta ở nhà lo chuyện cơm nước. Hứa rằng một ngày ba bữa, đảm bảo không để ta bị đói. Chiều tối thì đèo nhau leo lên đỉnh núi ngắm trăng.

Không dừng ở đó, còn hí hửng rủ rì bên tai ta:

"Thật ra, thi thoảng... còn có thể tắm uyên ương."

Gạt bỏ đoạn tắm uyên ương.

Khoảnh khắc nghe hắn nói những lời đó, ta thật sự bị lung lay. Bởi dù là mơ hay là thực thì cả cuộc đời ta, ngoại trừ mẫu hậu, từ trước tới nay, chỉ có mình hắn nói thương ta.

Thành thật, ta không hề giả vờ hờn dỗi. Ta chỉ không muốn thừa nhận, lời hắn đã nói trúng tim ta.

Còn nhớ năm ta bước lên kiệu hoa, vượt ngàn dặm tới Babylon, vào đêm tân hôn, hắn cũng hỏi y như vậy: "Có một tướng công như ta yêu thương nàng, còn chưa đủ hay sao?". Hỏi hay lắm, đối với một nữ nhân, có một nam nhân nguyện ý yêu thương mình, còn chưa đủ hay sao?

Thật cũng được, giả cũng được. Có một nam nhân nguyện ngỏ lời yêu ta, đã đủ lắm rồi.

Bởi lẽ ấy, ta đã nghĩ, phải chi mãi mãi không tỉnh dậy, cứ ở lại cùng hắn như vậy hoài thì hay quá.

...

Ấy thế mà, ta vẫn tỉnh lại.

...

Và người đầu tiên ta nhìn thấy, không phải người trong mộng ta muốn gặp. Mà lại là Menfuisur.

Y ngồi bên giường, không nói không rằng gì cả, chỉ im lặng nhìn ta thật lâu. Lâu đến nỗi ta khó chịu ho nhẹ một tiếng mới chịu mở miệng. Mà lời đầu tiên ra khỏi miệng y lại là:

"Vì sao cần mũi tên đó?"

Ta có phần bất ngờ một chút, bởi không nghĩ tới Menfuisur lại thẳng thừng như thế. Lúc này đây, trông y giống Menfuisur của kiếp trước hơn là kiếp này. Kiếp trước y không thích vòng vo, càng không thích buông lời vô nghĩa. Kiếp này thì chừng chặc hơn hẳn, ít nhất đã biết nói lời sáo rỗng.

"Đệ không hỏi ta thương thế đã tốt hơn chưa à?"

Menfuisur hừ mũi:

"Tỷ không cần giả vờ đáng thương, mũi tên đó cần bản không chết được."

Kéo chăn lên che kín lồng ngực để gió lạnh không lùa vào, ta lia mắt qua: "Đôi lúc ta rất không bằng lòng đệ. Làm người, nên biết tiến thoái để còn có đường mà lui. Hỏi thăm một câu chết à?"

Menfuisur lờ mắt, khoanh hai tay trước ngực: "Người bệnh đúng là khó ưa mà."

"Không khó ưa bằng đệ đâu, chả có tí thành ý."

Ta liếc qua bên cạnh, chén nước thuốc đen ngòm vẫn còn đang bốc hơi đặt trên bàn, hẳn là Ari đã chuẩn bị. Đành cầm lên thổi sơ qua, ngậm ngấm chút rồi tính sau. Đẳng nào ta cũng không hảo món này, đáng bỏ xừ.

Menfuisur ngó ta mềo vòn chuột với chén thuốc, chép miệng:

"Thôi ta về trước đây. Tỷ nghỉ đi."

Ta để chén thuốc về chỗ cũ, xoa xoa lòng bàn tay hơi ửng đỏ vì cầm chén thuốc nóng: "Về sớm thế. Phụ vương dặn đệ đến thăm ta mà phải không, dù gì cũng tới rồi, ngồi chơi thêm lát rồi về."

Menfuisur xua tay, đi thẳng ra cửa:

"Không sao, ta còn có việc. Phụ vương sẽ không trách đâu."

Ta gọi theo: "Menfuisur này."

"Hửm?" Menfuisur ngoái đầu: "Vương tỷ còn cần gì sao?"

...

"Nếu ta không cần mũi tên đó, mũi tên thứ hai... là dành cho ta đúng không?"

...

Một chân Menfuisur đã ra khỏi bậc cửa, nghe ta nói thì khựng lại.

Ta nheo mắt lên, lòng bàn tay chợt lạnh ngắt, cả tâm cũng dần lạnh lẽo theo:

"Qua điều tra trong nỏ tiễn của thích khách có hai mũi tên bị tẩm độc rễ cây Salan, loài cây cực độc sinh trưởng gần bình nguyên cạnh mé sông Orentes. Nhận định hiện trường cho rằng mũi tên thứ hai là để phòng hờ lần đầu bị trật mục tiêu. Nhưng thật ra thích khách không chỉ định bắn một mũi tên."

Ban đầu ta không tin, chỉ bán tín bán nghi. Ta cần mũi tên đó, đơn giản là một ván cược không ăn chắc. Ta muốn cược suy đoán của mình là sai lầm. Nhưng vì sao, lần này tới lần khác đều thua?

Từ sĩ, đều do y sắp xếp.

"Ta chỉ nghĩ đệ ghét ta, không nghĩ tới... đệ hận ta đến mức không phải ta chết thì đệ chết."

Không khí trong phòng bỗng trở nên ngột ngạt, ánh nắng bên ngoài từ từ nóng dần, hắt vào trong phòng. Menfuisur đứng ngược với luồng sáng, bóng y in dài trên nền nhà lát cẩm thạch Ô-phia:

"Nếu tỷ đã biết hết, còn hỏi nhiều làm gì?"

"Menfuisur, chúng ta không phải kẻ thù!"

Bầu chặt tấm chắn, ta cắn răng nói khẽ. Không biết là vì sao, vẫn muốn chờ đợi một điều gì đó từ y. Không phải tình yêu, càng không phải chấp niệm. Đơn giản, chỉ vì chúng ta là chị em một nhà.

"... Asisur." Ngừng một chút: "Chị biết là không thể mà."

Trái tim chợt nhói đau, như bị ai bóp nghẹn. Có chết ta cũng không muốn nghe y nói mấy chữ này.

Phải, ta biết chứ. Biết rõ ràng là đang khác. Biết từ khi cả hai chúng ta mở mắt chào đời lần nữa, mọi chuyện, đã không thể coi như chưa từng xảy ra. Chỉ cần một trong cả hai còn sống trên đời, thì ân oán vẫn còn đó. Nhưng, ta vẫn muốn huyễn hoặc bản thân rằng vẫn còn một giải pháp khác.

"Thật sự không còn cách nào khác sao?"

"Chị, nghe ta nói này."

Giọng Menfuisur từ cửa truyền vào, thanh âm buông lơi xa cách, nhẹ nhàng hơn gió neo đậu, tựa như lần chúng ta nói chuyện sau khi Carol Rido thiêu trụ ngọn tháp hùng vĩ của Babylonia:

"Nếu có thể, chị cứ xem như ta là đứa bất nghĩa đi. Như vậy, xuống tay sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Hốc mắt nóng lên, sống mũi cay cay.

Chị, gọi mới hay làm sao.

Đã lâu lắm rồi, mới nghe Menfuisur gọi tên ta. Tiếng "chị" này lại càng là lần đầu tiên nghe được. Chỉ tiếc nỗi là, gọi vào hoàn cảnh trớ trêu này, khác nào đâm một nhát vào trái tim ta. Tiếng "chị" này, có lẽ là tiếng "chị" đầu tiên, mà cũng nghiễm nhiên trở thành tiếng "chị" cuối cùng.

Ta hít một hơi sâu, cổ nén nước mắt vào trong, ngửa đầu nằm ra đệm, trùm chăn lên đầu. Nay tâm ý Menfuisur đã quyết, đau lòng, cũng có được ích chi

đầu:

"Đệ đi đi."

"Vương tử." Cả hai chân Menfuisur đã dứt ra khỏi cửa, bóng dáng cậu thiếu niên em trai ta khuất dần sau ngã rẽ hành lang, chỉ để lại chút hơi tàn của giọng nói trong trẻo quen thuộc từng chiếm lĩnh từng mảng trong kí ức năm nào: "... Tình cảnh rơi vào như hôm nay, không phải do tỷ sai."

...

Náu mình dưới lớp chăn dày, lời Menfuisur loáng thoáng rơi vào tai ta. Nhắm mắt lại. Trước mắt như hiện lên hình ảnh mười mấy năm về trước của kiếp trước, bên bờ sông Nile, đứa trẻ mặt mày lem luốc, đầu đội mào miện hoàng gia, méo máo gọi ta: "Chị! Cứu ta! Í ẹ! Ta sợ chuồn chuồn!"

"Chỉ là một con chuồn chuồn thôi mà, chả phải rắn đệ còn không sợ sao?"

Đứa trẻ bủn rủn, đầu mày chau lại, xoa xoa da mặt ta, bóp đông bóp tây, hô biến nó thành một khối thịt tròn tròn: "Chặc! Ta đang tạo cơ hội cho chị đây! Sao chị ngốc thế?"

Mở mắt ra.

Hoa văn găm thêu trên chăn đập vào mắt, ha, đứa trẻ năm đó, thật nhớ nó làm sao:

"... Đệ bây giờ, không gọi ta là chị nữa."

Từ thuở nào, đã lớn tới như vậy?

Menfuisur, sớm đã không còn là đứa bé không hiểu chuyện ngắt sen bên bờ hồ năm đó. Ta nên sớm biết, y đã không còn là đứa trẻ mà ta ôm chặt trong lòng, tâm niệm phải bảo vệ bằng mọi giá.

Ta nên sớm biết...

Y... đã trưởng thành từ lâu rồi...

Ooo

Sau khi Menfuisur rời đi, cũng có thêm vài người tới thăm bệnh, chủ yếu là quan lại trong triều đến nói vài câu cho có lệ. Nói ta nào phải chú ý sức khỏe, bọn thích khách lần này thật quá đáng, dám cả gan tổn hại đến công chúa và vương tử. Ta lười để ý họ đông dài, chỉ mỉm cười yếu ớt cho qua.

Lại nghĩ mấy người nói vậy là oan uổng cho thích khách rồi, bọn họ cũng chỉ thân bất do kỷ[1] thôi.

[1] Thân bất do kỷ: bản thân không tự định đoạt được, do tác động bên ngoài đưa đẩy.

Helia cũng có nhiều lần muốn xin vào thăm hỏi ta, nhưng ta tạm thời không muốn nhìn mặt hắn, nên đều bảo Ari khéo léo cự tuyệt.

Không phải ta ghét bỏ gì hắn, chỉ là không hiểu vì sao, trông thấy hắn ta lại có chút gì đó... khó nói. Sau giấc mơ vừa qua, cảm giác khó nói ấy lại càng mãnh liệt.

Đôi lúc, ta nghĩ chắc mình điên rồi.

Bởi vì, không chỉ một lần mà là nhiều lần, trong một khoảnh khắc lướt qua, ta đã tưởng hắn là... Ragashu. Tác phong, giọng nói, ngay cả dáng người cũng rất giống. Nhưng Helia là trưởng nam của Imhotep, sao có thể đánh đồng với Ragashu được. Tháng trước thám tử còn đưa tin, thái tử Babylon đánh trận lập được đại công, hoàng đế Babylon vui mừng miễn thuế một năm nữa mà.

Là ta suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều thôi.

Sau một hồi vẫn vơ, ta lại chìm vào giấc ngủ. Đến chập tối, Ari chạy vào báo, có tướng quân Helia tới chơi. Vừa nghe tên hắn, ta liền bảo Ari ra tiếp đãi, nhắn ta thay đồ xong sẽ ra. Ai ngờ lúc vừa thay đồ xong, thì hạ nhân báo lại tướng quân Helia nói trẻ rồi còn làm phiền điện hạ, thật thất kính thất kính xong liền rời đi. Ta nghe xong vội cho hạ nhân đưa thiệp mời tới phủ hắn, hẹn ra tâu lâu mà hắn thích đến đối ẩm. Hạ nhân vừa ra khỏi cung, lại có người báo tướng quân Helia tới chơi.

Ta bị Helia quay vòng vòng cả buổi, mệt mỏi ngồi xuống bàn đá trong vườn, liếc bóng dáng hắn đang chậm rãi bước tới từ xa xa: "Tướng quân, ngài đứng là khách quý đó."

Helia câu câu khoe môi: "Tôi tới rồi mới chợt nhớ điện hạ vẫn đang ngủ, sợ quấy nhiễu điện hạ nghỉ ngơi, nên vội vàng rời đi. Nhưng nghĩ lại đi mà không để lại quà thật thất lễ, nên vòng về nhà cầm theo hộp quà này tới kính dâng. Ai ngờ đầu nhận được tin, điện hạ cho thiệp mời tới tâu lâu. Tôi được sủng mà lo sợ, không biết thánh ý của điện hạ là gì, đành vội vàng trở vào cung lại."

"Thánh ý gì đâu. Theo ta, câu trả lời của tướng quân, không chút kẻ hở. Muốn bắt bẻ cũng khó."

Ta nhấp ngụm nước ấm, nhàn nhạt nhìn gương mặt rõ đang nhận tội nhưng mặt mày vạm vỡ hơn hờ kia. Thật không biết nói gì với con người này. Nghĩ kĩ lại, hẳn không giống Ragashu chút nào.

"Điện hạ cứ đùa."

Helia tự nhiên đặt mông ngồi xuống cạnh ta, nhắc tay châm trà vào chén đồng.

Ta hừ nhẹ:

"Ta không rảnh đùa cợt với ngài đâu. Tướng quân có lời gì, mời nói nhanh."

Cánh tay đang châm trà của Helia hơi dừng lại, liếc sang ta một cái, rồi tiếp tục châm trà:

"Là điện hạ cho thiệp mời tôi đến đây chứ. Điện hạ đừng làm tôi sợ, có phải thích khách bắn trúng chỗ nào rồi không? Nếu có thì cứ nói, chỗ thâm giao, tôi đảm bảo sẽ kín mồm kín miệng."

"Tướng quân, mấy lời này ta nghe thì không sao, nhưng người ngoài nghe sẽ hiểu lầm đó." Đuôi lông mày hơi nhảy loạn, ta có thể khẳng định, nam nhân da mặt còn dày hơn bức tường thành này chắc chắn không phải Ragashu. Ragashu tuy hơi mặt dày mày dạn, nhưng còn chưa đến nỗi này.

Helia nhíu mày: "Điện hạ, bữa nay điện hạ còn vòng vo hơn cả tôi thì phải. Không sao thật chứ?"

"... Ngài biết vậy thì tốt." Tốt nhất là đừng chọc ta nữa, bằng không ta sẽ chém người đấy.

Trò chuyện qua loa thêm một hồi, Helia dặn ta nên chú ý sức khỏe, không nên ăn mấy món chiên nướng nhiều quá, cai rượu nho lại. Mấy bữa tới hẳn sẽ cho người chuyển rau xanh vào cung, nói ta tới lúc đó nhớ phải ăn nhiều vô, rau củ có nhiều chất xơ, sẽ tốt cho vết thương của ta.

Ta vừa mới khỏe lại hơn một chút, nghe hẳn là nhai đến muốn nằm lại giường. Đợi hẳn uống xong giọt trà cuối cùng trong chén, ta liền hạ lệnh đuổi khách, lấy cớ chóng mặt tiễn tổ tông đi lẹ.

Helia đi rồi, không gian xung quanh yên ắng hơn hẳn. Ta ngồi dưới ánh trăng, uống thêm vài ly trà thì trở vào trong lại. Về đêm Ai Cập rất lạnh, ngồi lâu mắc công nhiễm thêm bệnh thì mệt.

...

Đêm nay rất dài, ta nằm trên giường, đôi mắt nhắm vàng trắng treo ngoài cửa sổ, thế nào cũng không vào giấc ngủ được. Đến giữa đêm, Ari đẩy nhẹ cửa bước vào phòng, trên tay cầm một bộ y phục: "Điện hạ, đến giờ rồi. Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể xuất phát ngay lập tức."

"Ừ, lấy nước cho ta rửa mặt."

Ngó vẻ mặt tỉnh táo của Ari, ta chợt thấy con buồn ngủ ập đến, biết vậy đã cố ngủ thêm chút.

Thay y phục xong, ta cùng Ari men theo con đường mòn sau tấm cung, thuận lợi băng qua sân sau thần điện, tiến đến cổng sau hoàng cung. Ở đó, có một tập binh lính nhỏ gồm bốn người đang đứng canh giữ đồ đạc cùng xe ngựa. Ta nhìn bốn tên lính, dường như không có trong kế hoạch?

Ari thấy ta nhíu mày, bèn nói nhỏ:

"Là Pharaoh sắp xếp bốn người họ đi theo hộ tống điện hạ ạ. Pharaoh nói điện hạ không cần lo lắng, bốn người bọn họ theo bảo vệ, sau khi đảm bảo điện hạ đến Atina an toàn xong sẽ tự trở về."

Hộ tống, hay là giám sát? Sợ ta trên đường tới Atina, làm thêm chút chuyện "tiện tay" sao?

Mặt lạnh liếc bốn tên lính, cả đám liền đỏ mặt hời hợt, chấp tay thưa khề:

"Điện hạ an khang."

"Kể từ giờ, trưởng công chúa Asisur của Ai Cập sẽ ở thần điện cầu phước ba tháng."

Ta vén rèm cửa xe, vịn vai Ari lấy thế leo lên:

"Ta tên Litis."

Một tiếng đồng thanh rất khề vang lên: "Tiểu thư Litis an khang."

Ari theo sát sau ta, đỡ ta ngồi xuống nệm gấm đã xếp sẵn trong xe. Thiết kế bên trong xe ngựa khá rộng rãi, không gian thoải mái, thêm hai ba người nữa cũng vẫn dư sức. Ta dựa lưng vào đệm ngồi, vén màn nhìn cảnh vật bên ngoài. Gió trời ngả về phía đông, xem chừng đoạn đường còn rất dài.

"Tiểu thư, hay là tranh thủ nghỉ ngơi thêm đi." Ari đề nghị: "Khi nào tới em sẽ gọi người dậy?"

Ta thả tay khỏi tấm màn, gạt đầu, cụp mắt xuống:

"VẬY ĐI."

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Người Bí Ẩn.

Đạo gần đây, ta rất hay nằm mơ.

Thế nào nhỉ? Ừ thì, mơ thấy rất nhiều chuyện của kiếp trước. Vui có, buồn có, khá lẫn lộn. Tuy nhiên kì lạ là sau mỗi giấc mơ, ta đều không nhớ được bất cứ thứ gì liên quan. Ta chỉ biết, mình đã từng nằm mơ mà thôi. Mơ mà cũng tốt. Nếu đã không có thật, thì nhớ hay không cũng chả khác gì.

Nhưng là, tuy có suy nghĩ như vậy. Nhưng sau mỗi giấc mơ, đều có cảm giác rất đau buồn...

Đêm nay, ta lại nằm mơ.

Trong giấc mơ, nhìn thấy bản thân đang đứng trên một sa mạc đầy nắng. Trên sa mạc, cách nhau cả dặm là các lăng mộ cực kì đồ sộ. Dưới ánh mặt trời, các lăng mộ trông như một ngọn núi cao to hùng vĩ. Đây chắc chắn là thung lũng vương gia. Nơi chôn cất Pharaoh và thân vương các thế hệ.

Lí do ta đứng ở đây, có lẽ không phải vì thân phận thân vương đâu?

Có người hỏi:

"Có biết ngoài màu đen và trắng còn có màu gì không?"

Ta nghĩ, giữa ranh giới thiện ác, giữa tốt và xấu, chẳng phải chỉ có trắng và đen thôi sao?

Người đó nói:

"Ngoài màu đen và trắng, thật ra còn có màu xanh."

Màu xanh? Màu xanh của đất trời, của biển cả ư?

"Bầu trời hôm nay, cũng xanh như ngày chúng ta thành thân vậy."

Người đó đứng trước một lăng mộ, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên mặt đá sần sùi:

"Nhưng màu xanh này... lại không thể cùng nàng ngắm nữa rồi."

Nhìn kĩ thì lăng mộ này có vẻ rất cao quý. Kết cấu bên ngoài gồm ba tầng tháp, đỉnh tháp đính bảo ngọc lấp lánh, nhìn từ xa như một ngôi sao sáng giữa thiên nhai. Tám phần là mộ của thân vương.

Người đứng trước cửa lăng mộ, bộ dáng dường như rất muốn bước vào bên trong thăm vị cố nhân đang ngủ sâu kia. Nhưng đây là lăng của hoàng gia, trừ phi biết cách mở chìa khóa, bằng không...

Tiếc thật.

Chỉ là không biết người trong lăng là ai. Chết đi rồi, vẫn có một tri kỉ tốt đến thăm viếng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 9: Ngẩn Ngủ.

Ruka đi vòng vòng nhà mấy bận, sau khi sắp xếp lại trật tự bộ bàn ghế khi nãy bị bọn Sarim làm lộn xộn xong, hỏi: "Tiểu thư, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?"

Nghe Ruka lên tiếng hỏi, ta mới chợt nhận ra thời gian cũng không còn sớm. Tạm gạt Carol qua một bên, ta phóng tầm nhìn ra ngoài ô cửa sổ, mới đây thôi mà đã gần xế chiều: "Trước tiên cứ án binh bất động. Xem thời gian, không sớm thì muộn, nữ nhân đó sẽ đến tìm chúng ta."

Ruka cúi đầu: "Dạ! Vậy bây giờ thuộc hạ đi chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho tiểu thư!"

"Tiểu thư, người đói bụng chưa?" Ari lục lọi túi đồ, đưa bản giấy ghi đồ dùng cần mua cho Ruka, rồi xuống bếp bưng một mâm thức ăn lên, hành lễ thưa: "Lúc này trên đường em có mua chút chè, hay là ăn thử một chút? Nghe bà chủ quán nói rất ngon, cả vùng ai cũng ăn chè quán bà ấy."

"Cũng được, đem lên đây." Ta dùng thìa bạc nhẹ nhàng múc một muỗng hạt sen cho vào miệng, cảm giác môi răng đều lưu hương, mùi vị hạt sen thấm thẳng vào.

Chậm rãi nhai hạt sen, khiến nó hòa tan trong miệng, nói: "Hơi ngọt, nhiều đường quá thì phải?"

Ari đứng bên cạnh nghe vậy cẩn thận đáp lại một tiếng: "Vâng, lần sau em sẽ chú ý."

"Ruka và em cũng chưa ăn, chạy ra nói hẩn nhớ mua đồ ăn cho cả hai." Chè tuy có hơi ngọt gắt, nhưng sáng giờ vẫn chưa ăn gì vào bụng nên ta cũng không để tâm mấy, vẫn tiếp tục từ tốn ăn từng muỗng: "Không có sức khỏe tốt thì không làm việc được đâu."

Ari cười khà khà: "Dạ, cảm tạ tiểu thư quan tâm!"

Đang ăn nửa chừng, lại trông thấy tia nắng xuyên qua tấm màn màu tro cũ kĩ đã bạc màu chiếu vào giữa nhà. Liếc nhìn bên ngoài, thời tiết trong xanh lãng tãng những gợn mây, càng làm nổi bật đô thị phồn hoa cùng ốc đảo Sinai tươi mát. Nhìn nó, ta lại bất chợt nghĩ về ngày tháng khi xưa.

Đại trưởng công chúa không dễ làm...

Một năm kia, ta mới mười chín tuổi, tường đài trắng lè, vào một năm kia, rất cao, rất cao.

Ngày tháng như trôi đưa, nháy mắt ta từ một vị công chúa suốt ngày ru rú trong thần điện, trở thành Nữ hoàng đầu đội hồng quan, rồi lại biến thành Hoàng phi Babylon ai thấy cũng ghét.

Rồi nháy mắt, lại biến về một đứa trẻ sơ sinh.

Mười hai năm nay, ta không ngừng leo lên. Không ai biết ta vì cái gì mà leo lên, cũng không ai biết đoạn đường này ta đã trải qua cái gì. Có lẽ ngay cả Helia, cũng không thể nào biết được...

Còn nhớ ngày cuối cùng trước khi ta chết, Ragashu đã nói với ta:

"Chỉ cần nàng không rời khỏi ta, ta có thể đảm bảo cho nàng một đời bình yên."

Khi đó, ta không nói gì, chỉ âm ừ cho qua. Ta biết, Ragashu kì thực là một người tốt. Từ trước đến nay, hẩn chưa từng đòi hỏi ở ta điều gì. Lợi dụng, thì sao chứ. Không quan trọng. Dù cho không bắt được Carol, Babel thì bị tiêu hủy, hẩn cũng chưa từng trút giận lên ta. Mặc cho ta hết lần này đến lần khác nói dối hẩn, mặc cho lời bàn tán của thiên hạ, hẩn cũng chưa từng nói sẽ thôi ta.

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mối Thù Của Ryan Rido Và Nhị Vương Tử (1) - Yêu Hay Hận?

Masa dòm ta và Ryan cứ mắt nhìn mắt, mũi nhìn mũi, tò mò hỏi:

"Tiểu thư Litis, cô biết Thần tử đại nhân sao? Mà sao Thần tử đại nhân gọi cô là Isis? Không phải cô tên Litis sao?"

Mí mắt hơi co giật, xem chút quên mất còn có một tên hàng giả tồn tại:

"Masa đại nhân đùa tôi rồi, tôi chỉ là một thương nhân nhỏ bé, làm sao tôi quen biết Thần tử đại nhân được cơ chứ."

Mắt Ryan cơ hồ lóe lên tia hứng thú:

"Vậy làm sao tiểu thư biết tôi tên Ryan?"

Ta hít một hơi cười thần nhiên: "Ban này lúc Masa đại nhân giới thiệu cho tôi, có vô tình nhắc tới trong thành còn có một vị khách quý tên Ryan, tóc đen, mắt đen, da trắng, là người phương Đông. Tình cờ gặp được, tôi nghĩ chắc là ngài Ryan rồi."

Masa mở to mắt, cảm khái nói:

"Tiểu thư Litis thông minh quá!"

Trước hai con người sáng quắc của Ryan trước mặt, ta chỉ đành ha ha vài tiếng:

"Chê cười rồi, chê cười rồi."

Masa được nước lấn tới, mở miệng là huyền thuyên đủ điều: "Vậy còn cái tên Isis mà Thần tử đại nhân gọi thì sao?"

Ta thăm nghiệm một ngàn chữ nhin trong đầu, ngoài mặt vẫn giữ nụ cười khách sáo: "Đó là tên tự[*] của tôi."

[*] Tên tự: tên cha mẹ đặt cho.

"Ồ ồ." Nháy mắt cái miệng Masa hàng giả đã banh to hết cỡ: "Vậy còn vậy còn..."

Chưa kịp "vậy còn" tiếp, đã bị bàn tay Ryan chặn lại: "Đủ rồi, lùi lại đi."

Masa thấy Ryan lên tiếng, không dám hó hé tiếng nào nữa, sợ sệt lùi lại một bước.

Không còn tiếng ồn quấy nhiễu bên tai, ta mới chuyển tầm nhìn về lại Ryan:

"Không biết ngài Ryan...?"

"Isis."

Phản chiếu trong đôi mắt màu đen huyền là tấm váy lụa xanh thêu hoa sen chi bạc đang lất phất bay theo gió, cùng khuôn mặt lạnh nhạt không chút mừng rỡ của ta:

"Tìm chỗ nào nói chuyện đi."

Đoạn, nói với Masa đứng gần đó: "Ở đây có căn phòng nào cách âm không?"

Masa nghe hỏi mà ngu người:

"Phòng... cách âm???"

Ryan nghĩ nghĩ chút rồi nói lại:

"Là tĩnh thất."

"Là tĩnh thất sao ạ, dĩ nhiên là có!" Masa trưng ra vẻ tươi cười lấy lòng: "Mời Thần tử đại nhân đi theo tôi, lối này ạ."

Ta nhìn lướt qua tướng đi khom lưng uốn gối của Masa, đồ giả đúng là đồ giả, không một chút khí tiết. Nhưng việc tên trưởng tử giả mạo này có khí tiết hay không, ta chẳng rảnh mà để tâm. Điều ta lưu tâm, là Ryan thế nào lại có mặt ở Atina, đồ giả cư nhiên còn cung kính gọi hân Thần tử?

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mối Thù Của Ryan Rido Và Nhị Vương Tử (2) - Phong Ba Tĩnh Lặng.

Thật ra ngoài Ari không ai biết, vào ngày mùng năm tháng chín, nhằm năm thứ ba đời Pharaoh Menfuisur. Trước thời điểm ta chết một năm, có gặp qua Carol Rido.

Đưa con gái trộm mộ - Carol Rido...

"Asisur, vì sao chị phải làm vậy? Menfuisur biết chuyện này, nhất định sẽ càng thêm hận chị..."

Thật nhiều năm về trước, trong một căn phòng nhỏ. Có một cô gái, cô ta không bao lớn, nhiều nhất chỉ mười tám tuổi. Cô ta có một mái tóc vàng, một làn da trắng, một đôi mắt xanh. Đôi mắt màu xanh như ngọc lục bảo, quang mang trong mắt lại như phi thủy, thanh thuần mà sạch sẽ.

Người ta nói đôi mắt ấy tinh thông kim cổ, là mắt của thần linh ban tặng.

Có người dùng roi đánh cô ta, thân váy trắng chẳng mấy chốc đã nhiễm đầy máu. Huyết sắc đỏ tươi hoàn toàn tương phản với màu trắng tinh khiết. Chật vật, đôi lại là một người khác, trong trường hợp này, đáng lẽ phải là vô cùng chật vật.

Nhưng cô ta không phải. Giữa bầu không khí tựa tu la âm u, cô ta cuộn người ngồi một chỗ. Tóc vàng tợ sợi chỉ hoàng kim.

Rất giống... thiên sứ. Ai cũng bảo cô ta giống như thiên sứ. Thật rất giống sao? Chẳng qua chỉ là một con nhóc suốt ngày chạy loạn. Nếu không phải Menfuisur hết lần này đến lần khác liều mạng bảo vệ, e là cô ta đã chết mất xác đầu đây từ lâu.

"Menfuisur rất nhanh sẽ tìm tới."

Carol nghe thấy thanh âm, quay đầu lại thấy là ta thì vội vàng đứng lên.

Môi cô ta mấp máy vài cái, cuối cùng vẫn không nói gì, cúi đầu trầm mặc.

"Nếu ta là người, ta khẳng định sẽ cảm thấy cao hứng. Menfuisur sắp đến rồi, rất nhanh, rất nhanh sẽ được giải thoát. Ác ma đang đứng trước mặt, rất nhanh cũng sẽ bị trừng phạt."

Carol vẫn như trước, trầm mặc.

Ta tiến lại, đưa tay nâng cằm của Carol, bức cô ta ngẩng đầu nhìn mình, không ngờ lại phát hiện cô ta đang khóc.

Cô ta rất thường xuyên khóc.

Ta cũng thường xuyên thấy cô ta khóc.

Sớm đã không còn gì mới mẻ, nhưng mà, không rõ vì cái gì khi ta nâng khuôn mặt kia lên, thấy cặp mắt so với thủy tinh lưu ly còn thanh thuần hơn đã tràn đầy nước mắt, thì tâm của ta thể nhưng lại hung hăng bóp chặt một chút, giống như bị ai đó một quyền đánh trúng vào tim.

Chính biểu tình này, chính là biểu tình này! Menfuisur nói y thích nhất. Y nói, nàng ấy thiện lương giống như một đứa trẻ. Vừa ngây thơ lại đơn thuần. Không như mẫu thân và phụ vương. Carol rất đơn giản, đệ yêu nàng ấy, nàng sẽ không bao giờ dám phản bội đệ. Hai người bọn đệ ở bên nhau, vĩnh viễn sẽ không có phản bội.

"Đừng làm bộ mặt giả tạo này với ta."

Ta buông tay ra, thoáng trở nên có chút ghê tởm. Dối trá! Vì cái gì, vì cái gì một chút cũng không oán hận? Biểu tình bi thương này, chính là chân chính thiện lương sao? Là chân chính thiện lương sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: [Phiên Ngoại] [Giải I] Ragashu Nói Tình Thoại.

Carol đứng trên đỉnh thần điện, trong tay cầm một mẫu giấy được gấp nếp kỹ càng, đôi môi anh đào mím lại:

"Sau đây tôi xin thay mặt đạo diễn kiêm tác giả kiêm nhà đầu tư cộng PR của bộ phim *ĐẾ CƠ - ASISU*, công bố người vinh dự đoạt giải quán quân trong cuộc thi cảm nhận *HỘI BÀN TRON* vừa qua..."

Thánh mẫu bạch liên hoa nghiêng mặt nhìn về phía chân trời, khóe mắt nhích lên bốn mươi lăm độ: "Nháy mắt đoàn làm phim *ĐẾ CƠ* chúng ta đã đi được gần bảy tháng..."

Một chiếc dép in hình chuột Mickey không khách khí phi thẳng vào mặt thánh mẫu.

"Công bố đại đi, ở đó diễn sâu hả vậy!"

Khụ khụ, Carol ho nhẹ hai tiếng, lấy khăn tay lau đi vết dép trên mặt.

Ruka giật mẫu giấy từ tay Carol: "Thôi tôi đọc luôn cho nhanh, cô màu quá."

"Người chiến thắng trong cuộc thi cảm cmn nhận trong HỘI BÀN TRÒN vừa qua! Là!" Ruka cao giọng: "Là! Là!"

Chiếc dép Mickey còn lại lần nữa không khách khí phi thẳng vào mặt Ruka, vừa đủ cùng chiếc của Carol thành một đôi.

Đạo diễn kiêm tác giả kiêm nhà đầu tư cộng PR của bộ phim ĐẾ CÔ - ASISU tiếp nhận mẫu giấy từ Ruka, cảm khái vỗ vai thằng nhỏ an ủi mấy câu cho có lệ. Rồi quay người nhìn tập thể nhân dân ngồi dưới khán đài, mỉm cười tự hào:

"Bạn nhỏ nào phóng dép làm tốt lắm, xa vậy mà vẫn trúng hồng tâm, tôi rất lấy làm tự hào. Giờ, không dài dòng nữa, người đoạt giải quán quân chính là..."

KristenCTC và PhạmQuocDat2!

Giải II: FiaNguyen.

Có rất nhiều nàng cảm nhận hay, nhưng yếu tố để giựt được giải rất đơn giản: Chỉ cần xúc tích, cảm nhận đúng về tính cách của nhân vật đó. Vì vậy, ai không giựt được cũng khỏi cần buồn, nói cho cùng người thắng và thua cũng đọc cùng thời điểm như nhau

E hèm, và sau đây xin bắt đầu.

Nói hoa mỹ thì là ngoại truyện, nhưng thực chất, chỉ là nơi để các thành phần tinh anh trong Đế Cơ phô bày bản chất thật.

Khi các quốc gia tạm thời gác bỏ tranh đấu, cùng tham gia một bữa tất niên.

Mồng tám tháng bảy, trời trong.

Địa điểm: Cao nguyên Anatolia - thủ phủ Hatasa của đế quốc Hitaito.

Chủ đề: Ăn cơm tất niên! Cầm tù chối!

"Ajinamoto... Thử mic, thử mic..."

Đại đế Ragashu mấp máy môi, trưng ra khuôn mặt mười phần tươi rói rồi mà bản thân cho rằng người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, cầm micro cười tự ki.

"Này ông anh, bắt đầu được chưa?" Đứng ngay bên cạnh, vương tử Izumin đen mặt cắt ngang quá trình tự ki của ai đó. Đứng trên địa bàn nhà hán mà dám ngang nhiên cướp mic chủ nhà, gan đủ to.

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: [Phiên Ngoại] [Giải I] Nhị Vương Phi Ruka.

"Nhị vương phi..." Con người màu trà thoảng xôn xao, chậm chạp ngóc đầu lên từ sổ danh sách chỉ chút chữ: "... Ruka?"

Àm, một tia sét không biết từ nơi nào đánh ngang đầu chúng dân.

Atsiri vương Angol một tay nghịch nghịch lộn tóc nâu đen mềm mại của người đang tựa vào lòng mình, tay kia chìa micro về phía các đại nhân vật trong phòng:

"Tôi đến từ Nhật báo bát quái trong ngày và Hội ủng hộ tiểu quan quán phát triển đến tận cùng Lưỡng Hà, cho hỏi các vị quân chủ có cảm nhận gì về việc này?"

Izumin ngó lòng bàn tay trống rỗng của mình, buồn bực nhìn tổ phụ trách âm thanh. Micro của ta! Bằng cách nào, rơi vào tay tên tiểu tiện nhân đó khi nào!

Tổ âm thanh: "... " Câu hỏi này sao trả lời đây, rõ ràng người giữ mic là ngài mà.

Izumin quyết định bỏ mặc tất thảy.

Shan kéo tay Angol: "Ca, sáng nay ra ngoài có đem theo thuốc uống không?"

Angol: "... " Chú phối hợp chút giùm anh, thể này còn chơi với nhau tiếp được à?

Ha ha, vua Mê-đi giờ hai tay đầu hàng:

"Xin từ chối cho ý kiến." Đùa sao, dám can thiệp nội bộ nhà Nữ vương, Ai Cập chưa xử lí Babylon đã đánh phủ đầu trước rồi.

Chân tướng khách nhân vừa được tiết lộ, cả sảnh đường liền rơi vào bầu không khí trầm mặc. Không hẹn mà gặp cùng chung một suy nghĩ duy nhất: Nữ vương phi của Ai Cập, là nam đó a! Nếu muốn sống lâu thêm vài năm thì tốt nhất nên học cách mất điếc tai ngơ, tôi là người mù.

Ruka vẫn trước sau chú mục vào Asisur, một lòng chờ đợi biến hóa trên mặt nàng, đợi mãi vẫn không thấy bệ hạ phản ứng gì sất thì có chút thất vọng. Đào mắt hỏi ý Menfuisur --- Hoàng thượng?

Menfuisur che miệng ngáp một hơi --- Đợi.

Về phần Nữ vương đại nhân...

Cánh tay đang khoác vai Asisur của Ragashu gần như đông cứng vì khí lạnh đang lan tỏa, mà nguồn phát ra luồng khí này lại là vợ yêu: "Vợ, em phải bình tĩnh."

"Em rất bình tĩnh."

Asisur lần này thực sự muốn phun một búng máu. Nữ đế không những yêu thích nam phong, mà còn thú Ruka làm Nữ vương phi? Đây là chuyện gì đang diễn ra?

Tuy rằng riêng cá nhân nàng rất xúc động muốn rơi lệ vì em trai cuối cùng cũng thông suốt mà ruồng bỏ con trộm mộ Carol kia, nhưng không thể vì vậy mà bỏ qua chuyện hoang đường này!

Nữ vương đại nhân thầm giờ ngón giữa trong lòng. Bình thường phụ vương thích nhất trêu chọc Menfuisur quá giống nữ nhân, liệu có ảnh hưởng đến việc thích nữ hay nam của thằng bé không. Giờ hay lắm, phụ vương mau lại xem, nữ đế cuối cùng cũng bị người nói thành công rồi, có phải cảm giác thành tựu rất lớn không?

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: [Phiên Ngoại] [Giải I] Ai Bị Khiếm Khuyết Ngũ Âm Không Tròn?

Ragashu xác nhận thay vợ: "Đúng."

"Vậy, trước khi tóm gọn trong mười chữ đồ lại, tôi xin phép kể một câu chuyện cười trước có được không?" Ruka đặt ly trà xuống bàn, để hai tay lên đùi, có chút y hệt bộ dạng vợ hiền dâu đảm.

Có mà câu giờ để suy nghĩ thêm thì có!

Mọi người khinh bỉ.

Asisur nhìn Ruka một lát, gật đầu:

"Chuẩn tấu."

Vợ bị liệu rồi thì phải, từ chuẩn tấu này không phải muốn dùng lúc nào cũng được đâu. Ragashu bệ hạ ừ ừ mặt ngời sột đưa.

"Thuở xưa có một ông quốc vương."

Ruka bắt đầu kể:

"Vào một ngày đẹp trời đi thị sát nhà tù."

Angol đang buồn chán đến nỗi mớ tóc em trai, nghe Ruka bắt đầu kể thì tâm can rục rịch, ý chí hóng chuyện bắt quái thành công được khơi dậy. Cùng với em trai Shan hai mắt tức khắc tỏa sáng.

Izumin vương tử trùng hợp cũng rảnh rỗi, mấy vị tổ tông chưa giải quyết việc nhà xong thì hẳn vẫn chưa thể cho bắt đầu khai mạc, thôi đành nghe kể chuyện.

"Sau đó ông chỉ vào một phạm nhân rồi hỏi cai ngục trưởng, hình phạt của người này là gì? Cai ngục trưởng rành rọt trả lời quốc vương, là tù chung thân!"

Angol, Shan đã chuẩn bị sẵn sàng để cười!

Izumin cực kì nghiêm túc mong đợi một trận cười sảng khoái để tiêu giảm áp lực!

"Sau đó quốc vương nói, giam một nửa thời gian thi hành án, phần nửa tù chung thân!" Ruka mỉm cười: "Kể xong rồi."

"Há há há há há!" Tuy rằng Angol, đệ đệ Shan và Izumin không biết nó có chỗ nào mắc cười, nhưng chúng mình đã thành công cười sang sảng, hết sức chân thật!

.....

"Mấy ngài cười cái gì vậy?" Ruka giật mình.

Các vị đại nhân vật tai to mắt lớn cũng giật mình. Có cái gì mà cười ghê dữ vậy?

Nụ cười trên mặt ba người thoáng cứng đờ, đầu đầu đầu lẽ nào không nên cười?

"Đây là câu hỏi IQ mà." Ruka phức tạp nhìn họ: "Tôi định hỏi cai ngục trưởng phải thi hành mệnh lệnh 'nửa tù chung thân' hoang đường kia như thế nào."

Lại thắc mắc: "Hơn nữa nếu tôi không làm, thì tôi đang kể cho bộ hạ nghe mà?"

Ba vị quân chủ thoáng lảng tảng theo gió, trong lòng như bị đàn kiến cán qua.

"Người nói kể chuyện cười, đây mà xem là chuyện cười?" Asisur tỏ ý không hài lòng, tiện tay xua tan không khí ngưng ngập.

"Àn." Ruka nói: "Lúc đầu vốn định kể chuyện cười thật, nhưng giữa chừng nghĩ kĩ lại, đổi qua câu hỏi IQ cho vui."

Angol, Shan: "... Mọc nó hai mình bị lừa!

Izumin chả thiết tha gì nữa, lẳng lặng lùi về sau sân khấu, làm một khối băng ngàn năm không tan vẫn hợp với hẳn hơn...

Ragashu âm thầm đồng cảm với ba người vừa bị hớ hênh, cảm giác này hẳn hiểu.

Vì vậy tôi sẽ đòi lại thể diện giúp ba người! Đại đế bộ hạ làm như bất mãn lắm gõ tay lên mặt bàn: "Kể xong rồi, tóm gọn trong vòng mười chữ đồ lại được chưa?"

Ruka gật đầu:

"Dạ được."

Thế là mọi sự chú ý trong phòng lại lần nữa đổ dồn lên người thiếu niên tóc nâu.

Carol bồn chồn kéo kéo tay áo Menfuisur, ra dấu --- Để Ruka nói thật à?

Menfuisur hất cằm --- Không gì phải giấu!

Carol trong lòng liền lo lắng, đồng thời cũng có chút chờ mong. Quả thực khi Unasu thông báo, dù rất tin tưởng Menfuisur nhưng vẫn chưa thể tiêu hóa hết được. Làm lớn như vậy không sợ ư?

Vào thời khắc trọng đại, thích hợp nhất chính là được nghe kể một việc trọng đại. Hơn nữa ngày thường buồn chán, khó khăn lắm mới có cơ hội vàng để giải khuây như hôm nay. Sao bỏ lỡ được! Chính vì lí do đó, toàn thể thống lãnh các nước đều phối hợp thờ sấu, cùng đợi một đáp án mà bản thân cho rằng sẽ rất rất rất kinh hoàng.

Ruka hít vào một hơi sâu rồi thở ra, động tác chậm đến nỗi ai nấy đều muốn lập tức nhào vô mồm cho một trận.

Đậu xanh nói nhanh lên! Quần chúng xoắn xuýt, muốn kích cmn động đến nơi.

"Rất đơn giản..." Đôi mắt màu lục bảo chợt lóe tinh quang, ý cười lan tỏa:

"Đơn giản lắm! Bệ hạ, người đã bị lừa!"

Cái gì?

Asisur ngẩn người.

Cái gì cơ?

Tập thể ngẩn người.

Ruka cũng: "..."

Đơn giản đáp án này quá đỗi thâm sâu ý vị, nhất thời làm cho tư duy bị đình trệ.

Carol thấy mọi người không ai nói gì, ngỡ là mọi người đang tức giận, cuống quýt phân giải: "Chị, chị đừng tức giận! Bọn em, bọn em chỉ định giỡn chút thôi à, tại thấy mọi người ăn cơm tất niên thôi mà nghiêm túc quá nên... nên là..." nói được nửa chừng, thấy ánh nhìn của mọi người ngày càng đáng sợ, phảng phất như có thể lột da xẻo thịt cô bất cứ lúc nào.

Carol muốn khóc, đúng là tai bay vạ gió!

Ragashu phản ứng trước tiên, tỉnh dậy từ trong biển mộng, đập bàn đứng bật dậy, mặt mày tối đến không thể cmn tối hơn nữa: "Cần rồi!" Đâu, cư nhiên dám lường gạt vợ ông! Rõ ràng đi tìm chết!

Ruka: "Ha ha."

Đầu số vụ này đâu phải tui đâu mấy chú, ngàn lần không thể giận chó đánh mèo a~

Menfuisur im lặng nãy giờ, canh thời gian thấy thôi tới đây tốp lại đi cho nó lành:

"Có gì phải nổi đóa, giỡn tí thôi mà."

Định mệnh mi vừa nói cái mô tê chi đó?

Khán phòng bùm cái biến thành hầm băng âm độ, định mệnh có biết bọn ông bị mi vòn cả buổi, điện tâm đồ muốn thẳng cmn luôn rồi không! Điện tâm đồ muốn thẳng cmn luôn rồi không! Điện tâm đồ muốn thẳng cmn luôn rồi không! Định mệnh mi!

Menfuisur thần nhiên nhìn sang Asisur vẫn còn đang lấy quạt che mặt nên không rõ biểu tình: "Mòn quà này thế nào tỷ tỷ?"

... Nữ vương đại nhân từ chối bình luận.

Kì thực tâm can đang dậy sóng!

Nếu có thể nhìn thấu bên trong nội tâm, sẽ thấy được quang cảnh đồng hoa bát ngát trong đó, và giữa đồng hoa tươi sắc, là hình ảnh Nữ vương đại nhân đang phá lệ rũ bỏ hình tượng cười như chưa từng được cười. Phụ vương mau lại xem, há há nhị đệ không có bị người nói đến cong nhé, có phải cảm giác rất thất bại không?

Mặt khác Menfuisur không nhìn thấy được kì cảnh đó, ngỡ là tỷ tỷ đã bị mình làm tức đến nội thương, có chút chột dạ hỏi:

"Tỷ tỷ, tức giận sao?"

"Còn không phải do nguoi." Ragashu hung thần ác sát trừng Menfuisur một cái, quay sang vợ liền thành ông chồng ôn nhu nhã nhặn ha ha ha: "Vợ, ổn chứ hả?"

Ồn đến không thể ồn hơn! Nữ vương đại nhân tuy rất an ủi vì đệ đệ vẫn là trai thẳng, nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó tha! Phải trừng phạt cảnh cáo!

"Nói Izumin cho bắt đầu mục giải trí đi."

Mục giải trí, ý tứ là... Ragshu khó hiểu nhìn vợ, thấy vợ nháy mắt thì bùng tỉnh.

Karaoke!

Asisur chớp mắt --- Ủ, để cho y biết mùi!

"Hừ!" Atsiria vương bất mãn cực, tổn tâm tổn sức hóng chuyện cả buổi trời, thiệt là không đáng, phải giải tỏa!

Quốc mắt nhìn chằm chằm Izumin ngồi sau sân khấu, vương tử Izumin ới ời ời~

Izumin bị ánh mắt của Angol nhìn đến cả người ngửa ngáy, miễn cưỡng mở miệng:

"Chuyện gì?"

"Karaoke!" Shan cướp lời Angol, bịt miệng ông lại, dựng thẳng ngón trỏ, ôm ông anh cười ha hả gian xảo: "Karaoke!"

Không! Angol tròn mắt, không thể hát Karaoke! Shan, mày quyết tâm muốn chơi xỏ anh mày phải không? Phải không hả?!

Xét thấy thôi ngoài việc mém bị tăng huyết áp thì cũng chả có việc gì lớn lao. Thân là trưởng bối so đo với trò đùa của một đứa tiểu bối làm gì. Đâu nhưng đùa kiểu đó có ngày ăn đập nha con! Nhưng nghĩ tiếp dù sao thằng nhỏ là đùa với chị nó chứ có đùa mình đâu. Vậy nên các đại nhân vật vui vẻ tán thành vô đề mục hai.

Hát lên nào! Karaoke!

Ngoại trừ Angol và Menfuisur là không vui vẻ miếng nào cả! Đậu xanh có trời chứng giám chúng tôi hát không được đâu mà!

Carol hồi hộp hồi hộp, đó giờ chưa bao giờ được nghe Menfuisur hát cả, không biết sẽ du dương êm tai đến cỡ nào đây?

Asisur thì thừa biết tông giọng ca vàng của đệ đệ mình rồi, nghe một lần là không muốn nghe lại lần hai luôn, y là cảnh giới cao nhất của ngũ âm không tròn đó.

Mặc dù không muốn tự vác đá đập chân, tra tấn lỗ tai nhưng phải chịu thôi, thân là tỷ tỷ, đệ đệ không ngoan thì phải phạt!

Ragashu ngồi cạnh Asisur hưng phấn bùng bùng, cảm giác vui khi người gặp họa. Vợ có một lần kể với hần về giọng Menfuisur, thằng nhóc đó luôn kiêu ngạo vì mọi thứ của mình quá hoàn hảo, ai ngờ khiếm khuyết ngũ âm chính là nỗi sầu của nó!

Tình địch mà hần luôn e dè, hôm nay sẽ phải chịu nhục tại đây! Thiết cmn nó sáng khoái! Nam chủ của vợ chỉ có thể là ông!

Phần "Nhị vương phi" ngồi một góc có vẻ rất tủi thân, sao vừa mới hạ màn cái là mấy người không ai thèm đếm xỉa tới tui nữa vậy? Đòi thiết thực tế quá, tui hận!

Láo nháo lộn xộn một hồi, người này đòi Karaoke người kia hô dọn com lên trước, làm vương tử Izumin rất dỗi không hài lòng, đường đường là quân chủ một nước mà sao mấy người này cứ na ná đám lưu manh đầu đường xó chợ vậy? Hay là tại lối tư duy của hần không giống bọn họ?

Đương nhiên đáp án tư duy của anh là giống nhân loại nhất đó vương tử Izumin mãi mãi không thể nào nghe được, vì thế Izumin lấy thân phận chủ nhà ra quyết định, ăn xong com mới được phép hát hò!

Không ai dám phản đối...

Ngắt nỗi quyết định này của vương tử có phần sai lầm, vạn vạn không ngờ tới, ăn xong com, no bụng rồi, sức phá hoại của các đại nhân vật tăng lên cấp độ rõ rệt!

Bàn ngay sân khấu thứ nhất.

Asisur và Menfuisur mắt to trừng mắt nhỏ.

Menfuisur dựng thẳng lông mày --- Có ý!

Asisur mặt liệt gật đầu --- Ừ!

Bàn ngay sân khấu thứ nhì.

Angol nghiêng răng ken két, nhìn em trai nhà mình bằng ánh mắt như nợ nước thù nhà không bằng --- Shan! Trời đánh!

Hoàng thân Shan trưng ra biểu tình tội vô tội quá đi, rom róm nước mắt --- Đệ chỉ muốn giúp ca được giải tòa thôi mà?

Ngồi ở vị trí giữa bốn cặp mắt đang phóng điện xèn xẹt, đại đế bệ hạ về mặt không che giấu nỗi chờ mong. Hát lên!

Izumin: "..."

Đậu, vương tử Izumin vốn nổi danh khối băng diêm tinh nay kiêu lòng khôngặng vắng tục một lần đầu tiên trong đời. Mọc nó ép người quá đáng mà! Hầm hầm hà hà giao lại bãi chiến trường cho thuộc hạ xong, dứt khoát cáo từ quay về phòng.

"Sao Izumin nghỉ sớm vậy?" Asisur khó hiểu dõi mắt theo bóng lưng Izumin,

chuyện nhà mình quấy rầy hần từ nãy giờ, còn tính rủ hần đi tăng hai đèn bù.

Ragashu lập tức khởi động chế độ giám chùa siêu cấp: "Mặc kệ đi, vương tử Hitaito lúc nào chẳng thần thần bí bí."

"Ồ, vậy thôi." Nữ vương đại nhân không hề biết bên cạnh có một hủ dấm vừa chua lại vừa nguy hiểm, ngây thơ ồ một tiếng.

Đại đế bệ hạ ý đồ đạt thành, tâm tình càng thêm sán lạn, cười ngoắc ngón tay ra hiệu với tổ âm thanh --- Bắt đầu đi.

Tổ âm thanh nhận được ám hiệu, đồng loạt vurun ngón trở đẩy cần gạt trước mặt mình, phối hợp với đèn màu của tổ ánh sáng, một âm điệu sôi động bao phủ khán phòng. Thanh âm cao vút bay bay.

Carol nghe tiếng nhạc vang lên, lòng chợt bồi hồi. Mặc dù rất chờ mong nhưng vì lý do an toàn, cô vẫn hỏi nhỏ Ruka:

"Anh nghe Menfuisur hát bao giờ chưa?"

Ruka lắc đầu.

"Hoàng thượng thân phận vàng ngọc cao quý, tựa như thiên tiên trên núi băng cao vạn trượng, sao có thể mở miệng hát trước mặt phẩm nhân như thần được?"

Carol đau lòng, này giống như chơi game, muốn tìm bí kíp chiến đấu, kết quả mày mò hết nửa ngày mới được báo cho biết là hiện giờ trò chơi chưa có bất kì bí kíp gì, xin người chơi tự giao lưu. Quá ngược.

Tuy nhiên, dù nghe có vẻ mơ hồ, nhưng khi Menfuisur hát chắc sẽ không tệ đâu.

Bên này Carol rồi rầm, bên kia Menfuisur càng rồi rầm hơn gấp bội.

Menfuisur dù kiêu ngạo, nhưng về cơ bản vẫn tự mình biết mình. Ví dụ như khuyết điểm ngũ âm không tròn của hắn từ hồi lên năm bị bọn vương tôn chê cười đến giờ hắn vẫn còn nhớ. Tối nổi mỗi khi nhớ về nó là y như rằng xót xa trong tim.

Cho nên bên ngoài đồn đãi Ai Cập chi vương không thích âm nhạc, chưa bao giờ tham gia các hoạt động giải trí hay ca múa giao hữu giữa các nước láng giềng cũng là vì không rõ sự tình nên nói vậy thôi. Sự thật vĩnh viễn đều đau đớn như thế đấy --- Pharaoh Menfuisur nhiều năm khổ luyện, phát hiện ra căn bệnh ngũ âm không tròn của mình không chuyển biến tốt đẹp một chút nào. Để tránh mất mặt mới không hát trước mặt người khác.

Nhưng, giờ phải làm sao?

Tỷ tỷ thoát nhìn không có gì, nhưng trong lòng hắn đang rất tức giận. Nếu không cũng sẽ không cố tình chinh hắn.

Vận hết chất xám nghĩ rồi lại nghĩ một hồi, Menfuisur kiên cường quyết định, tham gia thì vẫn sẽ tham gia. Nhưng sau đó cứ sống chết không mở miệng là ổn.

Ý tưởng thì dồi dào, hiện thực lại nghèo nàn lắm.

Màn hình lớn vừa hiển thị chọn bài, Asisur đã khiêu khích nói với Menfuisur: "Lên hát một bài đi, lâu rồi ta chưa nghe đệ hát."

Menfuisur: "... " Chúng ta không ăn ý tí nào hết tỷ tỷ, chả nhẽ tỷ không nhìn ra được tấm lòng cực kì hối lỗi của ta ư?!

Chúng nhân đang ngồi tám chuyện, nghe một màn đối thoại của tỷ đệ nhà Asisur thì cũng tám chín phần đoán được sự tình. Việc Ai Cập vương không bao giờ tham gia âm nhạc trừ phi cực cần thiết họ cũng cố nắm tin tức qua. Thành ra giờ không cần hỏi cũng rõ như ban ngày --- Ai Cập vương kỳ mắng hát hò là vì giọng dở ẹc.

Nữ vương Asisur có thể vì tình tỷ đệ mà chịu đựng ma ám của nhóc đó, nhưng họ thì không! Xin lỗi cậu nhóc, độ thân mật của chúng ta còn chưa tới trình độ vậy.

Ragashu bệ hạ ngồi tại chỗ còn giả vờ khí chất lạnh lùng, thật ra cả người đã khoái đến độ muốn điều phó ăn mừng. Vợ yêu đúng là dễ thương quá mức quy định rồi!

Menfuisur im lặng hồi lâu, sau đó từ chối như trong kế hoạch: "Mọi người thoải mái hát đi, ta ngồi nghe là được rồi."

Thiếu niên nói rất bình tĩnh, thế nhưng trong lòng thiếu niên hoàn toàn hoàn toàn không bình tĩnh một chút nào. Mòe nó, nếu ai dám nói một chữ không thì hắn sẽ tuyệt đối ghi hận giây phút này!

Asisur còn chưa kịp mở miệng thì Hoàng phi Carol - trợ công ngu đần ngây thơ không hiểu chân tướng đã vội nói:

"Menfuisur, hay lên hát một bài đi, một bài thôi, xem như cổ động không khí?"

Menfuisur: "... " Má, anh mà hát thì không phải cổ động mà là phá hoại hiểu không. Em thật là một đội hữu giỏi hãm hại nhau.

Ragashu ngó nét mặt mướp đắng thống khổ của em vợ tương lai, tự nhiên ngộ ra vợ mình hình như có máu nhây ngầm, may mà bản thân hắn rất yêu

thương vợ, bằng không khẳng định sẽ chết rất thảm.

Mặt khác Atsiria vương Angol cũng không được dễ ở hơn Menfuisur là bao, phải đối chiến thuật dụ ngọt Shan muốn khô nước miếng, mắt bay hai cái quận với ba món đồ cô mới bịt được miệng thằng em.

Cái nhược điểm 'âm thanh tự nhiên' này dù có chết hấn cũng ếu bao giờ nhận đâu!

Sau bữa tất niên hoành tráng, khi mọi người lục đục chuẩn bị nhà ai nấy về...

Màn hình lớn nhấp nháy dòng chữ.

Tổng kết:

Bữa cơm tất niên năm nay thật vui!

Các đại nhân vật, trừ bỏ vợ chồng Asisur Ragashu đang bận nòng trò chuyện ngoài ban công, không hẹn mà gặp cùng lúc cúi xuống cúi ngay giày dép ném thẳng vào mặt tổ đồ họa của Hitaito.

Vui vui cái mông a!

Xoạch xoạch, chuyển cảnh.

Ngoài ban công.

Ragashu bệ hạ xòe lòng bàn tay nắm chặt lấy tay Asisur, hôn nhẹ lên trán nàng, dịu dàng hỏi: "Hôm nay có vui không?"

"Vui về phương diện nào? Về anh là một hủ dấm chua thích ảo tưởng, hay sợ thua em dưới tay Menfuisur?" Nữ vương đại nhân lúc này không còn đeo bộ mặt tuyệt liên trên núi cao vạn trượng, tình nghịch nhuyển miệng cười, hết như một đứa trẻ.

Ragashu sừng sốt một chút, da mặt vốn dày dặn hơn tường thành nay mơ hồ dưới ánh đèn chuyển sang phiếm đồ cà chua:

"Em... phát hiện từ lúc nào?"

Asisur kiễng chân chạm nhẹ môi chồng mình, một nụ hôn phớt qua tựa chuồn

chuồn nước, hơi rụt rè: "... Từ đầu rồi."

Từ đầu?! Ragashu bệ hạ trong khoảnh khắc liên bùng tình, hóa ra mình bị vợ đùa giỡn cả buổi! Đại đế rất bất mãn, phải đòi lại số EQ bị tuột! Lập tức đưa hai tay giữ đầu Asisur lại, phủ lên môi nàng một nụ hôn, nóng bỏng mà triền miên.

Asisur bị tập kích cũng không phản kháng, hơi hé miệng, ngoan ngoãn phối hợp cùng người trước mặt môi lưỡi quấn quýt.

Ragashu bệ hạ trọng phu chán cương uốn nắn vợ, nên thành ra hôn đến khi cảm giác Asisur thiếu khí mới chịu buông tha.

Asisur yếu ớt tựa vào lòng hấn, nhíu mày:

"Anh cố tình đúng không?"

Nhìn biểu tình kiều mị ướm át của người trong lòng, Ragashu từ nơi sâu thẳm nhất trong tim thật hạnh phúc. Phải, không phải là vui vẻ hay thỏa mãn, mà là chân chính hạnh phúc:

"Lấy anh nhé?"

Asisur ngược nhìn chồng mình, bật cười:

"Ừ."

Nếu bây giờ có người hỏi nàng hạnh phúc là gì, nàng sẽ không ngần ngại mà trả lời.

Hạnh phúc chính là thực nhiều năm về trước, có một người ôm bạn vào lòng, nói yêu bạn. Và nhiều năm sau, cũng vẫn chính là người đó quý xuống hỏi bạn:

"Lấy tôi nhé?"

Không trả lời câu hỏi có tính giả thiết, Asisur chỉ biết, hiện giờ, nàng hạnh phúc.

Thế là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Menfuisur

CHƯƠNG 15: MENFUISUR.

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ta hài lòng nhìn hình ảnh mình trong gương. Tóc đen dài được chải gọn gàng, bên tai trái gài một chiếc cài tóc nhỏ. Gương mặt trang điểm rất nhạt, môi chỉ thoa một ít son, không giống khi ta còn làm nữ hoàng, nội cung nữ thay nhau đánh phấn cũng mất nửa buổi. Tóm lại, tổng thể nhìn vào không lộng lẫy nhưng cũng không sơ sài. Rất thích hợp để đi thăm người bệnh. Mừng là Ari cũng hiểu hôm nay ta không thể trang điểm rực rỡ.

Giang tay về hai phía để cung nữ khoác áo ngoài xong, bắt đầu đi đến tẩm cung của Menfuisur.

Ta là trưởng nữ, sống ở tẩm cung phía Đông, còn gọi là Đông viện. Chỗ của Menfuisur rất gần chỗ ta, ước chừng đi khoảng dăm ba phút là đã thấy hoa viên trồng đầy hoa Iris[2] - Nam viện.

[2] Iris: Hoa Diên Vĩ - theo bác Gu Gò :">>>

Dây thường xuân rũ xuống hai bên dãy hành lang vắng vẻ, bên cạnh là một hồ nước trong veo với những ngọn sóng lăn tăn. Thỉnh thoảng có mấy con cá nổi lên mặt nước, nghe thấy tiếng người đi tới, chúng lại vội vã lặn xuống đáy nước sâu.

Nhị vương phi không phải người Ai Cập, vốn là một nữ nhân con nhà buôn phụ vương tỉnh cờ gặp được khi vi hành, một đêm mặn nồng, nữ nhân đó ngấm kết châu thai, hạ sinh tiểu vương tử đầu tiên cho Pharaoh Nephenmaat. Thân thể bà ta vốn yếu đuối, xung quanh tẩm cung phải đặt lò sưởi quanh năm nên lúc nào cũng ấm áp, khác với cái nóng tự nhiên của Ai Cập. Hơn nữa, dù là ở trong cung có thiết kế tản nhiệt, luồng khí ở trong tẩm cung này vẫn là một chốn xa hoa đặc biệt.

Tẩm cung tên gọi Nam viện này, kiếp này ta chỉ mới đến hai lần.

Lần đầu tiên là vào bốn năm trước, theo lễ nghi, vương tử mới được tấn phong phải đến bái kiến Đại công chúa và Hoàng phi. Sau đó, nghiễm nhiên theo lễ ta cũng phải tới đây dạo một chuyến.

Còn lần thứ hai, là vào sinh thần hai tháng trước của Menfuisur. Trước giờ cử hành đại yến, có ghé qua một chút, vốn là định rủ y cùng đi chung. Nhưng ngẫm lại, cuối cùng ta chỉ lạng lẽ rời đi.

Tính qua tính lại, lần này đến thăm bệnh, có thể coi như là lần thứ ba.

Trong điện, bốn phía đều buông rèm. Bên trong tràn ngập khói thơm, ngưng thần cảm nhận, không nóng không hắc, cảm giác thư thái thấm vào tận tim.

Ta vừa bước đi vừa thềm thở phào nhẹ nhõm, trong hương liệu không có bỏ độc. Mà nghĩ cũng phải, cách này quá lộ liễu đi. Y cũng đâu nghĩ quần đến mức muốn cùng ta đồng quy vu tận?

Có bóng người vội vã chạy ra từ phía sau lớp màn mỏng, một khuôn mặt xuất hiện, là Minrê.

Minrê nhìn thấy ta, biểu hiện đầu tiên là bất ngờ, nhưng rất nhanh chóng khôi phục bình thường. Cất bước nhanh hơn rồi khom người quỳ xuống dưới chân ta, cung kính nói: "Công chúa điện hạ."

Ta không nhìn hấn, lạnh lùng hỏi:

"Nhị đệ có ở đây không?"

"Thưa, chủ nhân vừa từ ngự thư phòng trở về nên hơi mệt, bây giờ đang ngủ."

Ta cười nhạt một tiếng, lướt qua người Minrê, ta không tin y ngủ nhanh thế.

Minrê vội vàng xoay người, kêu lên:

"Công chúa, chủ nhân còn chưa tỉnh."

Ta hơi cúi đầu, ánh mắt lạnh tanh liếc về phía Minurê. Khi hắn còn đang ngậy ra, ta đã vén bức rèm màu đỏ, dõn gót bước vào trong.

Tấm rèm châu làm từ bạch ngọc rũ xuống, ta nhìn sơ một cái liền nhận ra là cổng phẩm Ba Tư tiến cống hai năm trước, lúc đó không biết nó bốc hơi đi đâu, ra là y đem về treo ở đây. Bên ngoài cửa sổ có tiếng nước chảy róc rách nghe như tiếng nhạc của thiên nhiên, thỉnh thoảng lại có chim chóc bay qua bay lại. Vị thiếu niên trong màn như đã ngủ say, không hề động đậy.

Ta đi tới, đứng trước màn.

Theo những bước chân của ta, một làn gió nhẹ thổi tới, làm tấm màn khẽ lay động, khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên đang nằm bên trong thoáng lộ ra.

Ta vươn tay vén bức màn cuối cùng ra, lẳng lặng ngồi xuống bên mép giường. Menfuisur vẫn nhắm chặt hai mắt, sự ẩm áp trong phòng khiến hai bờ má y ánh lên màu hồng rất ưa nhìn, nhưng trên đôi môi mỏng có thể thấy nét nhợt nhạt và tiêu tụy. Ta nhíu mày, y bị bệnh thật sao?

Đôi hàng mi dài, đen nhánh như hai chiếc quạt, lại tựa như hai cánh bướm màu đen, còn sống mũi cao, thẳng tắp kia thực giống như tuyệt tác của tạo hóa, nổi bật trên khuôn mặt có phần thiếu sức sống.

Trong khoảnh khắc không kiềm được mà thờ dài trong lòng. Đã lâu lắm rồi, ta chưa từng ở gần Menfuisur như vậy, cũng chưa từng lặng lẽ ngắm nhìn y thế này, y có giống phụ vương không nhỉ?

Phụ vương nghe nói khi còn trẻ cũng anh tuấn lắm, giờ có tuổi rồi, nhưng giờ tay nhắc chân vẫn còn phong độ chán. Hay là, giống Nhị vương phi nhiều hơn sao?

Trong mắt thoáng có mấy tia xao động, ta cũng không nhớ rõ nữa rồi.

Duy chỉ có một thứ, y có vài nét rất giống mẫu hậu ta. Nhất là đôi mắt. Trong cặp mắt đen láy này, trước là dường như luôn ẩn chứa quá nhiều tình cảm, khiến ta bất giác như nhìn thấy sự xa cách và nghi hoặc đã từng xuất hiện khi ta xô y ngã xuống hồ sen năm xưa. Y cũng nhìn ta như thế.

"Thần đệ thật sự dễ nhìn như vậy sao?"

Một giọng nói điềm đạm kèm theo nét cười bỗng vang lên. Chiếc áo bào trước mắt hơi động đậy, Menfuisur đã chống tay ngồi dậy trên giường.

Ta không khỏi kinh ngạc, ánh mắt thu về từ trong cặp mắt đen láy mà sâu đến vô tận kia, ta không phát hiện ra y đã mở mắt từ lúc nào. Cúi đầu cười khẽ, để mấy lọn tóc trượt nhẹ qua những ngón tay thon dài, mảnh khảnh, ta thấp giọng nói: "Là vì thấy nhị đệ đã trưởng thành hơn xưa."

Trong lời nói rõ ràng có ý tứ khác.

Nhưng dường như Menfuisur chẳng hề để tâm, y ngồi xếp bằng, đối diện với ta, trong giọng nói còn có phần uể oải:

"Vương tử đúng là khách quý của cái tiểu viện bé tí này đây."

Ta nhoen miệng cười: "Không phải nhị đệ đang chờ tỷ tỷ tới sao?" nói rồi ngoảnh đầu ra sau, trên bàn tròn làm bằng gỗ lim chếch sau lưng có bày một đĩa điểm tâm, một đĩa trái cây còn tươi, một ấm trà còn đang bốc khói, hai chiếc ly để bệt, cho thấy đều được chuẩn bị sẵn từ trước.

Y... là đang chờ ta.

"Xem ra vương tử đã chuẩn bị sẵn rồi mới tới." Bên tai truyền đến thanh âm khàn khàn của Menfuisur, hơi thở lạnh lạnh lướt qua vành tai làm ta hơi rùng mình. Ngoảnh đầu về lại thì thấy y đã rời khỏi giường, bàn tay đưa ra trước mặt ta, nhãn thần như có như không lấp lóe ý cười yếu ớt.

Ta không phản bác, chỉ khẽ cười một tiếng, đưa tay ra, mấy ngón tay thon nắm lấy bàn tay Menfuisur rồi vịn vào đó mà đứng dậy.

Nhẹ nhàng cất bước qua tấm thảm trải sàn bằng da hổ, làn váy chạm phớt qua bức rèm châu phát ra tiếng "tùng tùng" vui tai. Ta ngược mắt lên nhìn, Menfuisur đã khom người kéo một chiếc ghế ra cho ta, khóe miệng hơi cong lên: "Vương tử cứ tự nhiên như bình thường là được, mời ngồi."

Ta mỉm cười ngồi xuống, dịu dàng nói:

"Thời gian này nhị đệ lại gầy hơn rồi, những việc không quan trọng cứ giao cho người dưới đi làm là được, đừng cố quá."

Cố quá sẽ quá cố.

Menfuisur cũng cười: "Người dưới đâu có tận tâm được như vương tử. Bao nhiêu năm nay, nếu không có vương tử, ta đã không có ngày hôm nay rồi."

Y dừng lại một chút rồi lớn tiếng hô:

"Dâng trà!"

Một cung nữ đứng hầu ngoài cửa lập tức bước vào, nhưng cũng không dám ngược mắt lên, sau khi dâng trà xong liền vội vã dập đầu hành lễ lui ra ngoài.

“Vương tử vốn là cao thủ trà đạo, ta lại mới được tặng một hộp, ném thử xem.”

Menfuisur nhấp một ngụm trà rồi nhắm hờ đôi mắt, tựa như đang từ từ thưởng thức những dư vị bên trong. Khá giống với ta, ngoại trừ rượu, thỉnh thoảng y cũng mượn bên ta chút trà để thanh đạm cơ thể.

Ta thích trà nhạt, y lại thích trà đậm.

Y nói, trà đậm khiến y tỉnh thức.

Menfuisur muốn tỉnh thức để phòng bị, ta thì muốn mộng mị để rời xa tranh đấu.

Hai đường thẳng song song đi?

“Sao vương tử không uống?”

Menfuisur nhướn mày. Ta không đáp nhìn y chăm chăm, y chợt nở nụ cười: “Đừng lo, ta không có bỏ độc, thoải mái đi.”

Ta cười khỏ một tiếng, muốn nói ta có nghĩ vậy đâu. Nhưng Menfuisur cũng chỉ nói đùa một câu, hà tất ta bẻ ngược lại. Đành cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm. Ừm, không đậm không nhạt, bên mũi còn lưu lại hương thơm, quả nhiên là trà ngon. Ha, làm cứ tưởng y lại pha trà đậm.

Menfuisur vẫn như lúc đầu khi ta bước vào, khẽ mỉm cười, nói: “Ryan nói, đây là trà anh ấy mua được ở một nơi gọi là Trung Quốc, là đặc sản của vùng. Ta lại dùng nước tuyết ở cao nguyên Anatolia cất đủ ba năm để pha, nhìn dáng vẻ vương tử, chắc cũng thấy nó không tệ đúng không?”

Ta còn chưa lên tiếng, y đã nhắc đến trước rồi.

Tiếng Ryan này, gọi cũng thật thuận miệng.

Ta đập nắp chén trà, nhìn thẳng vào vị vương đế đáng mến trước mặt, hơi nheo mắt, cất giọng bình tĩnh: “Vậy tiếp theo nhị đế muốn làm thế nào đây? Cùng tỷ tỷ đồng quy vu tận cho nhanh gọn lẹ hửm?”

Menfuisur vẫn tập trung thưởng trà, nhưng lại tò mò cất tiếng:

“Sao vương tử lại hỏi ta?”

Ta nhún mày hỏi: “Đề nói vậy là có ý gì?” Y liền giương mắt lên, dùng ánh mắt không rõ cảm khái hay giễu cợt nhìn ta: “Bàn cờ này, chẳng phải từ trước tới giờ vẫn luôn do vương tử làm chủ sao?”

Hay cho câu: “Bàn cờ này, từ trước tới giờ đều do vương tử làm chủ.”

Đáy mắt ta thoáng xao động, Menfuisur càng lúc càng cười lớn, ta hơi cúi mặt xuống, trầm giọng gọi: “Menfuisur!”

“Hà hà...” Menfuisur dừng một chút rồi đột nhiên bật cười tiếp, chiếc ly để bệt vẽ màu thù công chậm rãi xoay tròn trên những đầu ngón tay tinh tế, trong giọng nói của y mang theo vẻ giễu cợt: “Rất cuộc... tỷ cũng chịu mở miệng gọi tên mụ của ta rồi.”

Ta ngẩn người, gì cơ?

"Menfuisur, khắp thiên hạ rộng lớn, chỉ có mình tỷ dám gọi to cái tên này. Cũng chỉ mình tỷ, không hề nghĩ ngợi, vui buồn một chút liền bất chấp gọi thẳng, nhỉ..."

Giọng Menfuisur rất nhẹ nhàng, lại đúng lúc ngoài ô cửa sổ có con chim đập cánh bay qua, làm vang lên một loạt những tiếng “lạch phạch”, nếu không nghe kĩ thì gần như không thể nghe thấy.

Thì ra... y vẫn nhớ như in ngày đó.

Bàn tay giấu trong áo choàng của ta cắm chặt vào da thịt, hít vào rồi thở sâu, Menfuisur, vương đế ta, rốt cuộc y vẫn chỉ là một đứa nhỏ mẫn cảm, phải không?

Ngày mà ta và Menfuisur gặp tại tháp Babel, y nói ra muốn cùng ta đoạn tuyệt quan hệ. Từ thời điểm đó, đã rất lâu rồi ta không gọi ra miệng cái tên này. Kiếp này, cũng đã tròn mười ba năm. Ta chưa từng gọi tên y thêm lần nào nữa, mà luôn chỉ có hai chữ lạnh lùng - Vương đế.

Bây giờ y lại nói như thế, tốt cùng là muốn làm gì đây? Lợi dụng lúc ta sơ hở, đánh thuốc mê bắt cóc? Hay định tiên hạ thủ vi cường, trước tiên hạ độc, sau đó dùng thuốc giải cưỡng ép khống chế ta?

... Không muốn nghĩ sâu thêm nữa.

Dù cho rất muốn phỏng đoán dụng ý của Menfuisur, nhưng ngay lúc này đây, tâm tư đã không còn theo ta điều khiển.

Rốt cuộc, y muốn cái gì chứ?

"Khắp thiên hạ đương nhiên không có được mấy người dám gọi." Nghĩ trong đầu là thế, nhưng cuối cùng ta vẫn chỉ có thể khổ tâm thờ dài: "Đời trước đệ là hoàng đế, đời này lại là vương tử. Quyền khuynh triều giả, người người tôn kính."

Menfuisur nheo mắt, nở nụ cười: "Nói thế nào thì vương tử cũng có lí của riêng mình. Phụ vương khen đúng, chỉ cần vương tử mở miệng thì tất cả đều có lí."

Ta đáp:

"Không dám, ta chỉ nói theo sự thật."

Menfuisur nhắc tay tự châm thêm trà cho mình, rồi vươn tay châm thêm cả cho ta:

"Chỉ nói theo sự thật? Asisur, những lời của tỷ luôn khiến ta không phản được thật giả. Đôi lúc ta thấy mình không thể hiểu nổi. Ví như tỷ nói hận ta, nhưng lại một lần rồi một lần bỏ lỡ cơ hội có thể xuống tay hạ thủ. Nếu ngày đó tỷ chịu giết ta, thì đã không xảy ra một màn ở đại yến. Đến Atina, tỷ nói không muốn tranh đấu, nếu không muốn tranh thì hà tất nghe Ryan lăm lăm gì. Có bao nhiêu kẻ vướng vào lời nguyên, biết rồi thì sao, ngoài khiến tỷ bận lòng ra thì có được ích chi đâu. Miệng thì bảo muốn quên hết đời trước cùng ta chung sống bình yên. Nhưng bao năm nay, dù dính phải không ít tin đồn bất lợi, nào là mưu phản, nào thôn tính vương triều, nào vì nghiệp lớn không tiếc treu hoa ghẹo nguyệt. Vậy mà vẫn chỗ này một người, chỗ kia một người, nghe đâu còn có cả trưởng tử Helia của tể tướng?"

Nghe cái tên cuối cùng, ta ghen hờn:

"Không..."

Menfuisur chặn ngang: "Nhưng trái tim của vương tử, hình như chưa từng trao cho ai trong số đó. Helia cũng không giữ được. Nghe người ta đồn, vì tâm vương tử đã chết, nên lấy ai cũng không còn quan trọng nữa. Có phải... thật không?"

Lưng ta bỗng lạnh lạnh, đầu ong một tiếng, ta cố giữ giọng bình thản hết mức:

"Nếu như trong lòng đệ, người tỷ tử này đã méo mó đến thành không thanh không sạch như vậy. Thì kẻ vẫn đục nhơ bản như ta, tâm chết thật hay giả, đối với đệ, đâu có quan trọng gì? Về phần tướng quân Helia, hẳn là trung thần của Pharaoh, là rường cột của triều đình, há có thể bị ô uế bởi ta và những chuyện như vậy. Dựa vào danh tiếng của ta ở ngoài kia, cũng là nước dơ không ngại bẩn. Nhưng nếu tổn hại danh dự của hiền thần, có bị phan thất trăm mảnh cũng khó mà chuộc tội."

Gian phòng im lìm một lát, Menfuisur nói có phần hòa hoãn hơn: "Ta chỉ đem lời đồn bên ngoài nói đùa một chút, vương tử hà tất phải hạ mình nói nặng vậy. Vương tử là trụ cột tương lai của nước nhà, là người trước nay ta nể trọng nhất. Nay vương tử lại tự giấu mình không đáng một xu, phận tiểu bối như ta biết làm thế nào đây?"

Ta rằng: "Cuộc sống của ta vốn vẫn đục, không có cống hiến gì cho Pharaoh và xã tắc. Còn nhờ vương đệ cất nhắc ta."

Lại lặng im một lát, Menfuisur hỏi:

"Asisur, ta muốn hỏi tỷ một câu, trong lòng tỷ đang che giấu điều gì?"

Ta thăm thờ dài trong lòng, mỗi khi Menfuisur gọi thẳng tên ta đều chẳng có điều gì tốt lành. Lần trước là một cái huyết tẩy đại yến, lần này sẽ là gì đây?

Ta nghĩ nghĩ vài giây, thấy đây là lúc thích hợp để vớt lại chút thanh danh trong sạch đã bị vùi dập trong xô nước bẩn, bèn nói rành rọt từng chữ: "Che giấu lòng trung thành với Pharaoh và xã tắc."

Menfuisur nghe xong lại nhìn ta, khóe môi hơi nhếch lên: "Thế nên ta mới nói không biết tin câu nào của tỷ. Câu trước mới nói cuộc sống vẫn đục không có cống hiến gì cho đất nước, câu sau lại bảo chỉ có một lòng trung thành với đất nước."

Ta lập tức mỉm cười: "Tuy vẫn đục nhạt nhòa, nhưng tấm lòng trung thành thì đầy tràn. Trung thành không nhất thiết là phải tiến thủ, tâm không then là đủ."

Y nói nhiều như vậy, cốt cũng chỉ muốn thử lòng thật lòng và thăm dò kế hoạch của ta ra sao. Mặc kệ thăm dò thay phụ vương hay vì bản thân y, những lời hôm nay ra khỏi miệng ta, tất cả đều là lời từ tận đáy lòng. Chôn giấu bấy lâu, hôm nay nói ra hết, phần nào cũng thanh thản hơn.

Menfuisur thở ra một hơi, bật cười ha ha, khoát tay nói: "Được rồi, có lí lắm. Có chuẩn bị trước mới tới quả có khác, nói lâu như vậy vẫn không bắt bẻ nổi tỷ. Hôm nay tới đây, tốp lại coi như kết thúc đi."

Ta hơi nhượng mảy, đệ chịu kết thúc nhanh vậy ư? Đừng giỡn với tỷ tử chứ?

Quả nhiên, giây kế tiếp sắc mặt Menfuisur đã thay đổi. Y thu lại nụ cười, nhìn ta chăm chăm như muốn tìm ra bằng được điểm không thích hợp trên mặt ta, chậm rãi cất giọng nhả ra từng chữ:

"Asisur, nếu như tôi nói tôi chưa từng hận chị. Liệu chị... có tin không?"

...

Ta không chút ngần ngại trả lời: "Không."

Menfuisur ngả lưng về sau, hơi nghiêng đầu: "Dựa vào đâu mà chắc chắn như vậy?"

"Dựa vào..." Ta giương mắt nhìn thẳng y, đệm một tiếng cười khò rồi nói: "Thứ mà ta mãi không có ấy, cái... gọi là tình yêu."

Đồng tử Menfuisur thoáng co rút.

Ta nhúng ngón trỏ vào ly trà, khuấy nhẹ lớp bã trà đóng ở dưới đáy ly. Vừa nhấp máy môi, vừa thu hết biểu tình trên mặt Menfuisur in vào đáy mắt: "Còn nhớ không? Khi đó đệ nói rất khẳng khái mà?"

Menfuisur mím môi nhìn ta, không rõ ánh sáng nhảy mắt lóe lên nơi mắt y là uy hiếp hay là ý tứ gì. Nhưng ta cũng chẳng sợ hãi mà tiếp tục nửa câu còn dang dở:

"Câu trả lời của ta không đúng ý đệ sao? Không đúng sao? Hỡi người 'Từ khi gặp Carol, ta mới biết cái gì gọi là tình yêu'?"

- End chap 15.

- Vẫn câu cầu muôn thưở: Cầu còm a ~

- Góc tám: Chap này giống chap Sur Sur nói chuyện với Ryan nè. Cơ mà thánh này hông thánh mẫu như Ryan. Với cả câu kết Sur Sur gan quá, bởi máu nhây ngầm phát tác nó thể đấy

Bạn đang đọc truyện *Để Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thiên Hạ Đổi Chủ [1]

CHƯƠNG 16: THIÊN HẠ ĐỔI CHỦ [1].

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Tục ngữ nói, ba tuổi sẽ biết lớn lên thế nào, bảy tuổi sẽ biết khi già ra sao.

Câu tục ngữ này nói sai be bét.

Nhớ lại Menfuisur khi bé, ngoan ngoãn nhu thuận. Một đôi mắt sáng phân minh, trong veo hơn nước. Không biết lời sáo rỗng, không biết giả nhân giả nghĩa. Dù đôi chút bướng bỉnh, nhưng giữa hoàng cung mặt cười tâm giấu dao, churóng khí mù mịt, y tựa như một tấm gương không chút nhiễm đục không tạp chất. Thế nhân đều tự lừa mình dối người, nhưng y, lại vẫn có thể thuận theo trái tim mà sống.

... Khi bé là thế.

Có ai ngờ hôm nay lại lợi hại đến thế.

Một người sẽ ra sao ngày sau, sẽ đổi thay thế nào, không ai có thể đoán trước được.

Giống như mẫu hậu và phụ vương.

"Điện hạ." Sương mù lảng lạng len qua tấm rèm mỏng, gió thổi làm các cọc chốt kiệu vàng va vào nhau kêu "lách cách". Lão tổng quản Hasi khom người đứng trước kiệu, thấp giọng nói: "Hoàng phi Theratis sẽ được hạ táng theo nghi lễ của Nữ vương và chôn cất tại thung lũng các vương hậu. Pharaoh còn ra sắc chỉ phong điện hạ làm Ohil thân vương, ban Hạ Ai Cập làm đất phong, một tòa thành Ohil ở Memphis, thêm hai trăm mẫu đất và ba nôm[1] ở khu vực sông Orentes làm tài sản của điện hạ."

[1] Nôm: Quận. Trên lưu vực sông Nile, vào khoảng giữa thiên niên kỉ IV TCN, cư dân Ai Cập cổ đại đã khá đông đúc, sống tập trung theo từng công

xã. Để huy động được nhiều nhân công làm thủy lợi, các công xã đã tự kết hợp lại thành các liên minh công xã, gọi là các "Nôm". Khoảng 3200 năm trước, một quý tộc người Ai Cập đứng lên thống nhất các Nôm, tạo thành chế độ quân chủ chuyên quyền.

Ari đứng cạnh Hasi chuyên chú lắng nghe, không nói năng gì, lâu lâu mím môi gật gật vài cái, lại cúi đầu mân mê tà áo váy. Chỉ có ta, sau khi nhìn Ari, lại nhìn Hasi, chợt bật cười khúc khích thành tiếng:

"Đủ rồi."

Asisr ta trước nay không tham vinh hoa, không màng phú quý. Đại trưởng công chúa thân vương Ohil thì đã sao, nay hai phụ mẫu đều đã mất, tiền tài lại chẳng là cái đỉnh gì. Cái khiến ta buồn cười, là hóa ra người như Menfuisur cũng biết áy náy.

Một rương châu báu, là bù đắp xong?

Y thế mà càng ngày càng ngây thơ...

Nữ tỳ đưa tay nâng tấm rèm mỏng kéo về hai phía, cột vào thanh chắn bằng gỗ bá hương. Ari cung kính khom lưng, xòe hai tay đỡ lấy tay phải ta. Khóe mắt liếc nhìn về mặt già nua râu rĩ của Hasi, thờ dãi:

"Hasi, người theo phụ vương cũng lâu rồi nhỉ. Nhớ người từng nói trong lòng chỉ có một Pharaoh. Vậy, Pharaoh trong lời người vừa truyền lời thay là ai? Tên là gì? Là Nephrenmaat, hay... Menfuisur?"

Hasi kinh hãi kêu lên, râu tóc vì sợ mà dựng đứng: "Điện hạ! Gọi thẳng tên Pharaoh đương nhiệm là đại bất kính!"

Ta rằng: "Đã gọi ta một tiếng điện hạ, có nghĩa ta là chủ, người chỉ là tớ. Từ giờ người có quyền đặt câu hỏi là ta."

Hasi kinh cẩn gật đầu, ta bèn tiếp lời:

"Ta hỏi người, người hãy trả lời cho ta. Hiện tại bản vương rất rối rắm. Trước đây ta có một người đệ đệ, nhưng không biết tự khi nào, đã không còn đệ đệ nữa. Người ta đồn nhau, đệ ấy mưu triều soạn vị rồi. Hasi à, sự thế rất cuộc, là tại vì sao vậy?"

"Thần vương điện hạ..."

Hasi cuộn văn bản Paryus lại, nói:

"Xin nén bi thương."

Hai bên mép không kiềm được khẽ nhếch lên, cong cong thành nụ cười như có như không: "Nén bi thương? Cũng là truyền lời Pharaoh? À, mà Pharaoh chắc không chỉ muốn nói bấy nhiêu lời đó thôi, hử?"

Một khoảng im lặng thật lâu.

Trên mặt Hasi thấp thoáng nét khổ sở, lão ngẩng đầu nhìn ta, hốc mắt dần hoe đỏ: "Thần vương điện hạ, xin hãy tha tội cho sự vô phép của thần một lần! Xin người! Xin người đừng đấu với Pharaoh nữa! Chuyện đã rồi, người hà tất cố chấp? Đây chính là những lời cuối cùng của tiên hoàng trước khi lâm chung!"

Lại một khoảng im lặng.

Hasi bật khóc, lão nói, kỉ thực di nguyện duy nhất của tiên hoàng, cũng chỉ là mong Ai Cập quốc thái dân an mà thôi.

Chi tiếc, Pharaoh Nephrenmaat đã mất.

Hoàng phi Theratis cũng đã qua đời.

Ta đứng dưới nắng chiều, liếc nhìn ánh hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời. Tiếng khóc ỉ ôi, tiếng kêu gào khản giọng bị thống, một cơn gió nhẹ thổi, sa mạc cát vàng chỉ còn một mảng màu u uất thê lương.

Thời gian thoi đưa.

Thêm năm năm lại qua.

"Hôm nay là mười lăm tháng tám, nhằm năm thứ nhất đời Pharaoh Menfuisur."

Năm nay ta mười chín, Menfuisur mười bảy.

Con người sống trên đời, không ai có thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử.

Đời người chính là rất vô thường...

"Điện hạ, xin đừng tự trách mình nữa. Chuyện xảy ra, người không hề có lỗi."

Ari dè dặt ngó nét mặt ta, nói:

"Chuyện đã rồi..."

...

Chuyện đã rồi, đã trễ năm năm rồi.

Ta không có lỗi sao? Nâng quạt bông che đi về bị thương, tuy ta chưa từng nói mình có lỗi với mẫu hậu, nhưng nếu năm đó không xảy ra biến cố, nếu không phải ta không về kịp, mẫu hậu... sẽ không chết.

Lỗi, ta nói cho cùng vẫn có một phần.

.....

.....

...

Năm năm trước.

Năm thứ mười đời Pharaoh Nephenmaat.

"Nói đúng lắm." Menfuisur chậm rãi đứng dậy, quay lưng về phía ta, khiến ta nhất thời không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt y: "Nếu đã nhận định trong lòng như thế nào, thì hà tất giả mèu khóc chuột. Tâm vương tử đã chết hay chưa, chết vì ai, đối với ta, đâu có quan trọng gì."

Ta đảo mắt nhìn trần nhà cẩm thạch, tự nhiên thấy nó hôm nay đẹp lạ kì. Sao tự nhiên chuyển chủ đề về lại vụ đó vậy?

"Ta muốn nghỉ." Menfuisur sải bước dài, vén rèm ngồi xuống bên giường: "Tỷ về đi."

Ta trầm mặc nhìn bóng Menfuisur sau bức rèm, ừ một tiếng vịn tay ghé đứng lên. Hầy, kể ra số lần hôm nay ta và Menfuisur nói chuyện với nhau, hình như còn nhiều hơn số lần cộng dồn lại trong mười ba năm qua. Nói nhiều như vậy, không chỉ khát nước mỗi miệng, mà còn có chút đau đầu:

"Vậy ta không làm phiền đệ nghỉ ngơi nữa, lần khác ta lại ghé thăm đệ."

Vừa quay đầu đi, Menfuisur ở phía sau lại đột nhiên lớn giọng giật ngược: "Asisur!"

Ta khó hiểu nghiêng đầu, y nói:

"Đừng đi... có được không?"

Ta chưa kịp mở miệng, Menfuisur lại cắt ngang. Tay y bấu chặt tấm đệm, răng rắc, khớp tay nháy mắt trắng xanh lộ rõ:

"Đừng rời khỏi đây!"

"... Tại sao?"

Menfuisur không trả lời, chỉ giương mắt nhìn ta. Đáy mắt nhen nhóm ngọn lửa kì lạ:

"Giúp, giúp ta một chuyện được không?"

"Một chuyện?" Ta nhượng mảy, cực kì ngờ vực nhìn Menfuisur, là một chuyện gì mà phải bắt y mở miệng cầu ta giúp?

Khoảnh khắc đó ta không hiểu vì sao y lại nói vậy. Đến tận lúc bước ra khỏi tấm cung vẫn chỉ thấy cả người một nhòai rã rời.

Cho đến khi gặp được Nhị vương phi...

Thế là vào buổi trưa cùng ngày, ta lại đi giá từ chỗ Menfuisur đến cung Nhị vương phi. Mà tính ra cũng không xa xôi mấy, từ phòng Menfuisur đi khoảng chục bước hơn là đứng cánh cửa khám đây châu ngọc.

Nhị vương phi đang ngồi ngả lưng trên nhuyễn sạp, tóc không búi lên như thường ngày mà xõa dài bên hông, nhắm hờ mắt để cung nữ hầu hạ chăm sóc da mặt. Thấy ta bước vào, trên mặt không hề tỏ ra quá kinh ngạc. Dường như đã lường trước, chỉ hơi khó hiểu chút rồi trở lại bình thường.

Ta tìm một vị trí không gần không xa chỗ bà ta, khoan thai ngồi xuống.

Nhị vương phi phẩy tay cho cung nữ lui ra, mỉm cười nhìn ta: "Đã lâu rồi công chúa không ghé qua, thần thiếp còn tưởng đã bị lãng quên mất rồi. Hôm

nay được diện kiến, được sùng mà kính sợ."

"Nhị vương phi chớ nói vậy. Bản điện hạ thân là tiểu bối, lại không nhớ lễ nghi phép tắc, thường xuyên không đến thỉnh an, là bản điện hạ thất trách, tự cảm thấy xấu hổ khôn nguôi mới phải."

Ta không dư thời gian để tán dóc, lập tức cười duyên chặn ngay chủ đề buồn đưa lê buồn chán của Nhị vương phi, chuyển chủ đề sang Menfuisur: "Mà nghe vương đệ bảo, Nhị vương phi hiện đang muốn làm mai cho đệ ấy với thiên kim của Đại tư tế Litalh, không biết có phải thật hay không?"

Nhị vương phi nghe xong, im lặng hồi lâu mới chậm rãi nhắm mắt lại, nhỏ nhẹ: "Về chuyện này, thật ra rất nhiều năm về trước. Khi Menfuisur vừa mới chào đời, vốn năm đó thần thiếp một lòng muốn tìm cho Menfuisur một hôn phối tốt, lại nghĩ không muốn để dòng máu vương gia bị truyền ra ngoài, nên mới đề nghị với bệ hạ chuyện hôn sự của Menfuisur với một cô bé. Chẳng ngờ thế sự khôn lường, quên rằng mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, một đứa con gái ngoại quốc xuất hiện, thế là mối nhân duyên tốt đẹp một sớm liền hóa thành mây khói. Nhớ lại, vẫn thiếu đi thiên ý thành toàn. Vì thần thiếp sai. Nên từ đó không dám mơ ước treo cao đến cô bé ấy nữa. Là thần thiếp đã sai..."

Không cần hỏi cũng biết cô bé ấy là ai, đến nước này còn muốn lấp liếm ta điều gì.

Ta ngồi dưới cười xòa:

"Sao lại là lỗi của Vương phi, kết cục, phần lớn là lỗi thuộc về cô bé ấy."

Nhị vương phi mở mắt, nói:

"Nói vậy, lỗi cô bé ấy thế nào được, chẳng phải thằng bé đã tặng tịu với con nhóc nô lệ ngoại quốc đó trước hay sao? Menfuisur không ngờ lại có thể hồ đồ như thế!"

Ta đỡ lời: "Vương đệ tâm sáng hơn gương, trước nay vốn chưa hề trải nghiệm thế sự bên ngoài cánh cổng thành kia, khó trách là lẽ thường tình. Hôn nữa, khi vương đệ còn ở trong cung được Nhị vương phi và phụ vương nâng niu hết mực, nói một câu tục tằng cũng chẳng một ai khiển trách. Nữ nhân trong cung nhìn đến quen mắt, rung động với dị tộc cũng là bình thường."

Nói xong cả ta và Nhị vương phi đều giật mình.

Nhị vương phi giật mình vì ta quá đổi bình tĩnh, ta thì giật mình cũng vì mình quá đổi bình tĩnh.

Vốn trước nay ta đều mặc định Menfuisur sắm vai quá nhẫn tâm, còn ta quá khờ dại. Nhưng ta chưa hề ngờ tới mình lại ngu ngốc như thế này. Dẫu đã biết chân lí là như thế, vậy mà vẫn cố mong chờ một ngày đẹp trời không xa, có phải Menfuisur sẽ bị cảm động mà chấp nhận yêu ta hay không?

Ha, hóa ra từ đó đến nay, ta vẫn chưa chịu bỏ tật lừa mình lừa người.

Nhị vương phi lấy khăn tay ra chậm chậm khước mắt: "Công chúa này, nghe công chúa nói vậy, thần thiếp bỗng thấy hơi cay lòng. Menfuisur nhà thiếp rõ vô phúc, lòng dạ cô bé ấy rộng rãi độ lượng, lại biết quan tâm người khác, với kẻ mình ghét cũng thật... sao lại... thành ra có sự này."

Ta đang vui vui vì ngộ ra chân lí mới, lại bị nước mắt Nhị vương phi tạt nguyên gáo nước lạnh vào, cụt hứng xua tay: "Cho nên, đừng để vương đệ làm hồng nhân duyên con nhà người ta thì hơn."

Cứ tưởng như vậy là giải quyết xong giùm Menfuisur, ai ngờ Nhị vương phi lại sai cung nữ lục trong ngăn tủ một tờ giấy cói nhỏ, đưa cho ta:

"Yên tâm, lần này thần thiếp sẽ làm mai cho công chúa, cũng gần đến tuổi cập kê rồi, nhất định sẽ tuyển một người thật tốt. Nhà mẹ ta có một cậu cháu họ khá tương đồng với công chúa, tuổi không lớn, bối phận cao. Năm nay hai mươi hai, vẫn chưa định hôn với ai. Hôn nữa đứa trẻ này lớn lên cạnh thần thiếp, vừa ngoan lại vừa thông minh, chỉ có mồm mép hơi... lạnh lợi. Tuổi tác rất hợp với người, ngày mai thần thiếp sai người đưa tranh vẽ đến cung để công chúa nhìn trước nhé."

Ta thăm thò dài, miệng thì bảo xót xa cho cô bé đó thương tâm này nọ, mà tâm lại chẳng thôi lo là với ta chút nào. Sợ ta gây khó dễ con bà ta, định đem cháu họ của mình kìm cạp ta rồi. Nhanh thật.

Này giống như tai bay vạ gió, giúp người thành ra hại mình.

Ta có ý im lặng một chốc rồi mới nói: "Ta có thể gả cho cháu trai của Nhị vương phi là phúc ba đời của ta. Chỉ là... ta có sở thích rất đặc biệt về phương diện nam nữ... sợ sẽ ảnh hưởng tân lang."

Nhị vương phi lắc đầu, kiên trì thuyết phục: "Thần thiếp thì nghĩ, hứng thú của công chúa chỉ là cái nhất thời của người còn trẻ, giống như Menfuisur thôi. Công chúa yên tâm, cháu trai của thần thiếp rất ngoan hiền an phận, tuyệt đối không ghen bừa ghen bậy. Cho dù công chúa làm ra việc gì bên ngoài, cũng cần một tấm lưng vững chắc để dựa vào lúc về tới nhà mà. Công chúa là nữ nhi độc nhất của Pharaoh và Hoàng phi Theratis, phải sớm định thân cho an lòng Hoàng phi thôi."

An lòng mẫu hậu ta hay an lòng bà? Tính toán của Nhị vương phi đúng là chi li tỉ mỉ đến từng chi tiết, đem cháu trai của mình cho ta, vừa thuận cho bà ta đêm ngày giám sát, đã vậy ta còn phải sinh con mang họ hần, tương lai tài sản là Hạ Ai Cập cũng phải san phần cho nhà mẹ bà ta.

Ta đành gạt đầu: "Cũng nhờ Nhị vương phi lo lắng, lại phiền Nhị vương phi hao tổn tâm tư rồi."

Nói này giờ vẫn chưa chịu buông tha, ta mà từ chối, bà ta sẽ kì kèo tiếp, e tối mù cũng chưa được kèo xong. Thà cứ đáp bừa một câu cho xong, rồi khỏi đây, ta muốn thế nào, bà ta quản được chắc.

Quả nhiên vừa nghe thế, mặt mày Nhị vương phi sáng rõ: "Tốt quá, Helia biết được sẽ rất vui."

Ta sặc: "Ai?"

Nhị vương phi chớp mắt: "À phải, cũng sắp định thân rồi. Tên tuổi tân lang sao tân nương có thể không biết cho được. Cháu trai thần thiếp tên là Helia, là con trai độc nhất của nhà tể tướng."

Ta lại sặc nước bọt, nói hết nửa ngày, "tân lang" tương lai của ta hóa ra lại là lão già mặt mốc đó?!

Nhắc mới nhớ, quả thật Nhị vương phi và Imhotep là họ hàng. Tuy không gần nhưng thấy sang bắt quàng làm họ, giao tình giữa hai bên cũng duy trì mười mấy năm hơn rồi, rất thâm giao là khác.

Hèn chi khi không mai mối, con trai bắt thành là chuyển nhượng cho cháu trai, thật thâm...

Nhị vương phi không để ý về mặt khiếp đảm của ta, vẫn đắm chìm trong hạnh phúc, lải nhải chuyện liên quan đến cháu trai nhà bà, chừng nửa giờ đồng hồ sau, ta mới thoát thân xin cáo lui.

Lúc ta quay lại phòng Menfuisur, y vừa đánh xong một giấc. Minurê đưa ta vào, y vừa thấy ta liền nói: "Vương tử làm việc nhanh gọn gàng, nội mấy giờ đồng hồ thôi mà đã việc đâu vào đấy."

Ta nấn nấn hai bên thái dương: "Có gì hay ho đâu, chỉ là trao đổi với vương phi một vài chuyện thầm kín, tốt xấu gì cũng giữ được thể diện cho vương đệ." Ta cười bồi: "Mà thân mẫu vương đệ thật quan tâm ta, vừa xong đệ lại định tiếp tục mai mối cho ta, gả ta cho anh họ của vương đệ."

Sắc mặt Menfuisur thoáng đình lại, sau đó hỏi: "Vương tử đồng ý rồi?"

Ta quỳ, vương đệ ngời đùa dai quá: "Ta từ chối, Helia tướng quân là trung thần rường cột của nước nhà, như vương đệ đã chỉ điểm, hà có gì lại làm lỡ nhân duyên của người ta. Có điều Nhị vương phi quá đổi nhiệt tình, ý tốt của Nhị vương phi lại không thể cứng rắn chối từ, ta bèn..."

Menfuisur nghiêng đầu nhìn ta, miệng hơi héch: "Hóa ra là muốn cáo trạng mẫu thân với ta, có phải muốn ta giúp ngược lại vương tử, giúp vương tử lùi không?" Bên môi lại cong lên để lộ ý tứ sâu xa: "Thân là người làm chính trị, nếu bên người không vương bận, nhẹ nhõm hơn đây chứ."

Ta lặng thinh không đáp.

Menfuisur từ cửa hông đi vòng qua chỗ ta đang ngồi, bước đến chỗ bàn làm việc chất đầy văn kiện, ngồi xuống ghế, lấy một cây bút đồng ra khỏi bọc đựng, ngắm nghía: "Thật ra vương tử vừa rồi đi, ta có ghé vào một lát. Vừa nói với mẫu thân xong, có điều vương tử nên tạ ơn ta thế nào đây?"

Ta thờ phào nhẹ nhõm, sao không nói sớm: "Vương đệ quan tâm, ta cảm động đến rơi lệ."

Cán bút trong tay Menfuisur trượt nhẹ qua cằm: "Một câu thôi sao, tử cũng keo kiệt quá đấy."

Ta thầm kinh ngạc trong lòng, dường như tâm trạng Menfuisur đang rất vui, lại còn nói đùa với ta, chắc không phải tối nay có bão chứ. Chưa đợi ta suy đoán xong, Menfuisur đã cười cười gọi ý:

"Ta thấy chiếc nhẫn vương tử tặng anh họ rất đẹp mắt, đặc biệt thú vị."

Này là muốn được tặng nhẫn chứ gì, khổ nỗi ta chỉ có hai chiếc thôi. Tặng luôn cho đệ thì biết ăn nói làm sao với phụ vương: "Món đồ tầm thường lắm, sợ người ta cười, món khác được không?"

"Mặt nạ hình cáo ở trong phòng ngủ vương tử rất tinh xảo, tin chắc tiền gia công không nhỏ."

Thôi rồi, món đồ càng không ổn nữa. Vạn nhất sau này gặp lại, Ragashu mà phát hiện ta không mang theo tín vật hấn đưa, nói ra tặng người khác rồi, hậu quả thiệt không dám nghĩ luận: "Nhẫn lực của vương đệ tốt thật, chỉ hiềm ta không tìm ra được thứ tốt thế, được người ngoài tặng thôi."

Menfuisur: "Thế nào, chị Asisur tiếc không nữa à? Không phải người chị Asisur mến tặng cho chứ?"

Ta nghe hai chữ chị Asisur, biết đời không đẹp rồi, bèn chặn lại: "Có đâu, hôm nay tử tử về sẽ chọn hộp gấm và giấy gói đẹp nhất, gói lại rồi mang tặng cho nhị đệ thường lắm."

Menfuisur mới cười hải lòng.

Ta cũng cười bồi theo, nhưng đồ thật hay đồ giả thì đồ y phân biệt được.

Thêm chốc nữa, ta chào từ giả, vừa xoay người lại nghe Menfuisur gọi giật lại lần hai trong ngày:

"Asisur."

Ta quay đầu lại, Menfuisur tựa vào ghế nhìn ta: "Vương tử yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ không để ai bước vào cửa của vương tử."

Ta lại giờ tay chào, cho tử xin, đệ ý là muốn tử thân cô thế cô cả đời phòng?

Ra khỏi Tây cung của Menfuisur, ta thông thả cùng Ari kẻ trước kẻ sau đi dạo men đường, không biết vì sao vừa rồi nghe Menfuisur gọi "Asisur" khiến lòng ta bỗng có cảm giác khác thường.

Ta vừa đi vừa hồi tưởng chuyện cũ, bỗng không biết là lần thứ bao nhiêu có cảm giác sự vật xung quanh nhoáng cái đều vụt lớn như thổi, thời gian thoi đưa không đợi ai, gốc cây già trong ngự hoa viên, con cá bảy màu ta nuôi lúc bé, Menfuisur... Nhưng ta lại không hề cảm nhận được cho đến ngày hôm nay, đợi đến khi quay đầu lại mới phát giác ra, rằng đã nhiều năm trôi qua như thế rồi.

Ta đứng trên hành lang, nhìn mây giăng trên cao, không dần được mà thờ dài cảm khái: "Hầy..."

Phía sau bỗng có tiếng gọi: "Điện hạ, điện hạ!"

Đầu ta lại ơng lên, hôm nay nhiều người kiếm thế: "Ruka."

Ta đợi Ruka chạy đến rồi cùng sóng bước với hắn. Ruka ôm túi lớn túi nhỏ giấy vụn, thưa: "Vừa rồi thuộc hạ toáng nghe điện hạ cảm khái, phải chăng thấy nắng chiều nên nảy sinh cảm xúc?"

Ta chép miệng: "Không phải đâu, tại bất chợt nhớ chuyện cũ, cho nên cảm xúc dào dạt ấy mà."

Ruka à một tiếng, ta đưa mắt nhìn hai túi giấy vụn trong ngực hắn, hỏi: "Đi vứt rác?"

Ruka đáp: "Dạ không, xử lí rác ạ."

Vứt rác và xử lí rác có gì khác nhau?

"Rất khác nhau đó ạ! Vứt rác là vứt hết toàn bộ, còn xử lí rác là chỉ vứt những cái bỏ đi."

Tiểu tử ngươi đang trêu ngươi ta đúng không?

Ta lười đuối theo suy nghĩ quái đản của Ruka, bèn nhìn nắng chiều có hơi chói mắt. Gió từ ngoài xa thổi vào, man mát dễ chịu, gần tối rồi nên khí trời giảm nhiệt thấy rõ. Ngắm ánh hoàng hôn thơ mộng, nhất thời cả người như bay bổng: "Ruka, Ari, hai người có thích nhìn nắng chiều không?"

Ruka, Ari ngẩn người: "Dạ?"

"Mỗi lần ta nhìn nắng chiều, ta sẽ nghĩ về thơ ca, ngôn từ rục rịch trong lòng, tựa như ráng đỏ chuyển vờn trên trời vậy."

Ari cúi đầu im lặng, Ruka nâng tay áo lên miệng ho nhẹ một tiếng.

Ta đợi hoài đợi mãi, không thấy hai đứa ừ hừ gì, mắt hững hờ: "Hai người cảm hết rồi à?"

Ari ặc một tiếng, mím môi.

Ruka thoáng cười, nói: "Dạ, không có bị cảm gì đâu ạ. Mới này thuộc hạ hơi sặc thôi."

"Về thư phòng làm việc tiếp cho ta, chưa xong không được ăn cơm!"

Ooo

Chiều hôm đó, đại tướng đạo Orent đến thăm cung của Trưởng công chúa chơi. Còn chưa đổi triều phục, ngồi ở đình nhỏ sau vườn riêng của cung ta, hỏi ta đi thăm bệnh Nhị vương tử thế nào rồi, tiến triển tốt hay xấu. Phần vì nề mặt hấn quan tâm, ta cũng vuốt mũi mà thuật lại sự tình, chỉ lược bỏ rất rất nhiều chi tiết riêng tư không cần thiết. Ai ngờ Helia lại chả biết khách sáo, vừa nghe vừa ôm bụng cười nắc nẻ, bảo: "Asisur điện hạ quả là người con gái thánh thiện, tấm lòng bao dung."

Ta méo mặt ha ha theo, suýt không kiềm được mà nổi đóa, sẵn giọng: "Tướng quân, cả ngày hôm nay của ta đã không được tốt, nội tâm tổn thương nghiêm trọng, mong ngài cảm thông chút đi."

Helia nói: "Không sao, tổn thương của Asisur điện hạ, chỉ cần tìm hai thiếu niên xinh đẹp khả ái đến xoa dịu, chùng qua đêm nay, hôm sau lại bình thường ấy mà." Nói rồi qua đề tài khác: "Được rồi, nghe nói Pharaoh hạ chỉ khen thưởng khổ tâm của điện hạ, tối nay thiết yến ở ngự hoa viên?"

Ta xoa bóp mi tâm, đáp: "Phải. Đúng lúc ta đang tẩy rửa phong trần, lão già Hasi chẳng biết từ đâu xông thẳng vào đọc chiếu chỉ, đến giờ vẫn còn hời đây. Càng ngày càng vô pháp vô thiên!"

"Ừm, còn gì nữa không?"

Helia gật gù, nhấp ngụm rượu nho, mặt tỉnh bơ ngồi nhóp nhép trái cây.

Ta liếc cái mồm đang hoạt động của Helia, hừ lạnh: "Còn." Giờ ta có nhiệm vụ phải báo cáo với người sao, ở đó ra về nhân hạ, ngồi trước mặt ta còn ăn uống không hề tỏ ra nhả nhặn gì. Nói rồi thở hắt ra, nốc trà:

"À thì, nhắc đến chuyện đó, ta cũng đang định nói với tướng quân mấy câu. Vương đệ ấy... có nói với ta chút chuyện, dính đến... quan hệ giữa ta và tướng quân..."

Helia nhướn mày: "Ừ?" Lười biếng ngả lưng về sau, dựa vào bờ tường, một tay vịn lên lan can, tay kia xoay xoay đế ly rượu, mắt hơi hấp háy, thần sắc không đổi, ngữ điệu không khác gì vừa rồi: "Vương tử nói ta với Asisur điện hạ ra làm sao?"

Ta vén tóc mai rũ trước trán ra sau vành tai, nghĩ trước nghĩ sau, cố tìm từ lựa lời sao cho thật nhẹ nhàng: "Vương đệ sinh nghi... ta với ngài là... quan hệ đó. Ngài cũng biết, sở thích của ta thì ai mà chả biết, Menfuisur nói vậy, tức là y đã lưu tâm. Tuy ta nước dơ không ngại bản, nhưng ngài thì khác. Tốt nhất, từ nay tướng quân nên tránh ta thì hơn? Ta sợ sẽ ảnh hưởng danh tiếng của ngài."

Helia không nói năng gì, nhìn ta hồi bỗng xùy cười: "Ta nghĩ không việc gì phải tránh né hay kiêng kỵ. Danh của ta là tiểu gian thần, dù có phụ thân là đại hiền thần thì đã sao, xét cho cùng cũng chẳng sạch hơn điện hạ bao nhiêu. Mặt khác, tính ta không quan tâm người ta nghĩ gì, phải thế nọ thế kia. Trừ phi điện hạ sợ bị ta liên lụy, muốn né ta, vậy thần sau này sẽ không tới nữa."

Ta hứng ánh mắt của Helia, lúc tôi lúc ta lúc lại thần, cảm xúc của nam nhân này không khi nào làm ta thôi phiền não. Xưng tôi lúc vui, xưng ta lúc bình thường, lại xưng thần lúc không vui, phân rõ thứ bậc quân thần với ta, ý như muốn nói tôi và điện hạ chẳng qua cũng chỉ là quan hệ chủ tớ mà thôi, tâm ý của điện hạ muốn thế nào thì thế đó, phận bề tôi sao dám ý kiến ý cò. Thích nói dối, thích diễn trò, ưa làm nũng, lại chả thêm để tâm người bị hấn đùa giỡn miết đến thành thói là ta. Phải biết mỗi lời hấn nói ra, không lời nào là không làm lòng ta nóng nảy. Đành cười nói:

"Tướng quân thật là, nói làm người ta không kịp mở miệng thanh minh, ta nào dám đóng cửa cấm không cho ngài đến. Ngài nếu đã không để tâm miệng lưỡi thiên hạ, thì cứ trước sao giờ vậy."

Helia hiếm khi không hoành hợ tiếp, chỉ đứng lên, ngắm mấy đóa diên vĩ. Vào giây phút ta định tán thưởng hấn khi không tốt tính vậy, nhất định tôi nay sẽ có bão cát lớn, giây sau hấn đã ngoảnh đầu lại, nhếch mép cười cười đầy ý vị: "Nếu ngắm kĩ thì hình như vương tử nói cũng không sai, giữa thần với Asisur điện hạ nói đến chuyện không rõ ràng, đúng là có một chút đó."

Nghe lời này mà tay bưng trà của ta run lên: "Helia tướng quân, ta đã nhận tội với ngài cả vạn lần, hôm nay xin nhận thêm lần nữa, là do ta uống say nhận lầm người, xin tướng quân khoan hồng độ lượng."

Nghĩ lại, chuyện ấy chỉ là một sai lầm nhỏ trong nhiều năm tương tư trong mộng của ta. Còn nhớ rõ lần ấy là Helia mặt mồm mời khách, nói là có cái hay ho muốn cùng mọi người chia ngọt sẻ bùi. Quy mô không lớn, đa số khách mời là con cái quý tộc và con cái nhà quan thần ở Thebes, độ tuổi từ mười ba trở lên, nhìn chung giống như bạn bè cùng lứa lâu ngày tụ họp.

Ta khi đó vừa tròn mười ba, vừa đủ tiêu chuẩn tham dự. Menfuisur thì không may, mới mười một, còn thiếu tận hai mùa trăng rằm, thành ra chỉ có thể cô đơn đến phòng nghị sự nghe phụ vương và các đại thần luận chính, rõ tội. Tuy nhiên, đó không phải trọng điểm của ngọn nguồn sai lầm.

Đến phủ tướng quân, thì thấy mấy tiểu thư thiếu gia học cùng lớp chính trị, với đám thanh niên trai tráng hay chơi chung với Helia đã ở đấy rồi. Ta nói với Helia, có thứ gì hay ho mà đưa thiếp đãi tiệc rằm rộ thế? Helia ngoài dự đoán, không đáp, chỉ nhún mày nhìn ta, nhìn như không được vui vẻ vì sự có mặt của ta, nhìn, nhìn gần nửa ngày rồi mới chịu hờ hững vỗ tay mấy cái.

Bạn Helia ngồi cạnh bàn ta, cười bảo: "Ôi chà, tướng quân sao lại mời công chúa tới đây?"

Ta hỏi: "Ta không thể tới?"

Cậu ta vội xua tay: "Công chúa hiểu lầm rồi, tiểu dân không có ý đó đâu ạ. Chỉ là tiết mục hôm nay hơi đặc biệt, các cô gái khác thì không sao, nhưng lo sẽ không hợp khẩu vị của người thôi."

Chốc sau, mấy cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp, vận đồ khêu gợi thướt tha đi lên, người lắc eo, người lắc hông, bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc réo rắt.

Điệu nhảy không giống với ca vũ cung đình, hờ vừa, mà là vũ nữ từ dân gian. Ngực trần, lộ hông, váy xẻ cao, vén tới vén lui, nặc như không mặc, thiếu điều muốn coi hết ra. Đám thiếu gia công tử toàn thanh niên trai tráng đương độ sung mãn, mắt cứ chết dí vào, mê muội không thôi.

Ta không khỏi cảm thán, bọn người này lúc thường bị gia đình quản nghiêm quá, hay là do vũ cơ của cung đình chưa đủ cho họ no mắt, kiến thức thật nông cạn.

Helia nhìn ta với ánh mắt 'quả nhiên', nói:

"Điện hạ đã hiểu vì sao các bạn ta nhìn người với ánh mắt kì lạ rồi chứ. Vốn ta chỉ định đưa thiếp cho đúng lễ nghi, không nghĩ điện hạ sẽ tới. Bởi bình thường khi ta gửi thiếp tới, có lần nào người nhận thiếp mà chịu đi đâu, toàn trả lời cho có lệ."

Ta che miệng cười khách sáo: "Tướng quân thật chẳng khác gì con sâu trong bụng ta."

Phải, quả thật tiết mục hôm nay không hợp nhãn ta. Cả Ai Cập đều biết công chúa Asisur không thích màu vàng, phạm bất kì thứ gì liên quan đến hoàng kim đều bài xích. Lại biết công chúa không thích chôn đông người, theo sử kí ghi chép, một năm chỉ tham gia nhiều nhất một bữa tiệc.

May mà cậu bạn Helia còn biết hiếu kính bề trên, hô người dẫn vài thiếu niên thanh tú lên châm rượu cho ta, tiếc rằng phần lớn còn nhỏ tuổi, đều là nô lệ mới được phủ tướng quân mua về năm ngoái. Ta không thích dạng bầy, tám tuổi, miệng còn hôi sữa, nội bồi ta nói chuyện cũng ứ ớ ngớ ngẩn, loại lớn hẳn hoặc già dặn như Helia hợp khẩu vị của ta hơn. Trong đám thị đồng chỉ có một người hơi chững tuối, cỡ mười mười một, mi thanh mục tú, miễn cưỡng hợp ý. Ta kéo nhóc ngồi xuống một hồi, mấy cô vũ cơ dân gian cứ lắc qua lắc lại, mặt hoa da phấn nồng nặc khiến ta văng cả đầu. Bèn dứt khoát đi ra ngoài hoa viên thanh tịnh để uống rượu. Đề nhóc thị đồng quạt mát, trong hoàng hôn đỏ rực, nắng chiều âm ập, uống vài chén xong thấy hơi ngấm men rồi, bèn chộp mắt chốc lát.

Trong lúc mê man, nghe bên tai loáng thoáng có người gọi, Asisur điện hạ Asisur điện hạ. Vừa nghe là biết Helia, mặc kệ, lèm bèm rồi ngủ tiếp. lát sau, bên tai lại lần hai loáng thoáng có tiếng người gọi, công chúa ới công chúa điện hạ ới. Âm thanh nhỏ nhẹ chui vào tai khiến lòng ta ngứa ngáy, nghĩ là là nhóc thị đồng gọi, bèn nhấc tay lên, tóm lấy áo người bên cạnh, kéo vào lòng, ôm hôn một cái.

Kể đó có tiếng ai đó a lên cách đây không xa: "Nguy rồi! Công chúa ôm nhầm người."

Ta mở mắt mới hay mình nhầm to, người bị ta ôm trong ngực hóa ra là Helia.

Cho dù ta mặt dày đến mấy cũng phải nóng lên, may mà Helia ứng phó được, chậm rãi đứng dậy cười nói: "Asisur điện hạ ngủ mê, nhầm tôi với vị mỹ nhân nào đấy?"

Ta thiếu điều muốn tìm cái hồ để chui xuống: "Xin, xin lỗi! Ta, ta không cố ý!"

Helia nhoen miệng cười, giúp ta vuốt lại tóc tai vì ngủ mà hơi rối cho phẳng phiu:

"... Không sao không sao, tại tôi đứng quá gần mà thôi." (TG: Không sao, thím đang mở cò trong bụng chứ gì =_=)

Đám bạn hân đứng bên hồ kẻ vẽ tay bộp bộp, kẻ thì huýt sáo: "Lần sau công chúa kéo người nhớ mở mắt ra hăng kéo nha."

Người ta hay nói vật hợp theo loài, bản thân Helia vốn là một cái loa, cho nên dẫn đến bằng hữu của hân cũng là một nhóm những cái loa. Chuyện này bị một nhóm những cái loa trông thấy, chắc chắn đã bị mang ra làm trò cười với không ít người. Nhớ lại khoảng thời gian khi đó, ngay cả ánh mắt Menfuisur nhìn ta cũng có vấn đề, hân cũng biết vụ này nên mới nói những câu như trưa nay.

Helia chậm rãi nói: "Mỗi khi nhắc đến chuyện đó, ta còn phải cảm ơn Asisur điện hạ đã cất nhắc một câu."

Ta khụ một tiếng, nâng chén uống trà.

Helia đứng ngắm hoa, lại nói: "À mà sau khi ôm nhầm người thì tiếp đó sao nhỉ?"

Tay ta chụm lại giữa không trung, hạ chén xuống.

Không khí bỗng chốc im lặng.

Tựa như có thể nghe được tiếng gió đang hiu hiu thổi, lướt qua vành tai.

"Có những chuyện, đã qua rồi thì đừng nhắc lại làm gì."

Thanh niên tóc nâu khẽ cười, suối tóc xuống mượt dài ngang hông phất phơ theo gió.

"Nhưng... nếu tôi cứ muốn nhắc lại thì sao?"

- End chương 16.

- Côm! I want côm!

* Spoil chương sau: Rù Cá bán mang!!!

Đồng cung, tấm điện phía Đông.

"Điện hạ, có thư từ Sinai gửi tới."

Ari tiến đến chỉnh lại áo choàng giúp ta, đồng thời dâng lên một bức thư hàm.

Ta ngoắc Ruka, bảo hấn uống sữa nhanh.

Ruka đang chôn mặt trong sớ mật hàm cao như núi, nghe tiếng ta gọi liền ngẩng phắt đầu lên dạ dạ, ngoan ngoãn đón lấy ly sữa từ Ari. Vừa húp hí cười cợt nhả với con bé, vừa phân loại tin tức thấm từ đưa về.

Ari xị mặt, liên hoàn táng vào mồm Ruka.

Bóp bóp bóp, chuỗi âm rồ kêu.

Khóe miệng Ruka co giật, cười đau đớn.

Ta nhú mày, nước dãi bên mép còn chưa chùi, tưởng ta không biết hấn ngủ gục sao. Còn giả vờ dòi lực chú ý đi nơi khác.

Như cảm ứng được suy nghĩ của ta, Ruka đưa mắt qua, sượng sùng gãi gãi da mặt.

Ta bật cười. Tiểu tử này cùng Ari quả là nhóm hai kẻ tẩu hời hợt rơ đến hoàn hảo.

Sinai, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ gỡ từng lớp của thư hàm ra, ta vừa nghĩ, có phải địa điểm người đó đã hẹn không nhỉ?

"Điện hạ!" Nhưng vừa mới gỡ được lớp đầu tiên của thư hàm, Ruka đã kêu toáng lên.

"Có chuyện rồi điện hạ ơi!"

Ta nhú mày, vô cùng mất hứng: "Nói đi."

"Thái tử Babylon ngày mai sẽ tới đây."

Im ắng..

Ta: "Lặp lại lần nữa."

Ruka sững người, động tác cầm cốc sữa đưa lên mồm thoáng đình chỉ. Tròn mắt khó hiểu, chậm rãi nhắc lại lần nữa: "Thưa điện hạ! Thuộc hạ nói là Thái tử Ragashu của BABYLON sáng ngày mai sẽ tới đây ạ!"

..... Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Oneshot: Lời Yêu Của Trái Tim.

- Bài dự thi trên trang Nữ hoàng Ai Cập *Asisur* trên facebook của ta, đọc vui vẻ.

- Với em Min trong Đế Cơ mãi chưa được xuất hiện, quảng tí bom cho em E hèm, lần đầu viết coupe Izumin x Asisur, mong độc giả nếu tìm được sạn hãy bỏ qua. Mà nếu có lỗi chính tả thì cứ nói nhé =)))

LỜI YÊU CỦA TRÁI TIM - ASISUR.

Tuyết tháng mười hai đổ bộ trên cao nguyên Anatolia, bông tuyết trắng xóa, tựa như vong tình khí ái của nhân gian.

Đầu năm Iluha II thứ chín, vương Hitaito chuyển thủ đô, đặt Hatusa làm bộ chính quyền trung ương đầu não. Hằng năm đến tháng mười hai, tuyết đầu mùa đã bắt đầu rơi. Những cơn gió lạnh mang theo tinh linh tuyết trắng, reo rắc nơi nơi.

Hoàng cung Hitaito, trong phòng riêng của hoàng trưởng tử, đèn đuốc sáng trưng.

Bên bờ tường, có một người đang ngồi.

Đó là một nữ nhân, bước lại gần nhìn thì thấy nàng nhiều lắm cũng chỉ hai mươi hai một tuổi. Áo choàng đen, đầm lụa mỏng, một đóa hoa sen đã tàn rầu rĩ nằm trong đôi bàn tay nõn nà. Nữ tử quay lưng với màn đêm huyền ảo ồn ã bên ngoài bờ tường cung điện, mặt hướng về phiến gạch màu trắng không hoa văn tro tro. Men theo ánh nến mờ tỏ, dung nhan tuyệt mỹ như được thần linh chạm khắc chậm rãi phơi bày. Những lọn tóc đen nhánh rũ dài hai bên vai, vẫn vút hàng lông mày thanh mảnh. Mí mắt phượng thủy chung khép chặt, chỉ để lộ bờ mi dày rợp đen như cánh bướm. Một chóp mũi nhỏ nhắn kiêu sa, một cánh môi hoa anh đào gợi cảm.

Nàng chỉ lẳng lặng ngồi đó, không động đậy, hai mắt nhắm nghiền. Không biết đã ngủ hay vẫn còn đang thức, dường như không biết đã có người nhìn mình thật lâu.

"Thật đẹp... là thiếp của hoàng tử sao?"

Đứng gần đó, một cung nữ tay ôm thùng đồ, hai mắt tỏa sáng cảm khái cất giọng.

Đi cùng nàng, một cung nữ có vẻ lớn tuổi nghe xong thì suýt trượt chân té ngã:

"Ăn nói bậy bạ! Hoàng tử của chúng ta là Hoàng trưởng tử của bệ hạ, là Vương tương lai của Hitato. Nữ nhân bên cạnh người ắt phải đều là gia thế trong sạch, tài sắc song thu. Hạng nữ nhân như ả ta, lấy tư cách gì dám mơ tưởng tèo cao?!"

Cung nữ ban đầu, Hana nuốt nước bọt.

Cô vào cung làm cung nữ giặt là đã tròn năm năm, ngày ngày giặt đồ đi ngang qua cửa cung của Hoàng tử, đều trông thấy cô gái kia ngồi đó. Ngày này qua ngày khác, mặc kệ ngày đông gió rét, hay xuân phong ấm áp, cô gái kia đều không thay đổi ngồi ở đó, không nói không cười, hai mắt nhắm nghiền, trong tay là một đóa sen chưa nở đã tàn. Hôm nay lại đi ngang, chẳng qua không kiềm được lòng buột miệng cảm khái thôi. Tổng quản cũng không nên độc miệng vậy chứ, cô gái kia rốt cuộc là ai?

"Ra về thanh cao cái gì, chẳng qua cũng chỉ là một ả tù binh bị hoàng tử bắt về từ Ai Cập. Hừ hừ, ra về cao quý, ả tưởng mình vẫn còn là công chúa hay Nữ vương sao."

Bà tổng quản già vừa nói vừa quắc mắt liếc ngang liếc dọc, mồ thừa rung cả lên.

Hana im lặng, thì ra là tù binh từ Ai Cập...

Đột nhiên, một cánh tay thon dài hữu lực đặt lên vai bà tổng quản già. Mặc dù đang thao thao bất tuyệt nhưng bà vẫn cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo từ sau gáy chạy dọc tới, khiến bà giật thót mình.

Tổng quản già quay đầu thì thấy gương mặt hết tranh vẽ, như thơ như họa của Izumin lù lù trước mắt. Bà vỗ ngực, vội xoay người, quỳ xuống dập đầu hành lễ:

"Hoàng tử! Già xin thỉnh an hoàng tử!"

Hana cũng mất vía, vội quỳ theo.

Izumin mơ hồ gật nhẹ, môi không động, nhưng thanh âm lại nghe rất rõ ràng:

"Lúc này những lời tổng quản nói, ta có nghe rồi, ngấm kĩ thấy cũng khá đúng."

"Hoàng, hoàng tử..." Tổng quản già giật nảy, nhìn về phía nữ nhân ngồi yên như pho tượng, rồi đưa mắt trông Izumin:

"Hoàng tử, già biết sai rồi! Hoàng tử!"

Izumin chấp hai tay sau lưng, bạc môi hờ hững khêu lên, không nghe ra cảm xúc:

"Đến thần điện, tự nhận tội với thần linh. Sau đó... linh hình bản án Thập lục số."

Hana và bà tổng quản chết điếng.

Hình phạt Thập lục số, hình phạt số hiệu mười sáu. Tứ chi và cổ bị cột dây, dây gấp lạnh sẽ co lại, gấp hạn sẽ giãn ra. Nay tiết trời lạnh giá, chỉ có con đường chết!

Tổng quản già kinh hoàng, nỗi sợ hãi từ đáy lòng nháy mắt trào dâng, khóc lóc lết tới dưới chân Izumin, nắm góc áo hần:

"Hoàng tử! Tiểu nhân biết sai! Xin hoàng tử tha tội chết! Từ nay tiểu nhân sẽ giữ mồm giữ miệng! Xin hoàng tử tha tội!!!"

Izumin cụp mí mắt, trước sau vẫn là bộ mặt không nhìn ra cảm xúc lạnh như băng:

"Tự đi, hay muốn ta giúp ngươi."

Thanh âm trầm thấp từ tính, giọng điệu nhẹ nhàng, khẽ khàng thốt ra như đang nhận xét rằng thời tiết rất đẹp, chứ không phải đang xử chết một sinh mạng vậy.

Bà tổng quản trợn trắng mắt, ngất xỉu.

Izumin không màng đưa mắt nhìn tới, ra hiệu với hai thị vệ sau lưng. Sau khi tổng quản già bị khiêng đi khuất mắt, đôi mắt hoa đào mới nhìn về phía cung nữ Hana:

"Đi gọi nàng một tiếng, nói đến giờ rồi."

Hana không dám thở mạnh: "Nô, nô, nô tỳ đi sao ạ?!" Người trước mắt cô bề ngoài anh tuấn lãng đãng thanh nhã, tuyệt đối là tình lang trong mộng của bao thiếu nữ ở Hitato. Nhưng một khắc đi qua, người này liền một câu nhẹ nhàng tước đi sinh mạng của một người. Hơn nữa tổng quản còn từng là vú nuôi của người lúc thơ ấu, vậy mà người lại có thể...

"Người cứ đi đi." Izumin giương mi, nhướng mắt lên, phức tạp nhìn về thân ảnh nọ: "Năm đó ta hiểu lầm, chưa làm rõ cơ sự liên vì Mitamun gây ra bao sóng gió, làm lỡ nhân duyên của nàng. Hại nàng mười chín năm tình si tan thành mây khói. Nàng hẳn... không muốn nói với ta đâu."

"Dạ..." Hoàng trưởng tử đã có lời, Hana không dám cãi lại. Cô chần chừ trong chốc lát, lại hỏi rằng: "Nên... nên xưng hô với người đó như thế nào cho phải ạ?"

Dường như Izumin đã ngăn người, chốc lát sau mới thấp giọng trả lời:

"Người cứ gọi nàng một tiếng Nữ vương, ai cũng gọi như thế, nàng sẽ trả lời thôi."

Hana không tiện do dự nữa, bèn dứt khoát tiến về phía nữ nhân nọ. Vừa đi vừa nhớ lúc còn nhỏ, mẫu thân thường kể cô nghe một câu chuyện. Truyền thuyết kể rằng Vương năm xưa lập nên đế quốc Hitato có một vị Vương phi. Vương phi giúp đỡ nhà vua rất nhiều, từ quân sự tới triều chính. Sau khi Hitato thống nhất lãnh thổ, Vương mới biết hóa ra Vương phi là người nhà trời. Vương phi đã hoàn thành xong nhiệm vụ, phải trở lại chốn cũ. Ngày Vương phi mất, Vương khóc nhiều lắm. Sau đó lâm bệnh nặng, dần dần một chỗ như người mất hồn. Mấy chục năm sau, Vương nghe có tiếng người gọi tên tự mình, tâm trí liền hồi phục minh mẫn. Thời gian sau truyền ra tin Vương băng hà. Người ta đồn nhau, là Vương phi đến đón Vương đi cùng.

Nên vào giây phút này, chẳng hiểu sao Hana lại cảm thấy rằng, nữ nhân xinh đẹp đang ngồi đó giống như Vương. Dường như chỉ cần gọi nàng tỉnh thức, thì bờ tường kia sẽ không thể níu nàng lại được nữa.

Hana từng bước bước lại gần, song nữ nhân kia lại chẳng hề hay biết. Nàng vẫn ngồi nghiêm, mặt hướng về phiến gạch hoa trắng vô hồn, hai mắt nhắm nghiền. Hơi xoay đầu, hoàng trưởng tử Izumin đang chăm chú nhìn về phía này, thần sắc phức tạp xen lẫn chờ mong. Sau gáy Hana tức khắc xuất hiện giọt mồ hôi to mọng.

Cô hắng giọng, lấy hết dũng khí vươn tay vỗ nhẹ bờ vai nữ nhân tóc đen:

"Nữ vương bệ hạ, hoàng tử có lời nhờ nô tỳ nhắn hộ. Ngài ấy nói rằng thời gian đã tới, mời Nữ vương đi giá một chuyến."

... Nữ nhân không nhúc nhích, nhịp thở ôn tồn đều đặn, hết như không nghe thấy.

Hoàng trưởng tử nhíu nhíu mày, tấm lưng Hana ướt nhẹp một mảng. Lại tiến gần hơn, ghé vào vành tai nữ tử, nói:

"Nữ vương bệ hạ, hoàng tử Izumin nói..."

"Nghe rồi, ta có điếc đâu."

Dứt lời, Hana tức thì sững người. Nữ nhân luôn ngồi trơ ra như vật chết thì ra biết nói chuyện, còn là nói chuyện với cô nữa! Đây là cảm giác gì? Thật hạnh phúc!

Thanh âm của vị Nữ vương này rất trong, rất khẽ, nghe hao hao một cơn gió thoảng đầu thu, dịu dịu lướt qua đáy lòng. Tiếp đó, nàng cử động, thân thể như ngồi một chỗ quá lâu mà hơi tê. Nhúc nhích bả vai một lúc, rồi mở mắt ra thật chậm..

Khoảnh khắc liếc nhìn Hana - cô cung nữ xém chút không nhận được kính hô.

Đôi mắt ấy rất trong, rất sáng.

Tròng mắt ấy trắng đen phân minh hữu thần, giống như hắc cảm thạch, sâu thẳm hơn hồ nước mùa thu. Lông mày khẽ nhướng lên, dường như ẩn chứa nét cười băng quơ, mà cũng như chất chứa ngàn nỗi ưu sầu. Thế nhưng chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo, tất cả liền biến mất.

Cung nữ Hana há hốc ngửa người, trong lòng thâm nhủ: Không ngờ nhìn trực diện vị Nữ vương này lại có bộ dạng càng thêm ưa nhìn, càng thêm diễm lệ đến vậy... Chỉ tiếc, bất quá, cũng chỉ là một tù binh..

Nữ tử lười nhác đuổi người, che miệng ngáp một hơi, nâng mí mắt nặng trĩu: "Ta chưa từng thấy người, người là?"

"Thưa, nô tỳ tên gọi Hana, làm cung nữ giặt là tại hoàng cung đã được năm năm."

Đáy mắt nữ tử thoáng giật mình, bấm ngón tay tính toán, cười rằng: "Không ngờ mới chọn mắt một lúc, mà đã qua mười năm."

Hana len lén trợn mắt, thật sự thời gian qua là ngui? Còn chọn mắt hết mười năm?

Lời nàng lầm bầm tuy nhỏ, nhưng toàn bộ vẫn không sót rơi vào tai Izumin.

Mày kiếm chau lại.

Đoạn, nàng thong thả vịn lan can mà đứng dậy, phúi đi bụi đất vốn không hề tồn tại trên người. Áo choàng phiêu bồng quét qua, trên tay Hana liền tồn tại một đóa sen trắng. Một đóa sen chưa nở đã tàn.

"Thay cho ta đóa khác."

Quay người lại, thấy Izumin đứng cách đó không xa, nàng cũng không sùng sốt, chỉ chỉnh lại mép váy, cúi chào qua loa:

"Vương tử Izumin, cũng gần hơn mười năm rồi ta và ngài chưa gặp mặt nhỉ?"

Izumin sững sờ. Tuy bộ dạng hắn vẫn khô khan cứng nhắc như cũ, song cung nữ Hana cảm thấy dường như hoàng trưởng tử vừa thoáng ngẩn người. Izumin nói:

"Ta ngày ngày sáng thức dậy, tối trở về đều bước qua cửa cung mình, không ngày nào là không trông thấy Nữ vương. Chỉ là trong mười năm qua, Nữ vương chưa một lần quay đầu liếc mắt nhìn ta mà thôi."

Nữ tử chớp mắt, rồi đột nhiên cười rộ lên, để lộ lúm đồng tiền: "Sao trong câu nói của Vương tử ta nghe có vụ oán hờn thế nhỉ?"

Izumin hơi cúi đầu, lọc tóc bạch kim óng ánh sắc bạc rũ xuống, trượt qua cằm, che đi con ngươi màu trà đượm nét u buồn:

"Không dám, ta nào có hờn giận."

Nữ tử nghiêng đầu, mặt mày ửng đỏ: "Nói cứ như ta đã gây nghiệt gì với ngài."

.....

Bầu không khí lặng đi một thoáng, Hana nghe lời nàng mà đỏ mỗ hôì rờn rờn, nhìn trái nhìn phải, đánh bạo lên tiếng: "Nữ vương, hoàng tử là chủ tử của chúng ta."

Ý tứ, cũng là chủ tử mới của "Nữ vương".

Nụ cười bên môi nữ tử cứng lại, hóa vào hư vô. Bầu không khí lại lần hai lặng đi.

Lần này, là Izumin lên tiếng phá vỡ.

"Không sao, ta không để tâm."

Im lặng một chút, khoé mắt phượng liếc Izumin, nói: "Izumin, ngài không nên có oán hờn. Cũng tuyệt không có quyền oán hờn. Oán hờn là để cho người tốt trút bĩ phần, còn ngài... đâu phải người tốt."

Mấy tiếng cuối cùng của nàng vang lên rất thấp, sau cùng hóa thành một nụ cười băng quơ treo trên khoé môi mỏng.

Nàng chà xát hai lòng bàn tay vào nhau để ủ ấm, lời ngọc buông ra tao nhã tựa thủy tinh lưu ly, lại nhuốm chút độc dược anh túc, nhìn Izumin: "Không nhắc thì ta cũng quên khuấy mất. Năm đó vương tử Izumin uy vũ lắm, chiến thần lừng lẫy đánh đầu thắng đó của Hitaito nể mặt ta ghê lắm, tay cầm trường kiếm, tại Hàm Sư Tử tuyên bố sẽ rửa nợ mới hận cũ. Vì hận cũ vương muội Mitamun một kiếm chặt đứt gần tay, phé tay trái ta. Vì nợ mới Carol đóng ấn nô lệ lên bắp đùi ta. Sau đó ta liền bị ngài dụ dỗ mời về nước làm quốc khách. Làm khách làm khách, nhanh như vậy đã hơn mười năm. Thật tưởng niệm."

Sắc mặt Izumin theo lời nàng khó coi dần, mày kiếm đề xuống ản nhẩn tức giận.

Năm đó Ai Cập và Hitaito giao chiến, chín vạn quân Ai Cập và chín vạn quân Hitaito đánh đến lưỡng bại câu thương. Vào ngày cuối cùng, Carol từ đâu không biết xông ra la giỡn chiến. Ai ngờ binh đao loạn lạc, đao kiếm không có mắt. Cũng không biết là do bên nào, một mũi tên nhắm thẳng ngay lồng ngực Cô gái sông Nile. Thiếu nữ tóc hoàng kim tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, Ai Cập sĩ khí giảm xuống không còn một mống, cuối cùng không trụ nổi. Hitaito thừa thắng xông lên, bên bờ Orentes bắt sống được Pharaoh Ai Cập. Vốn muốn đem đầu hắn về làm chiến lợi phẩm và tể vong linh vương muội Mitamun đã chết mất xác ở Ai Cập. Không ngờ ngay giây phút đó, Carol vì cứu Menfuisur, nói ra sự thật về cái chết của Mitamun. Kì thực người giết Mitamun, là Nữ vương Asisur của Ai Cập. Menfuisur nghe xong, lập tức rạch rõ ranh giới, nói quá đỗi thất vọng. Asisur kể từ giờ phút này không còn là người của hoàng thất Ai Cập, lập tức gạch bỏ tên khỏi tông tự hoàng gia, hủy bỏ tư cách công chúa. Khi ấy hắn giận lắm, vốn hắn biết được tin tức nội bộ của Ai Cập là do nàng ta trao đổi để lấy đi tính mạng Carol. Vì đại cuộc, hắn giả vờ đồng ý. Không ngờ, chính nữ nhân này đầu sỏ tất thảy. Lừa thân đối quý, gạt cả thiên hạ.

Nhưng có ai ngờ...

Năm ấy Mitamun vốn chưa chết, con bé bị giam dưới địa lao bên dưới cung điện Hạ Ai Cập. Người bị thiêu sống, là thể thân.

Nữ vương Asisur, có ai ngờ... Trăm lời đồn ác, thì ra lại là miệng cứng lòng mềm...

Hắn thừa nhận, là hắn bị che mờ lí trí...

Nên mười năm nay, hắn đã gắng hết sức bù đắp. Nàng ta không thể trở về quê hương được nữa, hắn liền để nàng trong tầm cung của mình, yêu chiều hết mực.

Có ai ngờ, nàng ta ra vẫn còn hận hắn...

"Làm người tốt thế, chẳng trách ban này không dám nói chuyện với ta." Nữ tử tay trái buông thõng, tay phải xoa cằm đắm chiêu: "Để xem nào, lúc này hình như vương tử nói thời gian đã tới, bảo ta đi. Ừm, nô lệ thì phải ở Nô Lệ Cốc. Cũng phải thôi, ta thân là nô lệ, mặt dày ở trong cung lâu như vậy, vương tử đến ngày hôm nay mới đuổi đi, quả thật nhân từ rồi."

Izumin rút cuộc không nhịn nổi, ra hiệu cung nữ Hana và các ám vệ đồng loạt lui.

Tiến đến chế trụ cổ tay phải của nữ tử, khuôn mặt băng sơn lần đầu hé ra biểu tình tức giận. Giọng cũng trầm hẳn đi:

"... Asisur."

Không một lời vô nghĩa, chỉ gọi tên nàng.

Nữ tử toàn thân đầm đìa mồ hôi, cũng chính là Nữ vương Asisur tâm như rắn rết trong lời bàn tán của thiên hạ nhiều năm nay. Ngẩng đầu mặt đối mặt với Izumin, nhìn thẳng vào mắt hắn, con ngươi đen tràn ngập bi ai và tự giấu nòng đơm.

Nỗi bi ai và tự giấu trong đáy mắt nàng, như lưỡi dao bén nhọn cứa vào trái tim Izumin. Đau, thật đau. Một nỗi đau không rõ nguồn gốc, không rõ tại sao.

Cũng không biết là tự khi nào, là mười năm trước bên Hàm Sư Tử nhìn nữ nhân tay chân đầm máu nở nụ cười bi ai, hay mười năm sau cũng là nữ nhân đó nở nụ cười tự cho bản thân đã thấu hết hồng trần.

Không biết, không rõ.

Là bắt đầu tự khi nào, trong tâm trí hắn luôn tràn ngập hình ảnh của nữ nhân này.

Nàng khóc, nàng cười.

Nàng làm nũng, nàng nói dối.

Nàng điên cuồng tương tư một người, nàng lại điên cuồng hận một người.

Mỗi khi nàng nở nụ cười, dù là nụ cười từ chân tâm hay giả dối vô vĩnh, hắn cũng bất giác cảm thấy vui lây. Mỗi khi nàng ngồi một góc bên bờ tường, ngắm người nhìn đóa sen trắng chưa nở đã tàn trong tay mà rơi lệ thành dòng, hắn cũng sẽ bất tri bất giác mà đau nhói trong tim...

"Xin lỗi."

Trường bào trắng thuần bay bay trong gió, dung mạo tuấn mỹ một mảng u mê.

"Nếu nàng muốn rời đi, ta sẽ đưa nàng về lại Ai Cập. Ta nhớ nàng đã từng nói, Ai Cập, dù thế nào vẫn muốn về lại một lần."

Dứt lời toàn thân chợt cứng ngắc.

... Nàng... sẽ đồng ý sao?

Sẽ rời khỏi Hitaito... rời khỏi hắn sao?

Một cơn gió nhẹ thổi qua, đem những bông tuyết lạnh như băng dán vào gò má Asisur.

Con ngươi đen thoáng co rút.

Izumin vừa nói gì? Thà? Hắn sẽ trả nàng về lại Ai Cập sao? Hắn... sẽ làm vậy sao?

Trái tim mơ hồ âm ỉ đau.

Vì sao, lại có chút không muốn...

Về lại Ai Cập, về lại quê hương, về với mẹ hiền sông Nile là ước mơ của nàng. Mười năm nay, chưa bao giờ thôi từ bỏ ước mơ.

Nhưng... vì sao nghe thấy lại không vui?

Hít thở sâu, Asisur cắn cắn cánh môi, hơi run rẩy: "Ngươi, nói thật... chứ... ừm..."

Ai ngờ chưa kịp dứt câu, bờ môi đã bị Izumin phủ lấy. Hắn mạnh mẽ kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt, hôn thật sâu.

Hắn không muốn nghe câu trả lời. Ích kỉ cũng được, không để tâm cảm xúc của nàng cũng được. Hắn chỉ biết, nếu hôm nay để nàng rời đi, thì đây sẽ là quyết định đáng hối tiếc nhất trong cả đời hắn.

Triền miên, cắn nhẹ bờ môi hoa anh đào mềm mại. Chiếc lưỡi khéo léo cạy mở khớp hàm, phá vỡ phòng tuyến cuối cùng. Nhân cơ hội xâm nhập vào bên trong khoang miệng nhỏ nhắn, tham lam nuốt lấy hết tinh tế mật ngọt. Mút, cắn, lại mút.

Mạnh mẽ chiếm đoạt, đánh dấu.

Đến khi cảm giác thân thể mỹ miều trong lòng đã mềm nhũn, hắn mới quyến luyến mà rời bỏ bờ môi mềm mướt như nước kia.

Asisur thiếu khí, yếu ớt dựa vào Izumin:

"Người..."

Izumin nghiêng răng, không để nàng nói hết, lần nữa phủ lấy đôi môi hồng nhuận.

Hắn đã không muốn nghe, mà cứ đòi nói.

Đầu óc Asisur bị người trước mặt hôn đến choáng váng hoa mắt. Nam nhân này thoát nhìn hào hoa phong nhã, nhưng sao hành động lại như một tên lưu manh. Có miệng không nói, hà cớ gì phải làm vậy?

Nàng dùng hết khí lực còn sót lại, tức tối hạ khớp hàm, nhắm đầu lưỡi Izumin mà ra tay. May mà Izumin thân thủ nhanh nhẹn, lập tức đem đầu lưỡi thoát ra.

Đôi mắt hoa đào khó tin nhìn nàng.

Nữ tử cũng không yếu thế nghiêng răng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng vẫn là nam nhân cười khở giờ cờ trắng chào thua.

Mười năm nay, chưa bao giờ hắn thắng được nữ tử này. Đơn giản vì, nàng sẽ không bao giờ chịu cam tâm đầu hàng.

"Nàng được lắm"

... Nhưng ngược lại, Asisur không cười nổi.

"Izumin, để vương thường tình, lòng quân khó dò..." Nhường đuôi mày phượng thanh mảnh, đôi con ngươi đen huyền ản ản nét khó sờ khó nói: "Người hà tất..."

Không khí im lìm một lát, nam tử bạch y trắng thuần xoay người, đưa lưng về phía nàng. Âm giọng không nghe ra buồn vui:

"Nếu đã biết để vương thường tình, lòng quân khó dò... Đã biết, sao còn cố chấp?"

Hàng mi dày run lên: "Vì ta yêu y..."

"Nhưng y không yêu nàng..."

"Mình ta yêu y là được!"

"Ta mới là người yêu nàng!"

Izumin lạnh lùng cắt ngang, con ngươi màu trà nhìn xoáy thẳng vào mắt Asisur.

Nàng khó khăn bật cười, khó khăn nặn ra tia cười mỉa mai: "Vương tử, ta thấy dường như ngài chưa già đã lắm. Người ngài yêu, là nữ nhân tên gọi Carol Rido."

Đáy mắt hoa đào thoáng âm đạm mắt mát.

Quả thật... khi xưa hắn cũng như nàng.

Cũng điên cuồng si một người, điên cuồng đuổi theo một người. Đến nỗi bất chấp tôn nghiêm, thể diện. Nhưng, khi cùng nàng sớm chiều gặp gỡ rồi, hắn mới chợt nhận ra. Hắn nói nàng si quá si, làm tình si đến gốc ghếch đại khờ. Ai ngờ là chính hắn sai, ngay cả chữ người si cũng sai.

Carol Rido, nói trắng ra cũng chỉ là một nữ hài tử tuổi đời còn nhỏ. Hắn ngoại trừ biết cô ấy ngoại nhân tóc vàng mắt xanh, tinh thông kim cổ, còn biết được cái gì nữa?

Yêu, là thấu hiểu đối phương, biết đối phương thật sự cần gì. Hắn lại ba lần bốn lượt cưỡng ép bắt cóc Carol, đẩy đầu phải là yêu. Nhưng đối với Asisur thì lại khác...

Hắn biết, nàng thích ngắm mặt trời mọc, khi nhìn những ánh dương quang đầu tiên trong ngày chiếu rọi xuống nhân gian, nàng sẽ cười, một nụ cười ngây ngô. Hắn biết, nàng không thích trông thấy hoàng hôn, mỗi khi hoàng hôn buông xuống, trong ánh tà dương đỏ rực, nàng sẽ nhìn đóa sen trắng chưa nở đã tàn trong lòng bàn tay mà bi ai rơi lệ. Nàng nhớ nhà, nhớ quê hương đất mẹ. Nhớ cả một người vốn như ánh dương quang giờ đã xé tà thuộc về mảnh đất Ai Cập màu mỡ kia. Hắn biết, dù nàng chưa từng nói ra miệng, nhưng Ai Cập, dù thế nào vẫn muốn về lại một lần.

Hắn biết, biết chứ.

Biết rõ đằng khác nhưng lại không muốn giúp nàng thành toàn...

Đang trôi lững lờ trong dòng hồi tưởng, nhưng giây sau đây mắt hoa đào bất chợt bừng sáng: "Asisur, nàng là đang để tâm người ở trong lòng ta lúc này là ai?"

Mắt phượng ngẩn ngơ giây lát, rồi nhú nhú đầu lông mày: "Ta chưa từng nghĩ qua sẽ để tâm, cũng không có quyền đó."

Izumin nào tin, nghiêng đầu nhìn nàng.

Asisur tránh ánh nhìn của hắn, cúi đầu thấp xuống. Nam tử tóc trắng lắc đầu, tiến sát đến gần nàng, ép nàng từng bước từng bước lùi về bờ tường. Làm như vô ý trượt chân, áp cơ thể Asisur dính sát vào mặt tường trơn láng lạnh như băng.

Chống hai tay lên, ghé vào vành tai nõn nà tựa bạch ngọc đã ửng đỏ một mảng:

"... Nàng lừa ai chứ?"

Asisur dùng bàn tay duy nhất còn hữu lực chống lên ngực Izumin, bất mãn nói:

"Thỉnh vương tử hãy tự trọng."

Izumin như không nghe thấy câu nói của nàng, đường nhìn rơi vào cánh tay trái đang buông thõng kia. Lòng ngực âm ỉ đau, dịu dàng vuron tay bao bọc lấy nó:

"Xin lỗi, ta hứa nhất định sẽ mời y sư giỏi nhất thiên hạ đến trị khỏi tay cho nàng."

Asisur lần nữa ngẩn ngơ, nhìn Izumin.

Nam nhân anh tuấn hữu thần, diện mạo ưu mỹ. Trước mặt thế nhân luôn là khí chất đế vương lãnh ngạo như băng, đôi khi trước mặt nàng lại như vô tình giả ý để lộ cảm xúc nóng như lửa. Một đôi mắt hoa đào trời sinh đong đưa tình ý triền miên, con ngươi màu trà ngược lại luôn lộ vẻ lạnh lùng xa cách. Đôi mày kiếm sắc bén, sống mũi cao uy nghi, bạc môi mỏng để thỉnh...

Rốt cuộc... thì hắn muốn gì?

Mười năm trước, là chính hắn phé đi tay trái của nàng. Mười năm sau, lại chính hắn dè dặt nâng niu, hứa sẽ trị khỏi cho nó.

Là hắn, là hắn năm đó tàn bạo đóng ấn kí nô lệ lên cơ thể nàng, tàn bạo bắt nàng tới Hitaito làm tù binh, bắt nàng điều phở từ cảng Hatusau vào tới tận hoàng cung.

Là hắn, là hắn hại nàng mười chín năm tình si nháy mắt đều hóa thành mây khói.

Là hắn, là hắn.

Nhưng tại sao, mười năm nay, một chút cũng không nở oán hận. Là vì mỗi ngày nhìn thấy hắn sáng ra tới cửa cung, tới đi bước về phòng đều quay đầu lại nhìn nàng một cái? Hay vì trong một cái quay đầu, thương tâm đều dâng lên trong đôi mắt hoa đào rồi lại biến mất không thấy?

Là tại sao, trong lúc lơ đãng, đã vô tình khắc ghi mọi hành động nhỏ nhặt ấy vào trong tâm khảm. Ánh mắt hắn nhìn nàng, vốn từ hối hận, lại biến thành đau lòng..

"Đều là lỗi của người..."

Nước mắt vốn đọng đầy trong hốc mắt, đến cùng vẫn không nhịn nổi mà trào ra.

Izumin thâm tình nhìn Asisur, khẽ khàng đưa tay lau đi giọt lệ mặn chát nơi khóe mắt nàng. Đưa tay vòng ra sau cái gáy xinh đẹp, kéo mặt nàng dính sát vào mặt hắn. Hai chóp mũi đụng phải nhau, cười:

"Là lỗi của ta, vì không chịu trông giữ kĩ trái tim, lại đã để nó thay đổi vì nàng..."

Asisur tức, vừa chùi nước mắt vừa cười.

Ngó nụ cười lần đầu tiên thật sự chắc chắn là từ chân tâm của nàng, con người màu trà càng thêm tiểu ý miên man:

"Ta yêu nàng, Asisur."

Mắt phượng cong cong thành hình lưỡi khuyết: "Ân, quý ngài bạo lực Izumin."

...

Trái tim con người, không là sắt đá nung hoài không chảy. Con người sẽ thay đổi, khẩu vị sẽ thay đổi, trái tim cũng vậy...

... Mười chín năm đôi bên mắc sai tư hồng, thêm mười năm ngoài đầu nhìn lại, cuối cùng đã có thể mắc đúng một lần...

~ TOÀN VĂN HOÀN ~

- End oneshot LỜI YÊU CỦA TRÁI TIM.

- Còm!

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thiên Hạ Đổi Chủ [2]

Nghĩ lại, chuyện ấy chỉ là một sai lầm nhỏ trong nhiều năm tương tư trong mộng của ta. Còn nhớ rõ lần ấy là Helia mặt mốc mời khách, nói là có cái hay ho muốn cùng mọi người chia ngọt sẻ bùi. Quy mô không lớn, đa số khách mời là con cái quý tộc và con cái nhà quan thần ở Thebes, độ tuổi từ mười ba trở lên, nhìn chung giống như bạn bè cùng lứa lâu ngày tụ họp.

Ta khi đó vừa tròn mười ba, vừa đủ tiêu chuẩn tham dự. Menfuisur thì không may, mới mười một, còn thiếu tận hai mùa trăng rằm, thành ra chỉ có thể cô đơn đến phòng nghị sự nghe phụ vương và các đại thần luận chính, rõ tội. Tuy nhiên, đó không phải trọng điểm của ngọn nguồn sai lầm.

Đến phủ tướng quân, thì thấy mấy tiểu thư thiếu gia học cùng lớp chính trị, với đám thanh niên trai tráng hay chơi chung với Helia đã ở đấy rồi. Ta nói với Helia, có thứ gì hay ho mà đưa thiệp đãi tiệc rầm rộ thế? Helia ngoài dự đoán, không đáp, chỉ nhủ mày nhìn ta, nhìn như không được vui vẻ vì sự có mặt của ta, nhìn, nhìn gần nửa ngày rồi mới chịu hờ hững vỗ tay mấy cái.

Bạn Helia ngồi cạnh bàn ta, cười bảo: "Ồi chà, tướng quân sao lại mời công chúa tới đây?"

Ta hỏi: "Ta không thể tới?"

Cậu ta vội xua tay: "Công chúa hiểu lầm rồi, tiểu dân không có ý đó đâu ạ. Chỉ là tiết mục hôm nay hơi đặc biệt, các cô gái khác thì không sao, nhưng lo sẽ không hợp khẩu vị của người thôi."

Chốc sau, mấy cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp, vận đồ khâu gọi thướt tha đi lên, người lắc eo, người lắc hông, bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc róc rắt.

Điệu nhảy không giống với ca vũ cung đình, hồ vừa, mà là vũ nữ từ dân gian. Ngực trần, lộ hông, váy xẻ cao, vén tới vén lui, mặc như không mặc, thiếu điều muốn còi hết ra. Đám thiếu gia công tử toàn thanh niên trai tráng đương độ sung mãn, mắt cứ chết dí vào, mê muội không thôi.

Ta không khỏi cảm thán, bọn người này lúc thường bị gia đình quản nghiêm quá, hay là do vũ cơ của cung đình chưa đủ cho họ no mắt, kiến thức thật nông cạn.

Helia nhìn ta với ánh mắt 'quả nhiên', nói:

"Điện hạ đã hiểu vì sao các bạn ta nhìn người với ánh mắt kì lạ rồi chứ. Vốn ta chỉ định đưa thiệp cho đúng lễ nghi, không nghĩ điện hạ sẽ tới. Bởi bình thường khi ta gửi thiệp tới, có lần nào người nhận thiệp mà chịu đi đâu, toàn trả lời cho có lệ."

Ta che miệng cười khách sáo: "Tướng quân thật chẳng khác gì con sâu trong bụng ta."

Phải, quả thật tiết mục hôm nay không hợp nhãn ta. Cả Ai Cập đều biết công chúa Asisur không thích màu vàng, phàm bất kì thứ gì liên quan đến hoàng kim đều bài xích. Lại biết công chúa không thích chốn đông người, theo sử kí ghi chép, một năm chỉ tham gia nhiều nhất một bữa tiệc.

May mà cậu bạn Helia còn biết hiếu kính bề trên, hô người dẫn vài thiếu niên thanh tú lên châm rượu cho ta, tiếc rằng phần lớn còn nhỏ tuổi, đều là nô lệ mới được phủ tướng quân mua về năm ngoái. Ta không thích dạng bầy, tám tuổi, miệng còn hôi sữa, nội bời ta nói chuyện cũng ú ớ ngớ ngẩn, loại lớn

hắn hoặc già dặn như Helia hợp khẩu vị của ta hơn. Trong đám thị đồng chỉ có một người hơi chừng tuổi, cỡ mười mười một, mi thanh mục tú, miễn cưỡng hợp ý. Ta kéo nhóc ngồi xuống một hồi, mấy cô vũ cơ dân gian cứ lác qua lác lại, mặt hoa da phấn nồng nặc khiến ta văng cả đầu. Bèn dứt khoát đi ra ngoài hoa viên thanh tịnh để uống rượu. Để nhóc thị đồng quạt mát, trong hoàng hôn đỏ rực, nắng chiều âm áp, uống vài chén xong thấy hơi ngấm men rồi, bèn chộp mắt chốc lát.

Trong lúc mê man, nghe bên tai loáng thoáng có người gọi, Asisur điện hạ Asisur điện hạ. Vừa nghe là biết Helia, mặc kệ, lèm bèm rồi ngủ tiếp. Lát sau, bên tai lại lần hai loáng thoáng có tiếng người gọi, công chúa ơi công chúa điện hạ ơi. Âm thanh nhỏ nhẹ chui vào tai khiến lòng ta ngứa ngáy, nghĩ là là nhóc thị đồng gọi, bèn nhấc tay lên, tóm lấy áo người bên cạnh, kéo vào lòng, ôm hôn một cái.

Kế đó có tiếng ai đó a lên cách đây không xa: "Nguy rồi! Công chúa ôm nhầm người."

Ta mở mắt mới hay mình nhầm to, người bị ta ôm trong ngực hóa ra là Helia.

Cho dù ta mặt dày đến mấy cũng phải nóng lên, may mà Helia ứng phó được, chậm rãi đứng dậy cười nói: "Asisur điện hạ ngủ mê, nhầm tôi với vị mỹ nhân nào đấy?"

Ta thiếu điều muốn tìm cái hố để chui xuống: "Xin, xin lỗi! Ta, ta không cố ý!"

Helia nhoen miệng cười, giúp ta vuốt lại tóc tai vì ngủ mà hơi rối cho phẳng phiu:

"... Không sao không sao, tại tôi đứng quá gần mà thôi." (TG: Không sao, thím đang mở cò trong bụng chứ gì =_=)

Đám bạn hắn đứng bên hồ kẻ vẽ tay bộp bộp, kẻ thì huýt sáo: "Lần sau công chúa kéo người nhớ mở mắt ra hăng kéo nha."

Người ta hay nói vật hợp theo loài, bản thân Helia vốn là một cái loa, cho nên dẫn đến bằng hữu của hắn cũng là một nhóm những cái loa. Chuyện này bị một nhóm những cái loa trông thấy, chắc chắn đã bị mang ra làm trò cười với không ít người. Nhớ lại khoảng thời gian khi đó, ngay cả ánh mắt Menfuisur nhìn ta cũng có vấn đề, hắn cũng biết vụ này nên mới nói những câu như trưa nay.

Helia chậm rãi nói: "Mỗi khi nhắc đến chuyện đó, ta còn phải cảm ơn Asisur điện hạ đã cất nhắc một câu."

Ta khụ một tiếng, nâng chén uống trà.

Helia đứng ngắm hoa, lại nói: "À mà sau khi ôm nhầm người thì tiếp đó sao nhỉ?"

Tay ta chụm lại, hạ chén xuống.

Không khí bỗng chốc im lặng.

Tựa như có thể nghe được tiếng gió đang hiu hiu thổi, lướt qua vành tai.

"... Có những chuyện, đã qua rồi thì đừng nhắc lại làm gì."

Thanh niên tóc nâu khẽ cười, vuốt tóc óng ả thả ngang hông phát phơ theo gió.

"Nhưng... nếu tôi cứ muốn nhắc lại thì sao?"

Ta nướng mắt lên, và nhìn xem.

Vâng, vẫn là tướng quân Helia trụ thần rường cột của nước nhà. Con trai cả của nguyên lão tam triều Imhotep, thanh niên tóc nâu đương độ xuân phong đắc ý đường đời viên mãn, tuần nhan thanh tao luôn nở ra nụ cười còn muốn tươi hơn bông mới hái. Vâng, vẫn là khuôn mặt nhiều năm không ngày nào là không trông thấy. Nhưng... vì sao một ngày rồi lại một ngày... lại càng khiến người ta gai mắt...

Ngày đã ức khỏi bàn, đêm càng tuyệt không muốn mơ thấy. Vốn nụ cười tựa tiểu phi tiểu, cột nhà, hững hờ mà lại toát ra lực hấp dẫn kì lạ. Vốn nụ cười năm đó thu hút sự chú ý của ta, bất chấp từ bỏ bao nhân tuyến tuyệt vời để chọn hắn làm quân sư. Lạnh mà không quá lạnh, nóng mà không quá nóng, kiểu không quan tâm, kiểu ông đây rất bất cần đời. Rõ vẫn leo lắt bên khóe môi mỏng kia, nhưng vì sao... vì duyên cớ gì... mà giờ xem bị ối tới vậy!

Chưa đợi ta kịp ghét bỏ xong, kẻ đang sắp sửa bị ta ghim mặt đã cả lo phát lo bước tới. Đặt ly rượu xuống bàn đá bên cạnh, chậm rãi sáp tới gần ta, canh ngay đỉnh đầu ta, cúi đầu thấp xuống ba phân. Đoạn, dùng cái tư thế mà hắn cho là nhã nhặn nhất, phong độ lịch lãm, phù hợp với khí chất phong tình vạn chủng của hắn nhất, "không hề" cưỡng ép ta nhất, một tay chế trụ hai cổ tay ta. Mắt chim ưng nheo lại, thanh âm trầm thấp luân quần:

"Điện hạ sao vậy, muốn quên rồi à?"

Khô, con nhà có gia giáo cơ đấy. Trưởng nam của cây cột trụ sừng sững giữa dòng nước đục ngầu, cục vàng trong tay của cái người luôn mặc định ta là tai họa, tìm cách gả ta đi để giúp Menfuisur chiếm Hạ Ai Cập, nguyên lão tam triều Imhotep cơ đấy.

Vâng, là CON TRAI LÃO GIÀ IMHOTEP đấy!

"Tướng quân có gì từ từ nói, chưa gì..."

Thâm tâm đã nhen nhóm lửa, ngoài mặt ta vẫn cố giữ vững vẻ dịu dàng. Ngồi đầu Helia nhếch mép, vẫn không nói lỏng tay:

"Tôi chỉ sợ điện hạ chưa già đã lẫn, tốt bụng nhắc tí thôi. Điện hạ đừng giận nhé."

Né người còn không kịp, giận tổ hại phổi...

Thế là bản điện hạ trong tình huống cực-kì-không-muốn buộc phải nhớ lại chuyện xưa, à không, gọi là nhục xưa mới phải..

Tiếp tục hồi tưởng vụ hôn nhâm..

Sau khi đám đồng bạn Helia hí hí há há ôm bụng cười nắc nẻ gần nửa ngày trời xong, sau khi ta đã máu nóng suýt dồn lên não tận ba lần xong, chuyện công chúa Asisur nhân cơ hội say xin ăn đậu hũ con nhà người ta mới chịu dịu xuống tí tí.

Mặc dù biết chuyện này sẽ chẳng chấm dứt dễ vậy, mà sẽ còn được cải biên thành nhiều phiên bản khác. Nhưng đành kệ, nhục nào thì cũng đã lỡ nhục, tránh được cái nhục trước mắt mới là quan trọng.

Không dám nhìn Helia, ta bước được bước không loạng choạng định hướng, đầu vì men say mà quay vòng vòng loạn xạ, ong ong hết cả. Xấu hổ quá, đường đường Trưởng công chúa, tới nhà thần tử chơi lát thôi mà đã say khướt. Mà vốn ta cũng đầu tính uống nhiều, do nhục quá nên thúc đẩy men hơn đó thôi. Với rượu nhà Helia ừ mạnh quá, mới nhấp ba chén chứ nhiều.

Cứ ngỡ sự tích nhục mặt của Asisur đến đây là kết thúc, đang định kiểm soát chuồn về cung cho lẹ. Ai ngờ vừa mắt nhắm mắt mở đi được ba bước, hai bà vai đã bị bàn tay ai ghì lại. Bàn tay ấy khung xương rõ ràng, thon dài hữu lực. Người trong quần doanh tay đều thô kệch, xấu xí, còn người này, hăng năm cầm bút, ngẫu nhiên cầm kiếm. Thật là năm ngoái vừa đánh thắng trận ở biên cương, là anh hùng vạn dân hân hoan hát ca đánh đuổi năm vạn giặc?

May là ai đó không nghe thấy lời cảm thán đầy không tin tưởng của ta, không có lên con tam bành. Chỉ là lực tay ai đó cũng thật mạnh, không hổ đại tướng quân nắm giữ đạo quân Orent của nước nhà.

Ta thảm nguyền rủa, hận.

Muốn lòi con mắt, mà vẫn chả thể thoát ra.

Giãy nhẹ...

Giãy thường..

Giãy mạnh...

Vận động nội lực vốn không có miếng nào từ bên trong, cộng thêm men rượu có sẵn trong người khiến nhiệt độ cơ thể chẳng mấy chốc nóng dần lên. Hai bên thái dương lấm tấm mồ hôi hột. Vất vả dè xuống máu nóng đã sắp lên tới cuồng hống, ta thở sâu thật sâu, lấy tinh thần, quay đầu.

"Tướng quân, có thể nào..."

Thế quái nào đập vào mắt lại là gương mặt lạnh tanh của Helia, làm câu "bỏ tay ra cho ta đi được không" của ta nghẹn lại.

"Điện hạ hình như say lắm rồi nhỉ?"

Helia ghé vào vành tai ta, khẽ phà một hơi.

"... Đâu, đâu có."

Ta nuốt nước bọt, cổ họng tự nhiên khô khốc quá, nóng nóng nữa... Hơi thở của hắn làm ta thoáng nổi tảng da gà, lạnh.

Mới vừa rồi khi ta xin lỗi còn tươi chán.

Mà giờ đã như cha chết, chóng mặt thật.

Helia xoay hai vai ta lại hắn, để mặt ta và hắn đối diện nhau: "Đề thần kiểm tra thử."

Ngó bộ dạng lạnh lẽo âm u của hắn, hại ta đang say cũng giật thót tim. Hoàng quá, ta bèn gượng gạo bật cười, ha ha ha.

Bình thường dù Helia đang vui hay không vui, tâm trạng ngày mưa hay ngày nắng, chỉ cần ta mở miệng cười trước, thì hắn nhất định sẽ giả lả cười theo. Là vậy đấy. Nhưng ta thì chả lạ, tính Helia vốn vậy. Cười bởi mà cũng bày đặt chọn thời điểm, ta ngày đó mà không cười thì y như rằng ngày hôm đó hắn cũng mặt lạnh lùng.

Nên thành ra mỗi khi lỡ chọc trúng huyết động kinh của Helia, ta đều... ha ha ha...

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

Lần nào hấn cũng cười, chưa bao giờ khác.

... Ấy vậy mà hôm nay lại dở chứng!

Helia mặt lạnh bẹo bẹo má ta, nhúu mày:

"Im mồm, cười tiếng nữa là rụng răng."

Ta: "... " Láo, láo thật! Nhịn, nhịn Asisur!

Lại mặt lạnh bẹo bẹo má ta: "Điện hạ, còn nhớ năm đó hai ta hứa gì với nhau không?"

Ta: "... "

Nhớ, nhớ chứ. Nhớ như in, nào dám quên.

Phải biết Helia là một con người rất có quy tắc. Từ lúc hấn tuyên thệ mãi không phản bội ta dưới ánh mặt trời, hấn cũng đã giao trước, điện hạ không được vi phạm nguyên tắc của tôi. Không nhiều, ba cái.

Một, không rượu chè.

Hai, không gần nam sắc.

Ba, không nhớ nam sắc trong lòng.

Ba cái quy tắc nghe nhảm nhí và thừa thãi hết biết. Đồng thời cũng tàn nhẫn hết biết. Ai Cập ai cũng biết Trưông công chúa Asisur thích uống rượu nho nhất, hầm ủ rượu trong hoàng cung cũng là Pharaoh vì nàng ban tặng. Vậy mà hấn nỡ cấm ta rượu chè. Tuy nhiên, vì quan hệ lâu dài đôi bên, thời gian sau sửa thành:

Một, không rượu chè bí tỉ.

Hai, không gần nam sắc.

Ba, không nghĩ không nhớ nam sắc.

Mặc dù hai điều sau vẫn vô duyên như cũ, nhưng cho phép uống rượu nên dĩ hòa vi quý. Chủ yếu hai bên đều hợp ý là chính.

Bây giờ hấn hỏi ta nhớ không... này bản điện hạ hiện chính là đang rượu chè bí tỉ...

"Nhớ, thế nào. Tướng quân chả nhẽ muốn trừng phạt ta? Đừng chọc cười thế chứ."

"Nhưng nếu thần là thực muốn chọc cười?"

Thì ta sẽ bấm vào ngươi cho chó ăn...

"Tướng quân, nếu ngài thực muốn chọc cười. Thử ta ăn ngay nói thẳng một câu, trò đùa này chẳng vui một chút nào hết."

Đùa sao, cho rằng ta là ai. Cọp giấy? Đừng nghĩ ta đang say thì không làm gì được ngươi. Đánh chết mấy con hổ vẫn dư sức!

Ngược lại, Helia nghe xong không hề tỏ ra cụt hứng. Không mảy may tức giận, cũng không có lên con tam bành. Mà chỉ là... ngọn lửa nơi đáy mắt chợt âm đạm..

"Điện hạ, em rất ghét tôi, đúng chứ."

Sao cơ?

"Rất yêu hấn, đúng chứ."

Hấn? Ai cơ? Menfuisur ư?

"Trong bữa tiệc của tôi, hấn không đi được nên mất hứng. Lại gặp mấy nữ nhân tóc vàng đỏ, mất hứng lại thêm ức, nhĩ."

Úc hay không liên quan gì nhà ngươi? Với xưng tôi không phải lúc đang vui sao? Này không vui thì phải xưng thần chứ. Ngươi xưng loạn vậy ta mò đầu

đoán đây.

"Ta chẳng hiểu ngài muốn nói gì."

"Tại sao tối nay uống nhiều như vậy?"

"Thích."

"Nhất túy giải thiên sầu, đang buồn hả?"

"Ồ, buồn đó, thì sao? Đồ lắm chuyện..."

Helia im lặng, xoay ta lại, áp vào góc tường, đè mạnh. Bả vai chột truyền đến cảm giác nhói đau. Mũi hơi cay xè, ta bực:

"Helia, ngài nghĩ mình đang làm gì đó?"

Helia âm trầm nhủ hàng lông mày, giữa trán gấp nếp bi ai hiếm thấy: "Còn tưởng em đã chịu coi hấn là đệ đệ, ai ngờ vẫn..."

Ta khó chịu quay đầu tránh ánh mắt hấn, nghĩ chắc ta say thật rồi. Lời hấn nói ta nghe mà chẳng thấm được câu nào là sao.

"Ta làm gì không phiền tướng quân quân."

"Em..."

Hấn không đôi co nữa, bàn tay đang đặt trên bả vai lần mò xuống eo, khát khe siết chặt hơn. Hơi thở lạnh lẽo nặng nhọc phả vào cổ khiến toàn thân ta ngửa ngáy.

Một lát sau, vành tai cũng đau điếng. Bờ môi kia nhanh chóng chiếm cứ từng tắc, từng tắc. Cảm giác đó, kì lạ xao xuyến len lõi từng ngõ ngách trong cơ thể ta.

Ta lần hai cảm thấy mình say thật rồi, nhưng không phải vì rượu, mà vì nụ hôn của ai đó. Khẽ di chuyển từ môi, xuống cằm, rồi nhẹ nhàng mon tròn xương quai xanh. Đầu óc quay cuồng, không thể phân biệt. Trong một thoáng, hình bóng năm xưa lại ùa về. Nằm trong vòng tay Menfuisur, hạnh phúc cùng y trong đêm tân hôn đẹp đẽ đó, đáng lí ra phải là ta...

Như phát giác ra sự lơ đãng không tập trung của ta, bờ môi lại bị ai đó không nương tình ngẫu nhiên. Dịu dàng, điên cuồng lại trở nên kịch liệt: "Đang nghĩ tới ai đó, ngay cả lúc này cũng lơ đãng."

"Ừm, dừng lại..."

"Không sao, ta sẽ thật nhẹ nhàng..."

"... Men... Menfuisur..."

Cánh tay đang ôm eo ta chột cứng đờ. Ta ngược mặt lên, chỉ còn là mờ mờ ảo ảo. Giờ phút đó, ta cũng không thể phân biệt nổi người đang ôm ta là ai nữa. Chỉ biết hơi thở người đó ngày càng trở nên lạnh lẽo, bàn tay vốn còn chút hơi ấm cũng đột nhiên biến lạnh hơn băng đá. Rồi bàn tay mang theo hơi lạnh đó luồn ra sau lưng, kéo tấm váy đen lụa mỏng xuống, lộ ra tấm lưng nuột nà đơn bạc. Dồn dập mon tròn da thịt tuyết trắng, từ từ ửng hồng từng mảng. Tim ta cũng đập bình bịch lên xuống theo từng hồi thăng thót, lạnh, lạnh quá.

Lòng ngực thoáng nhói đau.

Bàn tay Menfuisur không thể lạnh như vậy được. Xung quanh y lúc nào cũng ấm áp như mùa xuân, nụ cười đắc ý như hoa nở. Bướng bỉnh lại cuồng nhiệt hơn lửa.

Bờ môi y, bàn tay y, không lạnh thế này...

Từng nụ hôn ẩm ướt rơi đều đều trên nụ hoa nhỏ mang theo chuỗi cảm xúc dạt dào run rẩy, cảm giác tê dại tới nhức nhối.

Dưới thân truyền đến xúc cảm lạnh thấu xương, mơ màng nhìn xuống, dùng hết khí lực còn sót lại ngăn chặn bàn tay đó:

"Dừng... lại... ngay... lập... tức..."

"Dừng? Cũng được."

Hơi thở quen thuộc luẩn quẩn bên vành tai, khẽ khàng liếm láp, khiêu khích cắn nhẹ, khiến toàn thân ta yếu ớt run lên:

"Nhưng nói xem, tôi... là ai?"

Ta nặng nhọc giương mắt, hấn... là ai ư?

Là ai? Không phải Menfuisur. Là ai? Helia, Ragashu? Là ai? Nói ta biết, ngươi là ai?

Cánh môi ấy, lạnh như băng, chậm chậm lướt xuống cánh sen e ấp, khi khẽ khàng đụng chạm bao phủ, khi ý tứ khiêu khích.

"... Ta là... Ragashu..."

Ai? Ngươi là ai? Nói to chút được không?

"Ngươi nói... ngươi tên..."

Bà vai bị người ta dùng sức cắn mạnh. Ta nháy mắt giật mình thanh tỉnh, đầu răng kia sâu đến mức da thịt ứa máu một mảng.

Lồng ngực phập phồng nhìn bốn phía, xung quanh chỉ còn là bóng đêm mù mịt.

Nhìn lại trên nền đất, là một hàng chữ viết bằng rượu: Lần sau nếu điện hạ còn rượu chè bí tỉ, đừng trách tôi lại thất lễ.

Ta: "... "

Lần đó phải nói tức điên lên được. May mà Helia còn biết thân biết phận, sớm đã đuổi hết người ra khỏi hậu viện, chuẩn bị một căn phòng nhỏ sau mấy chậu cây. Trong phòng đã chuẩn bị y phục mới. Đồ của ta bị nhàu nhĩ hết cả, đành nhìn nhục thay ra.

...

Nhìn lại nam nhân trước mặt, hần như vậy mà vẫn còn mặt mũi khơi lại chuyện cũ? Này da mặt còn dày hơn cái thớt đi.

Ai Cập dù rất thoáng trong chuyện nam nữ, với nữ tử đến mười bốn là đã đủ lập gia đình. Nhưng ta khi đó mới chỉ gần mười bốn. Vậy mà hần... dám... khốn thật...

Helia như không để ý ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hần của ta, cười cười:

"Sao? Nhớ chưa?"

Ta nghiêng răng: "Ari, xem chừng Helia tướng quân đã mệt rồi. Mau sai người tiễn tướng quân về phủ nghỉ ngơi đi."

Ari dạ một tiếng, Helia liền ngoan ngoãn thả tay ta ra, bật cười khanh khách.

Ta nhìn lối hần rời đi, ức không chịu nổi.

Người đầu mà vô sỉ, ghét thật.

Helia đi rồi, Ari tranh thủ tiến lên, lần lượt bấm báo tình hình về các cọc ngấm ở Babylon, Atsiria, Lybia, Mê-di và Hitaito.

Ta nghe xong, điểm sơ qua vài người mới.

Ari nói: "Các thám tử gửi tin tức về rất nhiều, bên phía đội trưởng Ruka đang thiếu nhân lực, nên đội trưởng đang làm việc rất vất vả điện hạ ạ. Có nên...?"

Ta chép miệng, nên nên cái gì, thường à.

Con bé cười, kiểu cười ngu ngơ phát sợ.

Ta lắc đầu, không ngờ Ari lại... Ruka. Thân thể tiểu tử đó đến nay vẫn bất vô âm tín, vẫn chưa rõ kẻ đứng phía sau thao túng hần là ai. Đối với Ruka, tin tưởng không thể vượt quá. Nhưng nếu có Ari kiểm cặp tên ranh đó, cũng không đến nỗi nào.

"Trước hết qua xem cậu ta đã."

Ari nghe mà hí hửng mặt mày: "Dạ!!!"

Ooo

Đông cung, tẩm điện phía Đông.

"Điện hạ, có thư từ Sinai gửi tới."

Ari tiến đến chỉnh lại áo choàng giúp ta, đồng thời dâng lên một bức thư hàm.

Ta ngoác Ruka, bảo hần uống sữa nhanh.

Ruka đang chôn mặt trong số mật hàm cao như núi, nghe tiếng ta gọi liền ngẩng phắt đầu lên dạ dạ, ngoan ngoãn đón lấy ly sữa từ Ari. Vừa hủ hí cười cọt nhả với con bé, vừa phân loại tin tức thấm từ đưa về.

Ari xị mặt, liên hoàn táng vào mồm Ruka.

Bóp bóp bóp, chuỗi âm rõ kêu.

Khóe miệng Ruka co giật, cười đau đớn.

Ta nhú mày, nước dãi bên mép còn chưa chùi, tưởng ta không biết hấn ngủ gục sao. Còn giả vờ dòi lực chú ý đi nơi khác.

Như cảm ứng được suy nghĩ của ta, Ruka đưa mắt qua, sượng sùng gãi gãi da mặt.

Ta bật cười. Tiểu tử này cùng Ari quả là nhóm hai kẻ tẩu hải hợp rơ đến hoàn hảo.

Sinai, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ gỡ từng lớp của thư hàm ra, ta vừa nghĩ, có phải địa điểm người đó đã hẹn không nhỉ?

"Điện hạ!" Nhưng vừa mới gỡ được lớp đầu tiên của thư hàm, Ruka đã kêu toáng lên.

"Có chuyện rồi điện hạ ơi!"

Ta nhú mày, tiểu tử dậy rồi à: "Nói đi."

"Thái tử Babylon ngày mai sẽ tới đây."

Im ắng..

Ta: "Lặp lại lần nữa."

Ruka sững người, động tác cầm cốc sữa đưa lên mồm thoáng đình chỉ. Tròn mắt khó hiểu, chậm rãi nhấc lại lần nữa: "Thưa điện hạ! Thuộc hạ nói là Thái tử Ragashu của BABYLON sáng ngày mai sẽ tới đây ạ!"

- End chap 17.

- Ahiii :v chap sau Ragashu lên sàn, soái này mất tích lâu quá =))) À mà chap này có H, không nhiều nhưng vui rồi hen =)))

- Kìq nhưng có ai nhận ra cái chi chưa a?

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không Được Lấy Hấn [1]

Ta sờ sờ mép mảnh giấy, thư hàm viết bằng giấy Papyrus, không phải đất nung. Chứng tỏ Ragashu không muốn lộ liễu, là bí mật hẹn gấp. Bí mật, bí mật bí mật hẹn gấp...

Hừm, từ khi từ biệt đến nay mới hơn một ngày, nếu nói thứ nhất là vì hấn chịu không được nhưng nhớ muốn hẹn gấp ta, có đánh chết ta cũng không tin. Vậy thì chỉ còn lí do thứ hai, hấn có chuyện gấp. Nhưng vốn ta vẫn chưa cho hấn biết thân phận thật mình, nhưng hấn lại trùng hợp đến Ai Cập, còn trùng hợp bí mật hẹn gấp ta... Giả sử thứ nhất, hấn cũng trọng sinh. Giả sử thứ hai, hấn là thái tử Babylon, người vừa gian hùng vừa cáo già như hấn, sao có thể không cho người điều tra từ trước rồi mới tiếp cận?

Hơn nữa kiếp trước hấn muốn cầu thân ta để chia rẽ hồng chiếm Ai Cập, chút việc như hớp hồn nhau thì ăn thua gì?

Cơ mà... thầy kệ. Không có ta, hấn có cầu thân bao lần cũng vậy. Chưa gì đã nghĩ tiêu cực như thế, chắc gì hấn có đã tâm như thế. Với cho dù đã tâm thì đã sao, cũng chả phải ngày đầu ta biết hấn.

Ragashu mà nói ra không có đã tâm hay mưu tính gì, chỉ đơn thuần muốn cùng ta kết giao bạn hữu, thì khi ấy ta mới choáng.

Lo nghĩ xong xuôi, lúc bấy giờ ta mới kêu Ari hầu hạ ta tắm rửa thay y phục. Còn Ruka, tiếp tục ở lại phân loại tin tình báo.

"Điện hạ, không chịu ~ Thuộc hạ cũng muốn đi theo, để còn liệu mà bảo vệ điện hạ ~"

Ta vừa vươn tay đeo bao tay nạm hồng ngọc, vừa nói với Ruka đang đứng bên ngoài tấm vách, lệ đã chảy thành dòng:

"Lương tháng này ở trong thư phòng, vào đó mà lấy. Ngưng diễn đi nhóc con."

Chung đụng mấy tháng nay, ta đã sớm đi guốc trong bụng người rồi Ruka. Đạo này tiểu tử này học ai chơi đồ cổ, nghe Ari kể lương tháng trước đã sớm tiêu sạch bách rồi. Cái gì mà lo cho an nguy của ta, lúc ta và Ragashu ở nhà trọ biên giới Thượng Ai Cập, lúc Ragashu khi dễ ta, không thấy hấn trung quân ái quốc như thế này đâu.

Chiếc bóng phản chiếu trên tấm vách ngăn của Ruka nghe xong thoáng lão đảo, nghe giọng hấn truyền vào, run rẩy nhỏ nhẹ:

"Tạ điện hạ thấu tình đạt lý, thuộc hạ... cảm kích vô ngần. Không biết sao báo đáp."

Để lắng, dừng việc diễn sâu, với cả kêu kẻ đằng sau thao túng người tha cho ta, vậy là báo đáp lớn nhất rồi. Asisur này chỉ cầu một đời bình an, người nếu muốn báo đáp, trung thành thêm một chút, vậy là đủ rồi.

Bất quá những lời này ta không có nói ra miệng. Thay y phục xong, trước tiên đi thỉnh an phụ vương một tiếng, sau đi gặp Ragashu, rồi còn phải quay ngược về cung lại để tham dự thiết yến tầy trần. Hôm nay, kín lịch hết cả, xem bận rộn đây.

Đi ngang qua Ruka, ta thấp giọng nói:

"Người đang làm... trời đang nhìn."

Ruka không ngẩng mặt lên, chỉ khẽ cười:

"... Thuộc hạ cũng có một câu muốn được chia sẻ cùng điện hạ. Phụ mẫu thuộc hạ từng dạy, gieo nhân nào... gặt quả nấy."

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Không sai, đúng thật, ta vỗ vai Ruka, mỉm cười.

Mồ côi, đào đâu ra phụ mẫu mà dạy với dễ.

Nhóc, ta biết người thật tâm quan tâm ta, nhưng không cần tự lừa mình dối người.

Còn gieo nhân nào gặt quả nấy đấy à, Asisur này làm nhiều chuyện ác, sớm đã định sẵn không có ngày bình yên. Cái kết của kẻ làm ác, qua ba kiếp ta còn không hiểu hay sao. So ra, những chuyện này ta còn rành hơn hẳn nhiều. Nhưng là... ta không tin, vẫn muốn cầu một đời bình an, không lo không nghĩ, vô ưu vô lo. Và lại, không có kẻ sắm vai ác như ta, thánh mẫu Carol của các người còn đất sống sao?

Đùa, vai ác coi vậy chứ quan trọng lắm.

"Bớt diễn, đi lãnh lương tháng này đi. Lát tối về, dắt hai em đi ăn tiệc, thế nào."

Ari niềm nở đỡ lấy tay ta, diu ta đi về trước, cười rạng rỡ: "Pharaoh đang chờ điện hạ ạ, chúng ta vẫn là nên đi nhanh."

Ruka thì khụ khụ như bị sặc, dạ dạ rồi rít.

Ta cười thầm, nhón với ta sao, Ruka em còn non lắm. Đã bảo dừng rồi mà diễn hoài.

Ooo

Nhìn chung thỉnh an phụ vương cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Lần này phụ vương cũng không hỏi gì nhiều, chỉ y như trước khi ta rời Ai Cập đi Atina, nói:

"Không cần e dè ta vậy. Chỉ cần những việc con làm thật đều vì đất mẹ Ai Cập, còn lại, ta tin con sẽ giữ đúng lời hứa của mình."

Nên thành ra ta từ rày đến tối cũng dư thời gian, sẵn tranh thủ, đến chỗ hẹn với Ragashu. Lần đầu hẹn nhau, sớm vẫn hơn.

Địa điểm Ragashu hẹn gặp là nhà trọ nhỏ ngoài rìa bán đảo Sinai, phía Tây sa mạc.

Kể ra lần trước tạm biệt, lúc nhìn thấy chữ hồi môn Ragashu ghi trên giấy, ta đã ngỡ ngơ rồi, quả đúng... là tới Sinai thật.

Địa điểm này là nơi kiếp trước ta sau ba ngày hồi môn muốn đến, theo lệ là trở về Ai Cập, nhưng thời gian đó quan hệ giữa ta và Menfuisur không mấy tốt, mà hấn thì chả biết sao, chắc do có Carol qua nên tâm trạng hấn vui, phá lệ chiều theo ta.

Nhớ năm đó, bên bờ sông Nile, ta nắm tay Ragashu, tại Sinai này, đã hét lên rằng:

"TÔI, CẢM GHÉT AI CẬP!"

Nhớ năm đó, Ragashu thom trán ta, cười:

"Nơi đây là địa phận Ai Cập, ái phi không sợ bị lính tuần tra bắt vì tội phao phàn à?"

Nhớ năm đó, ta muốn nhất tỳ giải thiên sầu, lôi kéo Ragashu uống rượu buồn, gục đầu vào lòng hắn, dựa vào lồng ngực vững chãi của hắn, khóc thật nhiều, nói thật nhiều. Nói ta yêu Ai Cập lắm lắm í, yêu cả một người... thuộc về Ai Cập này.

Nhớ năm đó, ta không biết đã nốc sạch bao nhiêu bình rượu, say đến quên trời quên đất, quên cả đau thương muộn phiền.

Nhớ cũng vào năm đó, tại nơi này, Ragashu ôm ta vào lòng. Không một lời thừa thãi, chỉ đơn giản... là ôm ta vào lòng..

Nâng tay vén tấm màn nặng nề trước mắt, kỉ niệm năm xưa như ủa về trong tâm trí. Không thể phủ nhận, Ragashu, là một người đàn ông tốt. Bỏ qua ý định của hắn là toàn bộ Ai Cập, hắn... thực rất tốt.

Ari phát hiện vẻ thất thần của ta, tiến lên dịu ta, hỏi: "Tiểu thư, người ổn không ạ?"

Ta gạt đầu, lấy lại tinh thần: "Không sao."

Quan sát xung quanh, hương cỏ thom nhàn nhạt phiêu bồng trong không khí.

Khác hẳn với thời tiết nóng bức bên ngoài, bên trong đây mát mẻ như đầu xuân. Điểm đặc biệt của nhà trọ nổi tiếng nhất Sinai chính là chỗ này, nơi sân sau nhà trọ có hạ nguồn sông Nile chảy qua, thuận lợi tự vun trồng và sấy khô hương liệu, quanh năm hương cỏ thom thoang thoảng, vừa dễ chịu vừa có tác dụng an thần. Tâm dù đang hỗn loạn, chỉ cần đặt chân vào nơi này, nhắm mắt lại, thì đều có thể tức khắc bình tâm.

Đường vào căn phòng hạng nhất sen phủ đường, đá phủ lối, những phiến lá sen xanh biếc dập dờn giữa dòng suối nhỏ tự đào dẫn nước từ sông, từ từ chảy, tản ra tư vị tươi mát, khiến người ta say đắm.

Cởi mạng che mặt và áo choàng đưa cho Ari: "Nam nhân này thực biết hưởng thụ."

Căn bản năm đó ta uống say quá, đầu còn đủ minh mẫn mà hưởng thụ nơi này đâu..

Chủ nhà trọ đi cùng bọn ta, cười bảo:

"Công tử đến Thebes đã được mấy ngày."

Chỉ một câu đã khiến hàng lông mày của ta hơi giãn ra. Nếu không phải đã đến được mấy ngày, sao nhất thời có thể có được noi thanh nhã như vậy. Chỗ hiếm lạ, không đặt trước, sẽ bị người khác giành.

Nhưng lại làm cỗi lòng ta xao xuyến kì lạ, Ragashu đến đây ở đã được mấy ngày. Vậy khi đó ở biên giới giáp ranh Thượng Hạ, hắn là chạy xuống rồi chạy ngược lên?

Cũng bỏ công cả đấy chứ, chứng tỏ ta trong lòng hắn cũng có giá kha khá nhỉ.

Nghĩ đến đây không nhịn được nhếch nhếch khóe môi, Ragashu coi vậy mà chuyện tình cảm cũng lãng mạn, theo đuổi con gái cũng lão làng. Thấy trong hậu cung của hắn một bóng hồng cũng không có, mấy lời đường mật rạp khuôn nghe đến ngán, còn tưởng hắn già cả quá hóa khô khan.

Tuy là kiếp này chưa rõ hắn tiếp cận ta vì mục đích gì, phải chăng vẫn như trước hay không. Nhưng nói trước, Ragashu, mấy lời đường mật kiếp trước của người, kiếp này ta sẽ không bị lừa mà tin răm rắp nữa đâu.

Đi thêm một lát, liền bắt gặp một gian nhà tao nhã. Thiết kế tách biệt với dãy phòng trọ, nằm bên dòng suối nhỏ. Cánh cửa trở hoa màu nâu sậm đang khép chặt, nhưng từ bên trong lại có tiếng đàn du dương vọng ra, kèm theo tiếng suối chảy róc rách, thấm vào lòng người. Trong trẻo êm tai, nốt trầm nốt bổng. Ta sững sờ, không ngờ Ragashu còn có tài là đánh đàn?!

Ta dừng chân ngoài cửa, khẽ gọi hai tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng đàn dừng lại.

Ta gọi hắn -- Phu quân.

Năm xưa Ragashu không bao giờ cho ta gọi hai tiếng này, dù trước mặt người ngoài hay chỉ riêng hai người, hắn đều bắt ta gọi hai chữ đầy khoảng cách -- Bệ hạ.

Khó nổi hắn càng cấm, ta càng phải phạm. Nay hai tiếng, liền có thể gọi ra miệng rồi. Và y như ta đoán, hắn cũng nhớ. Ragashu, hắn nhớ, nhớ hết, nhớ ta, nhớ kiếp trước.

Hắn... thì ra cũng trọng sinh rồi.

- End chap 18.

- Còm! Còm dài nha! Yêu=))))))

- Chap này nhanh ha, yên chí, ngắn nhưng còn phần 2, cứ bình tĩnh hén

Bạn đang đọc truyện *Để Cô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không Được Lấy Hấn [2]

Ta dùng chân ngoài cửa, khẽ gọi hai tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng đàn dừng lại.

Ta gọi hấn -- Phu quân.

Năm xưa Ragashu không bao giờ cho ta gọi hai tiếng này, dù trước mặt người ngoài hay chỉ riêng hai người, hấn đều bắt ta gọi hai chữ đầy khoảng cách -- Bệ hạ.

Khó nỗi hấn càng cảm, ta càng phải phạm. Nay hai tiếng, liền có thể gọi ra miệng rồi. Và y như ta đoán, hấn cũng nhớ. Ragashu, hấn nhớ, nhớ hết, nhớ ta, nhớ kiếp trước.

Hấn... thì ra cũng trọng sinh rồi.

.....

Bình tĩnh đưa tay lên gõ nhẹ cánh cửa, thanh âm trầm thấp bên trong cũng bình tĩnh truyền ra, không nghe ra cảm xúc:

"Vào đi."

Theo lời chủ nhân giọng nói, một tay ta đẩy cửa bước vào, tay còn lại vén bức màn sa mỏng sang bên. Vào trong rồi mới phát hiện thêm, thiết kế bên trong phòng cơ hồ hợp lý và tinh tế hơn sảnh ngoài rất nhiều. Phòng ngủ chính được đặt giữa dòng suối nhỏ, bốn bề treo màn che. Màn che mỏng cản lại hơi nước và luồng khí nóng, vừa hay tránh ẩm thấp, vừa điều hòa không khí.

Đẩy về xa hoa và tao nhã lạ.

Tấm màn che mờ ảo, ánh sáng ôn hòa, tiếng đàn êm dịu, tất cả nhân tố ấy hòa quyện vào nhau, khiến người ta cảm thấy vô cùng sáng khoái. Bước cũng nhanh hơn.

Trước tấm màn che cuối cùng, bóng dáng nam tử đã thoáng ẩn thoáng hiện. Tóc dài thả trên sàn, chấm đất, bờ vai rộng vững chãi, lưng thẳng như núi. Tiếng đàn trong trẻo theo gió, ngân vang hữu tình.

Ta đưa tay vén màn.

Tiếng đàn vẫn không dừng lại.

Cuối cùng ta đã nhìn thấy, nam tử bạch y, khỏe mắt ý cười, phong tao gãy đàn...

Tấm áo bào rộng màu ngà khoác hờ trên một thân hình cao lớn. Khúc nhạc còn chưa hết, hấn vẫn đang chăm chú gảy đàn. Tới hồi kết, ống tay áo rộng không ngừng đưa lên hạ xuống, đôi bàn tay khéo léo nhảy múa trên những sợi dây đàn tạo ra những âm thanh tuyệt diệu tựa chốn tiên bồng.

Ta nhìn hấn, tán thưởng:

"Đàn hay lắm."

Hấn hơi cúi đầu, thi lễ, đáp:

"Quá khen, công tử đang ở ngoài sân."

Ta sặc, lấy ống tay áo che miệng, bị chọc bật cười, người đầu mà kiêu ngạo. Dù ta có khen, cũng không cần như vậy chứ?

Nhìn ngắm bài trí xung quanh phòng một lần, không có gì quá đặc biệt. Trừ tên cầm cơ này hơi kiêu ngạo, mũi muốn vênh lên tới trời rồi. Ragashu không biết nghĩ gì mà mời hắn ta tới, dù đàn có hay thật...

Theo lời tên cầm cơ kiêu ngạo, ta tiếp tục vén thêm hai bức màn che nữa, liền thấy sân sau của căn phòng hạng nhất.

Gió nội trắng ngàn, hương quế thoảng quanh. Hôm nay khí trời hơi âm u, thành ra mặt trăng mọc thật sớm. Vì sao đêm in bóng trên mặt nước lay chấp chới. Hơi nước quện cùng hương quế trong gió, ngấm vào từng lỗ nhỏ. Lòng bỗng thấy trong lành như nước hồ. Mát tận đáy lòng.

Ta đứng tại chỗ một lát, định đi sang hướng kia thì thấy một thân ảnh ngồi trên bậc thang nhỏ gần thủy trì[1] hoa sen.

[1] Thủy trì: hồ nước.

Dựa vào vóc người, có lẽ độ hai mươi mấy, y phục đơn chiếc, một chiếc áo xống màu trắng, một chiếc áo ngoài màu đen, và một choàng lông cừu. Đầu đội mũ vải, thoát nhìn mộc mạc, nhưng tuyệt đối không tầm thường. Người đó ngồi trên bậc thang, dựa lưng vào cột trụ in hình hoa sen, mượn ánh sáng hắt ra từ đèn lồng trên đỉnh đầu mà đọc quyển sách đang cầm trong tay.

Hắn ngồi, hắn đọc, chăm chú dán mắt vào từng trang giấy, bộ dạng ham học lắm. Đường như không phát giác ta đã tới, chừng dăm phút sau mới mặt ngờ ngàng quay lại: "Em tới rồi à, tự nhiên ngồi đi."

Ta nhìn ngắm hắn tỉ mỉ, từ khuôn mặt quét xuống quyển sách trong tay. Phát giác ra tuy hắn đứng ung dung tiêu sái, nhưng ổng tay áo khẽ động đậy. Hóa ra đang làm mặt tỉnh rồi giấu quyển sách vừa đọc vào trong tay áo. Quả là bậc thầy diễn xuất...

Ta làm bộ vô tình hỏi:

"Vừa rồi coi sách gì thế?"

Về mặt Ragashu hơi mất tự nhiên, song vẫn cố giữ vẻ bình thản, bẹo má ta, nói:

"À, một quyển sách thông thường thôi."

Ta nói: "Cho tôi xem được chứ."

Ragashu đáp: "Ài, quyển bình thường thôi ấy mà, em chắc chắn xem rồi." Khi nói câu này, mắt hắn hấp háy tựa ánh trăng dòn dợn, thản nhiên, như thật.

Ta ngắm nghía góc sách màu cỏ lau lấp ló đằng sau tay áo Ragashu: "Thật không?" Rồi lại nhích thêm về phía trước, giữ tay áo đang giấu sách kia, nhìn vào mắt hắn mỉm cười: "Anh chưa giấu sách bao giờ à, lúc giấu trong tay áo không để ý là sách bị ngược, tên sách bị tôi nhìn thấy cả rồi."

Ta nhấc tay Ragashu lên, rút quyển sách ra khỏi tay áo, trên bề mặt giấy Papyrus viết bốn chữ to -- [Sáu chín tư thế], là một quyển sách giới hạn độ tuổi rất phổ biến ở những địa điểm chợ đen ở Giza.

Không ngờ, thái tử Babylon cũng đọc loại sách cấm này, ta không nhìn nhầm chứ?

Ta vô cùng kinh ngạc nhìn Ragashu: "Anh xác định anh tên là Ragashu thật không? Không phải tên Helia hay Ruka chứ?"

Helia và Ruka đều là con cháu dòng xảo quyết lâu cá, tính tình xấu y nhau. Làm sai bị nắm thóp tuyệt đối sẽ xạo sự biện bạch không chớp mắt. Ta đã được chứng kiến.

Nhưng là Ragashu dường như không giống hai kẻ đó, hắn ngờ vực nhìn ta, cặp mắt màu hổ phách hệt như mặt nước hồ đông đầy sao, trong veo không gợn sóng.

Ta thăm thò dài trong lòng, này vì sao không nở nghi a. Nhưng hắn vẫn chưa mở miệng biện bạch, có phải hay không đang giả vờ dễ thương hề hề để qua mặt ta?

Đâm lao thì phải theo lao, ta giờ quyển sách lên, tận tình chỉ bảo hắn ta biết:

"[Sáu chín tư thế] chỉ giới ăn theo [Chín chín tư thế], [Chín chín tư thế] hay hơn nhiều. Chưa kể quyển anh xem là phiên bản bị cắt xén, không phải bản đầy đủ."

Thế nào, dao động, lòi đuôi cáo mau nào.

Ragashu à lên, đáp: "Tôi thấy cũng hay mà. Câu từ trong truyện này tuy hơi thẳng thừng nhưng có hồn, hình vẽ mới nhìn thì thấy hơi thô, nhưng lại có cảm giác thỏa đáng không kém những hình vẽ hoa mỹ."

Ta thấy hắn nói nghiêm trang thế, không khỏi mỉm cười, hắn đúng là Ragashu thật rồi, sách cấm cũng có thể hoa mỹ hồ biến thành kiệt tác muôn thuở, bèn đáp:

"Tại vì anh chưa đọc thứ hay hơn thôi. Ông Tanas vẽ si nam ái nữ chỉ ở mức tạm, từ ngữ toàn bắt chước [Chín chín tư thế] của bà Lumea. Ví dụ như tư thế thứ hai mươi chín và năm mươi, toàn chi tiết đất giả trong truyện. Đã vậy còn vẽ thô."

Mắt Ragashu mở to, nghe say mê.

Ta nói tiếp:

"Anh dạo qua mấy chợ đen ở Memphis hay Giza là tìm thấy dễ mà. Còn nếu muốn đầy đủ, khu thượng lưu ở Tây Memphis bán khá đầy đủ các đầu sách, còn có thể mua được bản đầy đủ không bị cắt xén."

Mắt Ragashu càng sáng bừng, ta nhìn đôi mắt đó, ha ha, dao động, lồi đuôi cáo đi.

Ai ngờ hần đột nhiên nhảy chồm tới ta, ôm chặt cứng, câu câu khoe môi: "Em có vẻ rành quá nhỉ, hay lên đọc một mình à?"

Ta ngây ra, cái gì?

Ragashu luồn tay vào lưng áo ta, vuốt ve sống lưng từ trên dọc xuống dưới: "Bữa nào muốn thì nhấn tôi một tiếng, hai ta đọc chung, rồi thực hành luôn, thế nào?"

Rõ ràng kẻ bị bắt ngay tại trận là Ragashu, nhưng kẻ mặt đỏ tay run, đồ rục đến tận mang tai lại là ta. Ta đập mặt trước quyển sách vào trước ngực áo hần, nói:

"Anh... thích đọc thứ này?"

Ragashu lắc đầu, thân nhiên gỡ từng ngón tay ta ra, lấy lại cuốn sách, cắt vào ống tay áo: "Không hần, tham khảo thôi."

...

...

...

Ta cảm giác cục tức bị nghẹn lại ở cuống họng, dỗi trá quá, xạo quá: "Tham khảo?"

Ragashu gật đầu: "Ừ."

Ta: "... Đây chính là cảnh giới cao nhất của nói xạo sao? Nói dối mà mắt không chớp, tim không đập? Mặt lạnh như tiền?

Khoan, phải rồi. Bình thường chẳng phải đều hay cười hay sao. Hôm nay mặt lạnh như thế, chắc chắn có tật giật mình rồi.

"Tham khảo để sau này còn làm."

Hả? Ta nhìn Ragashu, mới lí nhí cái gì thế?

Ragashu đặt tay lên vai ta, kéo ta sát vào người hần, cười cười: "Không có gì, em chưa ăn tối mà nhỉ, vào trong ăn với tôi."

Ta một mồi, mặc hần ôm eo nhắc bổng cả người ta lên, bế ta như công chúa đi vào.

Nhìn chung bữa tối cũng không có gì đặc biệt, toàn những món ngày thường ta thích ăn. Dừng bữa xong, ta và Ragashu lại ra sân đi dạo cho tiêu đồ ăn, sẵn hít thở không khí. Ta bước song song với hần, cả hai tay trong tay, vừa đi vừa ngắm trăng, trong thoáng qua, chợt có cảm giác thời gian như trôi về nhiều năm trước.

Khoảng thời gian lúc Ai Cập và Babylon, Hitaito, Atsiria chưa chính thức giao chiến trên chiến trường. Khi bốn nước mới chỉ ngăm tấn công về kinh tế, xâm nhập vào đời sống người dân. Tuy có hơi loạn lạc, túa xua búa nhưng ít nhất cũng được xem là còn yên bình. Ít nhất trẻ con vẫn vui đùa chạy nhảy, các hộ gia đình vẫn đầm ấm sung túc, muôn dân trăm họ vẫn tụ họp trẩy hội. Yên bình lắm, không có gươm giáo. Yên bình lắm, không có thanh âm va chạm binh đao giòn tan lạnh thấu xương. Và hơn hết, yên bình lắm không có Hoàng phi Ai Cập mất tích không rõ, không có Hoàng phi Babylon đột nhiên ngã bệnh qua đời, không có vua Babylon giận dữ tuyên bố phát động chiến tranh, không có sinh linh đồ thần, máu chảy thành sông. Không có...

Hoàn toàn không có gì hết...

Chỉ có vợ chồng vua Babylon lẳng lặng đứng sóng vai nhau trên đài cao, trước toàn thể chúng dân, kết thành phu thê.

Chỉ có ánh mắt luôn ôn nhu, Carol đốt tháp, Babel cháy thành trụ lửa, không lời trách mắng. Babylon đánh thua đắm ba trận vì tình báo của Hoàng phi là giả, không hỏi không giận. Vì người trong mộng, Hoàng phi lên bờ thuốc vào bữa ăn của hoàng đế, khiến hoàng đế mê mệt suốt chút thì mất mạng, không truy cứu.

Chỉ luôn là câu nói: "... Vì nàng là vợ ta."

Chỉ có một người nam nắm tay một người nữ, trước ánh mắt khinh thường rẻ rúng của dân Babylon, trước hàng loạt tấu chương xin chém Hoàng phi để hạ tội hậu thư với Ai Cập, lạnh lùng nhắc bút, bác bỏ câu "lấy lại danh dự cho đất nước", nói:

"Thế diện quốc gia, chỉ bằng giết một nữ nhân tay không tác sát để đánh đổi. Vậy cái ghế hoàng đế này ta còn ngồi làm gì."

Mỗi lần nhớ tới khoảng thời gian đó, trong tâm ta lại bắt gặp thấy âm ảm. Rất lạ, tựa như có một dòng nước ảm rót vào.

... Một đời bình yên...

Ta ngó Ragashu đang đi bên cạnh một cái, lại nhìn tay ta đang nằm yên trong tay hắn, tâm... có chút nhói đau kì lạ.

Ragashu điều chỉnh cước bộ chậm lại, thòm trán ta, bảo: "Đang nghĩ gì thế?"

Ta rút khăn tay ra, chùi chùi vùng trán, nhũn mảy: "Đang nghĩ về câu anh nói kiếp trước, bảo đảm cho tôi một đời bình yên."

Không khí thoáng đình lại, im một chút, Ragashu siết tay ta, nghiêng mặt qua:

"... Em để tâm à?"

Để tâm tôi nhớ kiếp trước mà không nói, để tâm tôi kiếp trước hại đệ đệ em và Ai Cập thế nào, để tâm tôi mặt cười tâm giấu dao, khiến em bị thiên hạ miệt thị sì vãi, hay để tâm tôi lấy em làm cố khai chiến?

Ragashu, anh muốn hỏi cái nào?

Hắn chau mày, nói: "Em sẽ tin tôi."

Ta vỗ vỗ lòng bàn tay Ragashu, thờ dãi:

"Tôi luôn tin anh."

Lời này ta không có nói dối.

Từ trước tới nay, đối với Ragashu, tận đáy lòng luôn mơ hồ hiện diện sự tin tưởng, một loại cảm xúc không rõ tên. Dù cho hắn dối gạt ta thì đã sao, mục đích năm đó lấy ta về là để chiếm Ai Cập thì đã sao. Kiếp trước ta chẳng phải cũng từng giây từng phút tính toán mệnh của hắn. Hai ta lấy nhau là vì lợi ích và mưu tính của bản thân, không phải vì tình yêu nam nữ, nên sự tin tưởng càng là vượt trên thường thức. Vì không có tình, nên không sợ bị phản bội, vì không có tình, nên mới có thể toàn tâm toàn ý ở bên nhau mà không lo nghĩ.

Mối quan hệ như thế, sẽ không oán, sẽ không hận, vì đã biết rõ, chỉ là giao kèo.

Như nhìn thấu được suy nghĩ của ta, Ragashu bắt lấy hai vai ta, xoay ta lại, ép ta đối diện với hắn: "Asisur, em dừng ngay suy nghĩ thiếu muối đó cho tôi. Mối quan hệ không oán không hận không đau lòng đó không có tồn tại đâu. Thứ hai, nghĩ về tôi sao cũng được, bóp méo quan hệ của hai ta sao cũng được. Nhưng tuyệt đối, không được đâm đầu vào tên nhóc đó lần nữa!"

Tiếng đàn trong phòng nháy mắt dừng lại.

Nhưng như vẫn còn dư âm nốt trầm vương vất đâu đây, những bức màn che lất phất bay khiến hương thâm xao động.

Giọng nói trầm thấp từ tĩnh vang lên như một tiếng sấm giữa trời quang, vang vọng khắp không gian tĩnh mịch. Tựa như có thể len sâu vào xương tủy người ta hơn cả tiếng đàn uyển chuyển kia nhiều.

Ta thu lại tâm tư, cố gắng thử nhìn xuyên qua khuôn mặt tuấn tú ưa thích nói dối kia. Nhưng ba khắc trôi qua, kết quả không thu được gì, thật giả hơi khó phân, chỉ có thể mím môi, hỏi bằng giọng lạnh lùng:

"Sao anh biết chuyện này?"

Nhị Vương phi muốn làm bà mai, không phải thích thì làm, phụ vương chắc chắn đã ngầm đồng ý thì bà ta mới dám chủ trương. Ta đã điều tra qua, nữ nhân được mai mối là con gái Đại tư tế, cô ta từ nhỏ đều theo cha học việc. Nếu mai sau Menfuisur đăng quang thừa kế ngôi Pharaoh mà vẫn chưa có chính phi, cương vị đại tư tế, nghiêm nhiên giao cô ta đảm nhiệm. Theo tình hình hiện tại, Nhị Vương phi cũng đã mở lời không có ý định lần nữa xin Pharaoh ban hôn ta cho Menfuisur.

Quá rõ ràng, Nhị Vương phi tuy thông minh, nhưng suy cho cùng chỉ là một nữ nhân nông cạn, ngực to mà óc quả nhỏ, biết trước mắt mà không hề lo mai sau. Bà ta cho rằng chỉ cần nắm được bên đó, thần điện sẽ là một vây cánh vững chắc để củng cố thế lực giúp Menfuisur. Nhưng bà ta không liệu tới, nếu người gả cho Menfuisur không phải ta, mai sau thế lực thần điện của nhà vợ sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ tới y. Chỉ cần một ngày cô ta không vui, một câu thần linh ban ý, Menfuisur liền ngay khắc phải thoái vị nhường ngôi.

Menfuisur hạ thân vàng ngọc, phá lệ nhờ ta giúp đỡ, có lẽ cũng không ngoài điều này.

Y biết rõ, ta sẽ không bao giờ làm ra loại hành vi như thế. Nếu Hoàng phi của y là ta, mãi mãi sẽ không có thần điện nổi dậy chống lại Pharaoh như các thế hệ trước.

Nhưng là... ta nhưong mắt nhìn về phía Ragashu, về phía cặp mắt mông lung như luôn ẩn chứa nét cười khổ kia. Việc ta định lấy Menfuisur, Menfuisur quyết sẽ không nói, vậy mà tướng công cũ vẫn biết.

Bị ta hỏi thẳng thừng, Ragashu cũng không hề tỏ ra tức giận, cất giọng bình tĩnh: "Nhiều năm như vậy, em không chỉ đối với hán cạn tình, chết tâm. Mà ngay cả lấy ai, cũng không còn quan trọng à?"

Ta ngẩn người.

Lòng bàn tay trái Ragashu càng siết chặt tay ta hơn, bàn tay còn lại khẽ vuốt ve gò má ta rồi nói tiếp: "Vương tử Ai Cập thân là trưởng tử nối dõi, mai sau sẽ kế vị ngai Pharaoh, tuổi này lập gia đình cũng là thường tình. Huống hồ qua ba kiếp người, hán còn chưa đủ lòng bông. Sống lâu tự khắc biết âm mưu tính toán, để bảo đảm an toàn ngôi báu lâu dài, phải làm sao?"

Đoạn, hán khẽ cười một tiếng.

Trước đôi môi mím chặt thành một đường của ta, bạc môi khẽ mở, chậm rãi nói từng chữ: "Em thương hán nhất, làm sao để giúp hán đây? Chi có cách là gả cho hán thôi."

Ta thoáng nhú hai hàng lông mày.

... Nếu là Menfuisur kiếp trước, làm gì có vụ này. Kiếp trước Menfuisur tuổi trẻ bốc đồng, hôn nhân chính trị làm gì có cửa.

Thở dài, quả nhiên Ragashu rất hiểu ta.

"... Ragashu, anh biết không. Thật ra kiếp trước, khi lần đầu nhìn thấy y bên hồ hoa sen, tôi đã bất tri bất giác mà đem một phần linh hồn mình gieo chặt trên tay áo y rồi. Giống như một con lừa bị xổ mũi, tuy biết rằng đi vòng vòng quanh cái vòng ấy mãi là rất ngu ngốc, song vẫn không cưỡng lại được, không ngừng đi chuyển theo."

Ragashu chép miệng, làm mặt dối: "Người xưa từng nói, khổ vì tình đến một cảnh giới nào đó, sẽ thành thánh. Không biết Asisur của tôi hiện tại đã thăng đến cấp độ nào rồi, tiểu thánh hay là đại thánh?"

Ta không thèm đáp hán.

Chỉ mỉm cười đi sát vào người hán hơn.

Sự nghi hoặc trong lòng dần biến mất.

Từ khi lần nữa mở mắt, ta đã không còn, là không thể tin vào bất kì ai. Ngoại trừ mẫu hậu ra, đối với ai cũng luôn luôn có sự đề phòng, gặp ai cũng tự giác thành lập một tuyến phòng thủ quanh người.

Không thể chia sẻ, không thể tâm sự.

Nhưng Ragashu, hán biết ta cần gì, biết ta muốn nghe những gì. Không như người khác, hán không hề nói ta yêu Menfuisur, mà là thương y nhất. Y là đệ đệ duy nhất của ta, không thương y thì thương ai.

Sự ám áp và thoải mái của nơi này rốt cuộc cũng khiến trái tim ta bình tĩnh trở lại.

Ánh mắt ta dừng trên lồng ngực vững chãi của Ragashu, dừng tại khoeo mắt chim ưng sắc bén, nghĩa góc nặt hoàn mỹ khi nhìn nghiêng của hán, giả vờ băng quơ hỏi:

"Anh... đến Thebes chỉ vì việc này thôi à?"

Hán nhắm mắt, thông thả bước, trả lời bằng giọng kiên định: "Chỉ vì chuyện này."

- End chap 19.

- Câu cầu muốn thưởng x10, câu CÔM DÀI a~

- Pé ẹt: Ta thức nguyên đêm đó, ai thương ta hãy thương tình mà vote và comment nhiệt tình a Côm dài ta dui, ta dui ta sẽ làm chap mới nhanh nữa =)))

- Pé ẹt 2: Tuần sau ngày này có ĐĐKK

- Pé ẹt 3: Cầm ché ngăn nhá, này 3529 từ á nha, laptop bị hư, gõ đt muốn chót

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trước Ngày Hôn Lễ

Ánh mắt ta dừng trên lồng ngực vững chãi của Ragashu, dừng tại khóe mắt chìm ung sắc bén, nghĩa góc mặt hoàn mỹ khi nhìn nghiêng của hắn, vờ như băng quơ hời:

"Anh... đến Thebes chỉ vì việc này thôi à?"

Hắn nhắm mắt, thông thả bước, trả lời bằng giọng kiên định: "Chỉ vì chuyện này."

Ta gật đầu, khẽ nhếch nhếch khóe môi.

"Nếu vậy thì anh rảnh hơi quá, nhỉ."

Ragashu cũng mỉm cười, tay hắn vẫn như ban đầu nắm lấy tay ta, để tay ta nằm trọn trong tay hắn. Cuộc bộ dưới chân không dừng lại, im chút rồi lại chợt hời:

"Gã cho hắn, em sẽ không hối hận chứ?"

Lại hời ta loại câu hỏi gì nữa vậy.

Ta thăm than khẽ trong lòng, trước mặt ta, Ragashu chỉ luôn dùng một từ "hắn" để nói về Menfuisur. Đế vương chi giả, qua miệng hắn, dù y có là hoàng đế đời trước hay vương tử đời này đều vẫn vậy.

Chỉ luôn một chữ đơn giản, hắn.

Lại thờ dài..

Ragashu hời, lấy y, có chắc sẽ không hối?

Ta không biết, cũng không còn muốn biết. Đời trước ta sống chỉ vì Menfuisur, mở mắt ra là Menfuisur, nhắm mắt lại cũng là Menfuisur. Luôn ám ảnh, khi nào thì y lấy ta? Mai, hay một? Khi nào y sẽ yêu ta?

... Sống vì y ba kiếp, ta đã thắm mệt.

Đời này, ta muốn sống vì mình, vì những thứ ta trân trọng, một lần. Chỉ một lần.

Nên nếu có ai hỏi ta liệu có còn mong chờ ngày bước lên kiệu hoa, cùng Vương tử Menfuisur chấp thủ giai lão không. Ta sẽ thành thật mà trả lời: "...Tôi không biết."

Thương thầm nhớ ba kiếp người, tiêu phí hơn năm mươi bảy năm tình si, một câu thắm mệt liền có thể tức khắc buông tay từ bỏ. Ta không tài ba đến mức làm được như vậy. Hời ta có còn yêu không, có còn muốn được gã cho người ấy không. Làm sao trả lời. Khó lắm. Yêu thì dễ mà hết yêu thì khó. Huống hồ yêu lâu như vậy, nói bỏ là bỏ xuống được thì ta đã không phải là người phạm. Hơn hết, Asisur ta có trái tim mà...

"Ra là như vậy..."

Nghe xong đáp án của ta, không biết Ragashu có cảm tưởng thế nào, chỉ nghe tiếng hắn ậm ừ rất nhỏ. Ta đang chìm trong dòng suy nghĩ, nhất thời không để ý, khổ tâm thờ dài sùn sục một tiếng.

Giờ ta đã không còn nghĩ tới chuyện sẽ cùng Menfuisur thế này thế nọ, chỉ một lòng muốn cùng y cải thiện quan hệ, làm một đôi tỷ đệ bình thường, không cần mỗi lần gặp nhau đều nói giảm nói tránh, nội hàm ý sâu xa bên trong cũng đủ khiến người ta đau đầu. Có hơn nữa cũng chỉ là thi thoảng chơi cùng nhau, tỷ đệ tâm tình các kiểu, uống rượu nhấp trà thế thôi.

Vậy đủ rồi.

Ai mà ngờ vào tai ai kia lại ra ý tứ khác.

"..."

Lặng một khoảng, tự nhiên Ragashu bảo có việc cần xử lý, cáo từ rồi đi. Gì mà công chúa Asisur tân hôn vui vẻ, mọi việc xin hãy cẩn trọng giọng điệu nghe khách sáo lắm, thanh âm trầm trầm chẳng rõ thoát khỏi kẻ rằng làm sao. Ta lại đang không mấy để tâm, khoát tay không tiễn, theo thói quen thả hồn vân du tứ phía, cùng dòng thời gian chạy đua với tốc độ không tưởng.

Nhiều năm sau nghĩ lại, mới hận sao hời đó mình ngờ ngờ như con bò đeo nơ thế không biết. Tuy nhiên, đó đã là nhiều năm sau.

Còn hiện tại...

Không thể phủ nhận, bản điện hạ rất hay hồi tưởng về quá khứ. Bởi quá khứ là một phần của thực tại, nếu không có quá khứ thì đã chẳng có thực tại. Nó rồi vậy đấy.

Thực tại tuy rằng quan trọng với mỗi cá thể, nhưng quá khứ lại càng quan trọng.

Nếu không có anh trong quá khứ, thì đã chẳng có tôi của tương lai. Có anh sẽ có tôi. Quan hệ cộng sinh, cùng lợi cùng hại.

Lúc này đây, Menfuisur là tương lai của Ai Cập, còn ta là quá khứ cộng dồn cộng đập của y. Nói nôm na chính là hôn nhân chính trị, tiền triều Pharaoh đều cha truyền con nối, mẫu hậu ta và phụ vương chính là điển hình của điển hình. Cơ mà lợi ích rút ra của hôn nhân hoàng thất, bảo vệ dòng máu vương gia thuần khiết, lâu rồi không được nghe Đại tư tế lên lớp giảng bài. Nhớ bộ dạng cụ Litah râu tóc bạc phơ, tay cầm sách run run... uầy, nản cụ biết mấy.

Một thanh âm u uẩn ai oán từ xa vọng lại bên cạnh: "A... si....sur... điện... hạ..."

Hồn ta ù một cái nhập về chính chủ, quay đầu thì thấy gương mặt mốc của Helia.

Ta ngạc nhiên hết sức:

"Ngài ở đâu chui ra vậy?"

Helia tức phụ ai oán nhìn ta, hai mắt từ từ nheo lại, đuôi mắt híp lại hẹp dài, nói:

"Tôi đi theo điện hạ từ trong cung ra chứ đâu, ở ngoài cửa gọi đến rất cả hòng, mà Asisur điện hạ chẳng thèm đoái hoài tới."

Ta à một tiếng, hấn ta bám theo khi nào sao ta không phát hiện? May là Ragashu đã rời đi, bằng không giáp mặt, lại không biết giải thích sao: "Vậy hà, ta đang có chuyện suy nghĩ nên nhất thời không để ý."

"Vậy thì tôi đến khéo thật."

Helia kéo tay ta, đặt vào đó một văn kiện nhỏ đúc từ đất nung, câu câu khóe môi:

"Điện hạ có dịp đề động não tiếp nữa rồi."

...

Ta đột nhiên có dự cảm không tốt.

Vào trong phòng, ngồi xuống bàn để bệch, mở ngăn tủ lôi ra một cây búa nhỏ. Đập vỡ mảnh đất sét bên ngoài, lộ ra văn bản chi chít chữ tượng hình, pha trộn ngôn ngữ Ai Cập và một thứ chữ rất khó hiểu.

A, b, c... nghĩa là cái gì?

Ta đưa mắt nhìn Helia, hấn nhún vai.

"Tôi không biết, là Ruka nhờ tôi giao tận tay điện hạ. Cậu ta đang bận xử lí công vụ. Nhấn là liên quan đến Ryan gì đó."

Là Ryan Rido.

Ta chăm chú nhìn văn bản trong tay.

"Kill hay không kill?"

"Giết."

"Kế hoạch bị lật tẩy, Isis thông minh quá."

"Tạm thời án binh bất động."

"Cậu còn muốn trả thù thay Carol không?"

"Còn."

"Dạo này cậu im quá đấy, forget me rồi sao? Quên đã hứa gì với em tôi rồi à?"

"... Tôi không quên, thời cơ chưa tới."

"Đừng bịa chuyện với tôi, đừng tưởng tôi không biết cậu muốn gì. Đủ lòng đủ cánh rồi, hiểu chuyện rồi liền chê em tôi chứ gì. Nói cậu biết, mạng của Carol là do cô ta lấy. Hai người đừng mong sống yên!"

...

Miết ngón trở dọc theo những dòng chữ cuối cùng của văn bản. Nếu ta đoán không nhầm, thì đây có lẽ là bút tích của Ryan Rido. Vậy những dòng chữ ngắn ngủi hồi đáp lại, là của ai? Là... Menfuisur ư?

Trả thù... thay Carol...

Ý gì đây? Carol Rido có vướng vào lời nguyện không? Menfuisur, Ryan, Carol...

Mẫu đối thoại đầu tiên, ta hiểu, là lần ở Atina. May mắn thoát được một ả Ryan.

Mẫu thư hai, tóm gọn kể Atina bị đổ bể.

Mẫu thứ ba, có vẻ gấp gáp, chữ hơi ẩu.

Mẫu thứ tư, bề mặt đất sét bị hằn dấu in tới tận mặt sau, dấu hiệu cho thấy từng bị đè mạnh, dù đã nung lên nhưng vẫn đủ nhận thấy người viết khi đó rất tức giận. Ryan dính đến Carol không nghĩ lại nóng nảy như vậy, từ ấy tới nay mới vài ngày, muốn sớm trả thù thay em cũng không cần nóng vội thế. Menfuisur bây giờ lí trí hơn xưa, nóng với y không còn tác dụng đâu.

Mẫu thứ năm, không có hồi âm..

Không có hồi âm là vì chưa đến được tay Menfuisur đã bị Ruka phỗng tay trên cướp được, hay y nhận được rồi nhưng không muốn đáp nên trả lại thư trống?

"Điện hạ."

Helia bỏ nhỏ gọi một tiếng.

Ta xoa nắn huyết thái dương, động não một xíu mà đầu đã muốn nổ tung rồi:

"Tướng quân mời nói."

Helia ngó ta, bảo: "Về cung rồi tính tiếp."

Ta nhìn hần, lại nhìn mớ hỗn độn trên bàn làm việc. Đành vậy, sẵn hỏi chuyện Ruka về xuất xứ của đồng hỗn độn này từ đâu.

Vừa đứng lên, lại nghe Helia từ tốn nói:

"Tôi không phải người tốt. Nhưng đệ đệ em, vẫn cho hần là đứa nhóc năm xưa à?"

Ta quay phắt đầu lại, hần tiến lên lấy áo choàng trên tay ta, giúp ta khoác lên:

"Có người đàn ông nhờ tôi truyền lời."

Ta thoáng ngẩn ra, rồi khôi phục như cũ.

Ragashu...

"Trong hoàng cung có bao nhiêu chân tình, có bao nhiêu lương tâm? Rõ ràng chỉ là một tòa địa ngục được phủ lên lớp vỏ xa hoa, hào nhoáng. Cho nên... tôi chưa từng trách y thay đổi, ngược lại vui mừng."

Nhìn xoáy vào đôi mắt màu hổ phách, gương mi mỉm cười: "Tôi cũng chưa từng nói bản thân tốt đẹp, anh không cần tự ti."

Tắm áo bào bên cạnh hơi lay động, bóng dáng cao lớn lặng lẽ xoay người về phía sau. Helia lấy từ bên hông ra cây quạt bông trắng, quăng vào tay ta, cười nhạt:

"Trước nay tôi luôn nghĩ em thông minh, ai ngờ thì ra cũng chỉ là một đứa ngốc. Nay giặc tìm tới cửa, em vẫn thà tự gánh vác một mình, cũng không muốn cầu tôi."

Ta nghe thấy giọng mình hồ hững vang lên:

"Cầu, giúp. Nhưng giúp thế nào đây?"

Kẻ muốn ta nợ máu phải trả bằng máu đã không phải lần đầu ta nghe. Ryan Rido, cũng chỉ là một số nhỏ. Menfuisur muốn giết ta, cũng không còn quá xúc động...

Nhưng kéo Ragashu vào, mặt ta vẫn chưa dày tới mức đó. Ít ra, vẫn biết tự trọng.

Trong lòng của ta mang hàm ý chế giễu, nhưng Helia biết ta không nhằm vào hắn, cũng không phải nhằm vào nam nhân kia, đó chẳng qua chỉ là sự căm phẫn của ta với hiện thực tàn khốc mà thôi. Nghĩ hán cũng nhất thời ghen hờn, im hán luôn.

Bốn mắt nhìn nhau, ngay trước mặt là Helia mấy ngón tay thon dài của ta.

Mấy bức màn sa mỏng khẽ lay động, không khí ẩm áp tràn ngập căn phòng.

Helia nhìn bàn tay sắp sửa chạm đến gò má hán của ta, hàng mi dày run lên, nói:

"... Tôi không phải Menfuisur."

Bàn tay ta khựng lại giữa không trung.

Ta...

Chưa bao giờ coi Ragashu là Menfuisur...

- End chap 20.

- Vẫn là câu đó, vote còm vote còm dài!!!

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cung Biến Và Hôn Lễ (Thượng)

Edit: Tiểu Thiên.

Vì tình thâm sâu bị, vì tình thâm phiền muộn...

Kiếp trước kiếp này, chẳng qua cũng chỉ là một hồi ảo mộng..

Tình rượu mà mộng chưa dứt, ai mới là kẻ phong lưu...

Helia nói: "Nên hồi cung sớm thôi."

Ta thu lại bàn tay đang khựng lại giữa không trung, ho nhẹ hai tiếng: "Khụ khụ, tướng quân nói phải. Sớm hồi cung thôi."

Helia gật đầu, rồi đi trước.

Ta theo sau, nhìn bóng lưng lãnh ngạo như sơn phía trước. Da thịt trơn nhẵn, trừ bỏ vài vết sẹo mờ ở sống lưng, ngoài ra không còn vết sẹo nào khác. Khác với Ragashu, tám lưng trần mà trong kí ức ta nhớ, chỉ chít sẹo, lớn nhỏ có đủ. Ragashu từng kể nhỏ với ta, đó là thương tích để lại sau cuộc chiến tranh ngôi hoàng đế Babylon.

Cung biến.

Đối với những người con của dòng dõi hoàng thất, sớm đã không còn gì xa lạ.

Năm ấy vua Babylon băng hà, tuy đã lập Ragashu làm thái tử, nhưng anh em của hán trước giờ đều không ưa kẻ được vua cha trọng dụng là hán. Cộng thêm trước khi qua đời vua Babylon lại không có để lại di chiếu lập ai làm tân đế. Thế là một năm đó, cuộc chiến tranh giành ngôi báu thường nhật như cơm bữa trong lịch sử đã diễn ra. Các phiên vương dẫn theo quân đội riêng của mình, ồ ạt kéo đến trước cửa thành. Ragashu cũng mở cửa nghênh đón, nhưng chờ sẵn sau bức tường thành vĩ đại của Babylon, chính là hàng ngàn nô tì.

Đầu tiên đốt lửa, giây phút cổng thành mở ra, trang sử đẫm máu bắt đầu. Thái tử Ragashu đề Cấm vệ quân tử thủ hoàng cung và nội thành, phần hán chỉ

huy quân tiên phong xông ra khỏi thành. Qua lời các cung nữ già và các lão tướng quân, trưởng kiếm của Ragashu chém tới đâu, đầu giặc rơi tới đó. Giữa biển máu tanh nồng, hấn tựa như chiến thần thượng cổ, con người màu hổ phách đỏ ngầu, lạnh lẽo lóe lên tia thị huyết. Quân phản động rất đông, trận chiến kéo dài mười ngày mười đêm mới chấm dứt. Sử kí Babylon, cuốn sách ghi chép về lịch sử các đời vua Babylon gọi đó là: Sự biến công thành Babylon.

Cho nên cái mà ta nghĩ không thông là, thân thủ Helia rất giỏi, bằng chứng là thường xuyên đi đánh trận, nhưng trên chiến trường chưa từng nghe tin hấn bị thương quá nặng, sau lưng cũng không thấy nhiều sẹo. Còn Ragashu, trải qua một sự kiện cung biến đáng sợ như thế, mặc dù giỏi cách mấy cũng không thoát khỏi thương thế khiến hấn chết đi sống lại.

Hai con người khác nhau về gương mặt, thân thể, hoàn cảnh, nơi sống. Chỉ giống nhau mỗi về khí chất lồi lạc trời sinh, độ dày của da mặt, âm giọng trầm thấp từ tính, mùi từng bách trên cơ thể, với tay chân đều đồng dạng thon dài hữu lực...

Dừng lại một chút.

Dường như trừ bỏ cái tên, gia thế và khuôn mặt... toàn bộ đều giống y đúc?

Ta lại nghĩ mái tóc nâu của Helia, chột nghĩ không biết tóc Ragashu màu gì.

Khi trước ta cùng hấn làm chuyện chần gối, toàn là ta thân không mảnh vải, còn hấn ngoại trừ hơi thở nặng nề, đầy mắt bén lửa, khuôn mặt nhuộm màu kích tình, còn lại y phục thực chính tề đến khó tin.

Làm chuyện đó mà cũng không trút hết quần áo, giờ nhớ lại bức mình. Hấn thì áo xống chính tề mười phần anh tuấn bất phàm, còn ta thì là lướt nghĩ mà xấu hổ.

Nhưng suy cho cùng lỗi cũng ở Helia và Ragashu, giống nhau quá làm chi để ta khổ não đau đầu. Luôn luôn trong một thoáng lướt qua, đều mơ hồ nhận lầm Helia là Ragashu, này suýt chút là thất thố...

"Điện hạ."

Tiếng Helia từ đỉnh đầu truyền xuống.

Ta ngo ngác ngược lên, hóa ra trong lúc không để ý, va vào người hấn mất rồi.

Helia đỡ khuỷu tay ta,捏o mắt: "Thật tò mò, đến cùng là chuyện gì mà khiến điện hạ của tôi mất tập trung thế này?"

Ta cười trừ, rút tay ra:

"Không gì, hồi cung nhanh thôi."

Helia nhướn mày, khóe môi hơi hơi kéo về phía bên phải, giương lên một độ cong trên tức, mang theo mỉa hoặc ái muội.

Ta khổ tâm liếc hấn, lại có việc gì?

Helia đột nhiên thu lại nụ cười gọi đòn, giúp ta kéo lại áo choàng cho kín lẩn hai:

"Không gì, hồi cung nhanh thôi."

Ta: "... "Dám bắt chước lại câu của ta à..."

Chiều tối, ta hồi cung với ánh trăng sáng trên đầu. Trăng soi ánh nước, rất mát mẻ.

Ngồi xe lạc đà nhà Helia, tản mạn dọc bờ Thebes, chẳng mấy chốc đã đến cửa cung.

Thị vệ gác cổng xuyên qua màn che thấy ta, vội vàng mở cánh cửa lớn nặng nề. Vài cung nữ vội vàng từ sau cửa chạy ra nghênh đón, đứng ở trên bậc thang cúi đầu. Còn có vài nam bộc khỏe mạnh đến quỳ xuống làm đệm, phù ta xuống khỏi xe.

Helia mỉm cười nhìn tất cả, nói: "Điện hạ ngày càng có tác phong của bậc đế vương."

Ta cởi áo choàng đưa cho Ari, cũng không ngoảnh đầu lại, đi thẳng vào bên trong.

Helia nam nhân này, miệng mồm thật là...

Ooo

Về đến cửa trước tẩm cung, liền bắt gặp Ruka đang đi qua đi lại trước cánh cổng chạm trổ bích ngọc Ôla, mặt mày rối rắm.

Ta đi lên trước, hỏi:

"Chuyện thế nào rồi?"

Ruka nghiêng người hành lễ, rồi bước lên một bước, đặt tờ giấy Papyrus vào tay ta:

"Đã điều tra kỹ, đúng là bút tích của Rido."

Ta liếc sơ qua tờ giấy, nhú mày, cùng Ruka song song đi vào cổng: "Tìm được ở đâu?"

Ruka không đáp, trái lại nhìn Ari: "Quản sự Ari, tôi thấy hơi khát. Có thể nào pha cho tôi một ấm trà lạt được hay không?"

Ari hơi ngẩn ra, kín đáo nhìn ta hỏi ý.

Ta ngoảnh mắt Ruka, gật đầu: "Cứ đi đi, xem chừng đêm nay đội trưởng Ruka của chúng ta khó ngủ, trà lạt sẽ dễ ngủ hơn."

Đoạn, ta cời áo choàng đưa cho Ari.

Con bé tiếp lấy áo choàng, gấp đôi để trên khuỷu tay, dạ một tiếng rồi đi vào trong sân, dẫn theo sau là dàn mười ba cung nữ.

Ari và mười ba cung nữ ngự tiền vừa rời đi hết, không khí im ắng hẳn. Ta khoanh hai tay trước ngực, tìm một chiếc ghế đá có vẻ thoải mái đặt móng ngồi xuống, nói:

"Tại sao không thử để Ari nghe."

Ruka khẽ cười, chắp hai tay sau lưng:

"Chẳng phải về điều này, điện hạ rõ hơn thuộc hạ nhiều sao? Asisur điện hạ...?"

Phải.

Ta rất rõ.

"Vội lại lần trước điện hạ nói với thần, tin tức thường hay bị rò rỉ. Thần đã điều tra rồi, gần đây tài chính của Ari không được tốt. Có người từng thấy cô ta qua lại với Unasu, hầu cận của vương tử."

Cách đây không lâu, Helia có nhắc qua với ta về việc của Ari. Hẳn nghi ngờ con bé.

Tuy nhiên, ta không mấy để tâm. Như đã nói, Ari theo ta gần ấy năm. Không có công cũng có cán. Cứ giả như con bé thật phản bội, thì đã phản từ kiếp trước rồi.

Ta tin Ari.

Sống trên đời, ngay cả thuộc hạ thân tín nhất cũng không tin, vậy còn sống chi a?

"Không cần quá nghi kỵ con bé, như thường là được rồi." Ta giương mí mắt ngo Ruka: "Và lại, ta cũng đâu tin gì nguoi."

Ruka nâng ống tay áo, gượng cười:

"Điện hạ thẳng thắn quá, thuộc hạ buồn..."

Buồn buồn kệ nhà nguoi...

Ta lười biếng che miệng ngáp một hơi, không mấy kiên nhẫn liếc xéo Ruka: "Nói gì nói nhanh lên, ta không có thời gian."

Ruka không dám bốn cọt nữa, dưới ánh mắt lạnh nhạt của ta, chắp tay thưa: "Lúc chiều tối khi điện hạ rời khỏi cung, thám tử truyền tin về, nhìn thấy Ryan Rido xuất hiện ở Tây ngoại thành Thebes. Vì không có nhiều thời gian, thuộc hạ bèn to gan làm chủ, cấp tốc xuất cung bám theo hần ta. Đến hạ nguồn sông Nile, thì thấy hần đang cùng Unasu lên lút trao đổi cái gì đó. Thuộc hạ cùng đội thám tử ần núp một hồi, đợi Ryan rời đi liền đánh ngất Unasu, sao chép văn bản rồi trở về. Sau đó..."

Ta càng nghe càng thấy có gì đó không đúng, vừa nghe đến Unasu, quả nhiên dự cảm không có sai: "Gượm đã, đánh ngất?"

"Dạ."

"... Nguoi trực tiếp đánh ngất hần?"

Ruka mắt tròn mắt dẹt nhìn ta:

"Có gì không đúng sao ạ?"

Ta đỡ trán, làm đúng nhất là nguoi rồi.

Ruka, Ruka, tiểu tử nguoi có phải hôm nay đã để quên não ở nhà rồi hay không?

Chả nhẽ nguoi không lo đánh ngất Unasu sẽ đá động Menfuisur? Hay bọn ta chưa đủ "thân" nguoi sẽ bị mất cọng lông nào?

Như chưa nhìn thấu được suy nghĩ của ta, Ruka ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn.

Hắn thất thanh kêu lên, cất lực xua tay, cười khổ: "Điện hạ hiểu nhầm rồi, không không, là thuộc hạ biểu đạt không đúng mới phải. Trước khi đánh ngất có cho cậu ta ngửi mê hương, khi tỉnh dậy sẽ tưởng rằng bản thân không cần thận để trúng gió độc. Toàn thân rã rồi như kim châm."

Ta lừ mắt, ra là như vậy.

"Ừm, tiếp sau đó thế nào."

Ruka lôi từ trong túi đeo chéo ra một bản chép tay, vừa lật giờ vừa thưa: "Sau đó về đến cung không gặp được điện hạ, thuộc hạ hỏi thám tử thì họ nói điện hạ đã dẫn không được bám theo điện hạ nên không rõ. Đang không biết sao báo tin thì đúng lúc gặp được Helia tướng quân đi ngang, đều là người mình, ngày thường điện hạ lại rất tin tưởng ngài ấy, nên thuộc hạ đành giao văn kiện nhờ chuyển cho điện hạ."

Ta gật đầu, Ruka cất bản chép tay vào túi, cài khóa gài, gãi đầu cười tò mò: "Mà kẻ cũng lạ điện hạ ạ. Thám tử còn không rõ hành tung của điện hạ, mà Helia tướng quân lại có thể tìm ra nhanh như thế."

Ta thờ dãi, đi ngang đi dọc cái gì, chỉ có nguoi ngây thơ tin hắn. Có mà ta bị Helia theo đuôi gần cả buổi trời mà không hay.

"Lúc ta không có trong cung, còn chuyện gì nữa không? Nói hết tất cả một lần đi."

Ruka nói: "Ngoài chuyện vừa bẩm ra thì cũng không còn chuyện gì đặc biệt. Chỉ là cách đây mười lăm phút, lúc điện hạ chưa về tới, tổng quản Hasi có ghé qua hồi tí."

Hồi tí?

"Có chắc là chỉ hồi tí không. Theo ta mười phần là lại ca bài a hu hu nhà tôi có tang."

Ruka bị ta nói chọc bật cười ha hả: "Hasi tổng quản đâu đến mức đó ạ, điện hạ này."

Tại nguoi chưa từng bị ông ta chọc tức qua thôi, khi nào trải qua cảm giác muốn bịt miệng một người mà cha nguoi lại lần này đến lần khác cản trở không cho bịt thì sẽ hiểu. Lão ta coi đẹp lão phúc hậu vậy thôi chứ gian lắm, giỏi nhất là cậy thế Pharaoh.

Cơ mà được cái rất trung thành với phụ vương nên ta cũng ráng châm chước thôi.

Uầy, chán chường buông tiếng thờ dãi:

"Hôm nay coi như đến đây, chuyện của Ryan Rido sáng sớm ngày mai phái người đi điều tra thêm. Còn bây giờ, đi về phòng tắm rửa sạch sẽ, lát cùng ta đi dự tiệc."

"Tạ điện hạ, thuộc hạ sẽ lập tức chuẩn bị."

Ruka hớn hờ, hành lễ cái liền co giò chạy.

Truyện ĐẾ CỔ - ASISU chỉ được tác giả Ramie0807 đăng tại .wattpad.com, các trang khác vui lòng ghi rõ bản quyền và nguồn. Đăng sau wattpad 1 chương.

Ta ngó làn khói trắng bốc ra từ đôi chân dài của Ruka, có chút dờ khóc dờ cười. Đây không cần phấn khích quá lên vậy chứ. Ai không biết nhìn vào còn tưởng Đại công chúa Asisur ngược đãi cấp dưới, một bữa ăn hoàng hoàng cũng không cho nổi hẳn đi.

...

Tắm rửa gần chục lần, chà chà rửa rửa tẩy đi lớp bụi bẩn bám trên da thịt, dọc đường về có bão cát nhỏ, thành ra trong áo ta có không ít cát. May là xe lặc đã nhà Helia có màn che lại, bằng không khẳng định không chỉ là cát sượt qua da nho nhỏ.

Tối nay ta vận một chiếc đầm đuôi cá màu trắng thuần không họa tiết, đuôi váy dài chấm đất, kéo dài về sau. Phần trên cúp ngực ôm trọn lấy bộ ngực sữa còn đang phát triển. Cộc tay, hai bên vai choàng khăn sa tanh cùng tông màu. Vải choàng được làm từ vải lanh nên càng nhẹ bằng, xúc cảm truyền đến như có như không, hồ hững khoác trên bắp tay, mép vải dính vàng cát nghiền mịn, theo từng động tác chuyển động của ta, lấp lánh linh động.

Đầu đội kim quan của Trưởng công chúa Ai Cập. Hai bên cổ tay đeo vào vòng rắn tinh xảo. Chân mang giày đế bệt, bật lên cổ chân trắng nõn với chiếc lắc bangles.

Để Ari tùy ý trang điểm, độ mười phút sau, trên tấm gương đồng mờ mờ phản chiếu hình ảnh thiếu nữ với mái tóc dài ngang vai, đen nhánh như gỗ mun.

Lông mi dài cong vút, đôi môi đỏ mọng như trái chín tháng mười. Cổ không trang sức, chỉ đeo một đôi bông tai hình hạt châu Ôphia.

Nhẹ nhàng mà không xa hoa, đơn giản mà không mất đi vẻ lãnh ngạo cần phải có.

Mang theo đội ngũ mười ba cung nữ ngự tiền, hai thái giám nâng tà váy dài và Ari, ta ngẩng cao đầu, bước ra khỏi đại môn.

Đến trước cửa đại điện diễn ra yến tiệc, nhân vật chính như ta dĩ nhiên phải canh đúng giờ mà vào. Định đứng lại một chút, đột nhiên có tiếng người dựa vào mé cửa, bóng áo tím lướt qua, giọng điệu say mê:

"Điện hạ của tôi đêm nay thật đẹp."

Ari hắng giọng, Ruka ho nhẹ.

Ta không nhìn đến Ruka, tầm mắt dừng lại nơi thân ảnh nọ, gật đầu chào. Người nói đến bên cạnh Ruka, cả hán cũng có ở đây.

Tóc nâu thả dài ngang hông, eo giắt tề kiếm, trên mặt là ý cười si mê khó giấu.

Ta nói: "Tướng quân, sao ngài lại đi chung với Ruka?"

Helia cười cười, Ruka cướp lời: "Điện hạ, thuộc hạ tắm rửa trễ nãi, đang đuổi theo điện hạ từ đằng sau thì tình cờ gặp Helia tướng quân, điện hạ đừng hiểu lầm nhé."

Hiểu lầm của người là có ý gì phòng?

Helia chợt nháy nháy mắt với ta, làm như thân lẫn hỏi: "Điện hạ lại gặp Vương tử à?"

Ta theo ánh mắt hán hồ nghi ngoảnh đầu lại, vào mắt là gương mặt của Menfuisur.

Đầu đội hồng quan măng xà, tóc đen lất phất theo gió. Cổ đeo tấm bùa hình chim ưng, để trần, mặc triều phục vương tử.

Dưới ánh trăng, tựa như đóa diên vĩ biến hóa thành người, xinh đẹp yêu mị vô hạn.

... Y đang bước về phía này.

Chung một con đường, khoảng cách lại không mấy xa. Vậy mà này giờ ta không chú ý, nên Helia tướng ta và y đi chung.

Ta đáp: "À phải, cũng tình cờ, tình cờ thôi."

Menfuisur để ý bọn ta nhìn về phía y chăm chăm, nhíu mày, dừng bước bên cạnh ta.

Helia giờ tay chào.

Ruka và Ari khẽ cúi người hành lễ.

Ta nghĩa sùn mặt nghiêng nghiêng của Menfuisur, cũng theo lễ cất tiếng chào:

"Vương đệ."

Menfuisur thông thả gật đầu: "Vương tỷ."

Helia khiêu mi, nói: "Vương tử dường như tới trễ." Liếc nhìn vào trong điện: "Các quan công đại thần đều an vị từ sớm rồi."

Menfuisur không nói gì nhìn lướt qua Helia, rồi chậm rãi nói với ta: "Vương tỷ, Helia tướng quân dường như có chuyện quan trọng cần nói với tỷ, xin cáo từ trước."

Ta nói: "Họm đã."

Ruka cũng hô: "Vương tử xin dừng bước."

Helia đứng nhìn một bên.

Menfuisur hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Ta sờ sống mũi: "À, ta không có gì. Nhưng Helia tướng quân chắc không chỉ tìm ta, mà còn có chuyện muốn nói với vương đệ. Thế nên xin vương đệ khoan đi đã."

Helia bên cạnh cũng góp lời cho bằng bạn bằng bè: "Phải đó, trước khi Ruka xin Vương tử dừng bước, Asisur điện hạ cũng mở lời giữ lại. Xem ra chủ tớ bọn họ thực có chuyện quan trọng cần tìm Vương tử."

Hôm nay Helia với Ruka thuộc hạ của bản điện hạ nhảy thật, người tung kẻ hứng nghe rõ kì quái. Thấy đi chung là nghi rồi.

May mà Menfuisur không chú tâm lắm, Ruka cũng thức thời chêm vào đúng lúc: "Là vậy, ban nãy dưới chân Vương tử có cục đá cản đường, hạ thần sợ ngài bị vấp."

Menfuisur: "..."

Ta: "..."

Gió đêm thổi qua, không khí đến quý dị.

Chỉ có Helia là ôm bụng cười được, vỗ vỗ vai Ruka: "Đội trưởng Ruka tỉnh mắt nhì."

Ta thì thấy, mắt ta nhất định bị bỏ lệch ăn.

... Mù nên mới có thể mời Helia làm quân sư, mới có thể nhận Ruka làm thuộc hạ...

Menfuisur không thấy cười tiếng nào cả, ta nhìn y mắt tự nhiên bước vào trong, tự thấy xấu hổ, thuộc hạ của ta sao mà thiếu muối thể này, lại đi nghe lời Helia xúi bậy...

Đi vào sau cùng là ta, Ruka thân sĩ nắm hờ mu bàn tay ta làm chức trách hộ tống.

Trong tiếng vỗ tay rần rần của các quý tộc và đại thần, nhân lúc không ai chú ý, hần ghé vào tai ta thì thầm: "Điện hạ, lát nữa nhớ tranh thủ hàn huyên trò chuyện với Helia tướng quân nhiều một chút."

Ta ghen hòng: "... Tại sao?"

Ruka nháy mắt lia chia: "Điện hạ, người ta không biết, chứ thuộc hạ biết hết mà."

Ngươi... biết gì?

Ngươi thì biết gì chứ!

Ruka lại rủ ri bên tai ta: "Dạo gần đây tướng quân có kẻ với thần... ngần ấy năm rồi... thực khó cho điện hạ..." Nói rồi buông tay ta ra, chạy đến chỗ Helia đang nói chuyện với băng hữu: "Tướng quân."

Ta vỡ lẽ, khi ấy mới hiểu ra là ai tung tin nhạo báng mình. Thảo nào tin đồn trắng hoa của ta đến được tai Menfuisur, đều là chuyện tốt mà quân sư của ta làm được.

Nhưng ngoài tức tối trong bụng ra thì còn có thể làm được gì. Hần là con rùa bự, còn ta là chủ tử của con rùa bự ấy.

Hít sâu thở ra thông khí nhuận phổi, đề xuống không cam tâm, tiếp tục bước đến chỗ ngồi đã được chỉ định, vị trí cao quý thứ hai sau Hoàng phi và Nhị vương phi.

-- Chỗ ngồi của đệ nhất thân vương.

Thăm than khẽ trong lòng, xem ra kiếp này phụ vương và mẫu hậu đã vì ta định trước tương lai. Nếu ta đoán không sai, lát nữa trong lúc vui vẻ, Pharaoh sẽ cho một cái sắc chỉ, phong công chúa Asisur đến độ tuổi nhất định nào đó, ban đất phong vương.

Làm một thân vương an nhàn, dân một cái mác có tiếng không có miếng, có mỹ danh không có thực quyền, hoàn toàn không có sức uy hiếp đối với hoàng đế. Ngủ tại đất phong, bổng lộc dư dả, an nhàn tự tại, sống không lo nghĩ, cuối đời chết già...

"Trưởng công chúa Asisur thượng tọa!"

Kèn trống nổi lên, mùi cam tòng lan tỏa.

Pharaoh Nephenmaat thân ngự trên ngai vàng, tay cầm quyền trượng Pharaoh tôn quý, khước mắt kẻ viên xanh uy nghi:

"Trưởng công chúa Asisur vì Ai Cập nhọc tâm lao khổ, vì nhân dân trăm họ thân thể hao gầy. Là một điều đáng quý hiếm có, đã tiếp thu được truyền thống đáng quý của đất nước. Trăm lấy đó làm vui mừng."

Trong một cái chớp mắt, ta nghe tiếng mình nhẹ bẫng vang lên, thanh âm trong trẻo lạnh lùng tựa pha lê: "Asisur..."

Cũng trong một cái chớp mắt, mưu tính sáu năm, liền hóa thành một giấc mộng.

"... Tạ Pharaoh tin tưởng."

Một giấc mộng đáng sợ...

"Thề với bách thần, có Ra chứng giám, mãi mãi không phản bội vương triều Ai Cập."

Rốt cuộc, vẫn không ai chịu tin ta...

Một lần sai trăm lần sai...

Asisur độc ác chịu cái tà quy chính, không còn vì Menfuisur tàn sát chúng sinh nữa... quả thật ta nghe còn thấy hài..

Chính lúc ta mơ hồ nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm rền ầm ầm vang lên khắp đại điện, đột nhiên có người kéo tay ta, nói:

"Tôi không chấp nhận lời thề này."

- End chap 21.

- Cầu còm dài! Vote mạnh tay ngen =)))

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cung Biển Và Hôn Lễ (Hạ)

Edit: Tiểu Thiên.

"... Tôi không chấp nhận lời thề này."

Thanh âm như sương sớm lắng đọng, lại có chút trong trẻo lạnh giá của buổi mai.

Ta nghiêng đầu, mày kiếm chạm tóc mai, tuấn nhan trong trẻo lạnh lùng. Khác hoàn toàn vẻ cộc cằn từ xương cốt và thái độ nửa vờ hăng ngày, với góc độ đi ngược luồng sáng, nửa khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết tựa như chìm trong bóng tối. Trong khoảnh khắc làm người ta có chút hoảng hốt. Không còn thiếu niên tựa ánh dương quang suốt ngày rong chơi lêu lổng, không còn là tiểu hài tử bướng bỉnh chỉ thích làm theo ý mình. Ba kiếp tôi luyện, nay, xem y thành thực trầm ổn hơn cả chục tuổi.

Nhưng đó không phải máu chột.

Menfuisur...

Y... có ý tứ gì?

Pharaoh Nephenmaat đầu mày chau chặt, ẩn nhẫn ý không vui nhìn về phía đứa con quý tử của ông: "Menfuisur, ý con là gì?"

Chỉ thấy y lướt mắt qua ta một cái, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu thoáng lạnh:

"Vương tử vốn không có lòng bất chính, tâm sáng hơn gương, vậy sao phải thề?"

Người có mặt trong điện nhất thời lặng ngắt như tờ, kể đó có tiếng xì xào rất nhỏ truyền tai nhau. Ta biết họ đang bàn tán điều gì. Vương tử Menfuisur xưa nay khó gần hôm nay lại công khai mở lời bất bình thay Đại công chúa, này có phải hay không cả hai đã có tình ý từ trước. Công chúa điện hạ thật tốt số, thật tốt số...

Tiếc là có mình ta hiểu rõ ẩn ý bên trong.

Thề thốt một câu trong mắt mọi kẻ ở đây chẳng có gì đáng to tát, người tổn thương đau lòng là công chúa, đau tí thôi, không cần để tâm, vương triều Ai Cập xưa nay đều như vậy. Tuy rằng luật pháp Ai Cập nam nữ bình đẳng, nữ nhân có quyền học hành và kế thừa tài sản, nhưng dấu sao vẫn không thể lẫn át nam nhân. Truyền thống là truyền thống. Bởi cuối cùng, kế thừa gia tộc, gánh vác gia thanh, đội mão bạch quan của Pharaoh, vẫn là một nam nhân. Thượng Ai Cập, tuyệt không thể để nữ nhân làm chủ. Thân vương tước vị này, là lo xa, sợ công chúa mai sau tranh giành quyền lực gây ra sóng gió. Một câu khen nài tâm tư hao gầy, chẳng qua là khen cho có, để tiện phong cho hợp tình hợp lý.

Ta hơi nhưóng mắt nhìn lên ngai vàng.

Huống hồ, có lẽ thông qua Menfuisur hoặc Ari, hoặc ai đó, phụ vương cũng đã biết được không ít chuyện của ta kiếp trước. Sáu năm trước muốn ta hứa với người quên hết thù hận, làm lại từ đầu. Sáu năm sau đồng ý cho ta đi diệt trừ mầm móng tai họa, sau ta về đến nơi lại thuận tay ban một đạo thánh chỉ -- địa vị thân vương.

Nhưng đây vẫn không phải ý ta muốn biểu đạt. Ngay lúc này, có ai biết, Menfuisur thực ra là muốn xin Pharaoh ban hôn...

Mở lời bình vực.

Giả vờ không hài lòng.

Tiếp theo sẽ là nhưng nhớ đến phát điên...

Đầu mày phụ vương lúc này mới giãn ra, mặt mày tươi cười: "Đứa nhỏ này ra là lo tỷ tỷ nó bị bắt nạt, nên mới nóng nảy à."

Y nhìn lướt qua cục diện đại điện, nói:

"Ân, nhi thần giờ trong đầu chỉ có tỷ tỷ."

Đại điện lại lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Trong nháy mắt, ánh mắt tò mò có, hiếu kì có, nghi ngờ có của mọi người không hẹn mà gặp đồng loạt rơi trên mặt ta.

Quả nhiên y như ta đoán, ngày hôm đó nhị đệ Menfuisur nhờ ta đi gặp Nhị Vương phi một chuyến, giúp y từ chối khéo hôn sự với con gái đại tư tế Litah, là vì ý này...

Ta lén lút bữu môi nhìn Menfuisur.

Xạo.

Đệ nói xạo không chớp mắt nha.

Menfuisur khẽ giương khóe môi, đưa mắt ngó ta một cái, rồi quỳ một chân xuống sàn đá cẩm thạch: "Nhi thần giờ khắc này trong đầu chỉ có hình ảnh của công chúa Asisur, khẩn xin Pharaoh thành toàn cho."

Giây phút đó, đã có một người siết chặt chiếc nhẫn ruby đỏ trên ngón áp út, dùng ánh mắt đau đớn xen lẫn bi ai nhìn ta.

Chỉ là... khi đó... ta không hề nhận ra...

.....

Pharaoh im lặng chốc lát, ta thấy sắc mặt ông thoáng biến đổi phức tạp, kể đó khôi phục bình thường. Trước tiên đưa mắt nhìn ta, sau nhìn Menfuisur. Đôi mắt kẻ viền xanh lá mạ của nam tử trung niên sắc bén vô cùng, như muốn nhìn thấu tất tần tật tính toán của hai người bọn ta.

Tựa con nóng giận hên giờ phát nổ, lia qua lia lại gần nửa ngày. Đến khi tất cả mọi người tưởng chừng như đã sắp nghẹt thở đến nơi, mới nghe ông ôn tồn bảo:

"... Được thôi."

Ha, nghe thấy tiếng mình thờ ra rất khê.

Cũng không biết là vì sao lại nhẹ nhõm. Vì tâm tư của Menfuisur đã đạt thành? Vui thay y, hay bản thân mình. Không rõ nữa.

Chỉ biết, lần đầu giúp thành công ai đó một việc. Cảm giác khá thành tựu, nên...

Mẫu hậu ta, Hoàng phi Theratis mỉm cười dịu dàng: "Đã vậy, Pharaoh có nên nhân dịp này mà song hỷ lâm môn luôn không nhỉ?"

Phụ vương gật đầu: "Như đã nói, Đại công chúa Asisur nhọc tâm lao khổ vì thân dân Ai Cập. Nay tứ hôn cho Nhị vương tử Menfuisur, ban ngọc ngà châu báu theo phân vị thân vương. Đợi năm mười chín tuổi, sẽ chính thức tiếp quản đất phong."

Không đợi ta lên tiếng tạ ơn, bốp bốp bốp, âm thanh đều đều tức thì vang dội.

Tiếng vỗ tay đồng loạt lần ba trong ngày:

"Chúc mừng Vương tử điện hạ!"

"Chúc mừng Công chúa điện hạ!"

"Chúc Vương tử và Công chúa sau này sẽ răng long đầu bạc, như cá ngập nước!"

Ta đành phải chấp tay, phủ phục đầu dưới chân Pharaoh: "... Tạ Pharaoh phong tước."

Menfuisur cúi ta đứng dậy.

Pharaoh giờ quyền trượng tôn quý lên cao, tuyên bố yến tiệc chính thức bắt đầu, các vương công đại thần liền tiến về phía ta và Menfuisur niềm nở bắt chuyện. Ta không tình nguyện cầm lên một ly rượu nho từ khay rượu Ari đang bưng. Menfuisur cũng cầm lên một ly có đế dát vàng mỏng, nhấp một ngụm. Các đại thần thấy y uống trước, liền hiểu đêm nay tâm trạng vương tử rất tốt, kẻ nào kẻ nấy ra sức nịnh nọt.

"Vương tử tối nay cùng công chúa thật xứng đôi! Chẳng khác gì trời tạo một đôi!"

Tiểu vương tử không mặn không nhạt nở nụ cười: "Thật sao. Các ngài nói quá rồi."

"Ồi không có nói quá không có nói quá gì đâu ạ! Đêm nay không có bất kì ai đẹp đôi hơn Vương tử và công chúa điện hạ đâu!"

... Ta buồn chán với cuộc đối thoại tẻ nhạt, ngay cả mí mắt cũng lười nâng. Chừng ba tuần rượu, khéo léo kiếm cái cớ tách ra.

Đang thông thả dạo quanh đại điện, chợt bắt gặp phải ánh mắt của một người đang đứng đằng sau đám đông đang vỗ tay reo hò một cách giả tạo. Hắn không hòa theo bầu không khí vui vẻ ở đây. Không vỗ tay, không nói cũng không cười. Không thấy biểu tình nhả nhả thường nhật. Chỉ là đơn giản đứng ở nơi đó, và lặng người...

Con người màu hồ phách không ánh sáng, đượm buồn, mảng thiên không nơi đây mắt vẫn như trước ánh lên một khoảnh khắc tình. Nhưng tối nay, u uất tâm tôi lạ...

Ta bị vẻ mặt đó làm hít thở không thông, quay đi nơi khác, nhắm mắt. Mở mắt ra, và quay đầu nhìn lại, vẻ mặt đó chợt biến mất không thấy nữa, tựa như là tan vào hư không, tựa như chưa từng xuất hiện.

Mắt tự nhiên vén tóc mai rũ trước trán ra sau vành tai, cất giọng ngập ngừng:

"Trống quân... không khỏe à?"

Bỏ vai Helia thoáng chấn động.

Ta toan mở miệng hỏi tiếp, Helia quảng cho ta trái cam tươi hắn đang cầm, lắc đầu, lạnh nhạt đáp: "Thần không việc gì."

Không việc gì thì mắc gì xưng thần?!

Không tin, nhắc tà váy bước lên một bước, hắn lại ra dấu bảo ta không cần để ý hắn, rồi ngoảnh đi bắt chuyện với bằng hữu.

Ta nhủ mày, đang định đi tới nói chuyện với Helia, Ruka lại từ xó nào chui ra. Cậu ta bưng trên tay một đĩa đậu ô khô, dâng cho ta: "Điện hạ, sao người không ăn gì?"

Đành bóc một hạt đậu cho vào miệng, chậm rãi nhai: "Người có vẻ thích thú quá nhỉ."

"Cũng không phải là thích thú gì." Ruka ngoác miệng cười, học ta thanh tao bóc một hạt đậu cho vào miệng, chậm rãi hòa tan: "Tại món đậu này ngon quá thôi ạ."

Giả biện, y như rằng hỏi tới là chối bay chối biến. Ta hỏi: "Nãy giờ vui vẻ ở đâu?"

Ruka đột nhiên biến sắc, muốn đưa tay lên chặn miệng ta lại. Nửa chừng mới sực nhớ ra ta là chủ nhân, bèn đau khổ suy tư:

"Điện hạ, thuộc hạ vui vẻ ở đâu hỏi nào đâu. Người hỏi vậy, mọi người hiểu lầm thuộc hạ là kẻ trăng hoa tùy tiện mất."

Ta nhướn mày, bộ nói không đúng hả?

Tự nhiên nhớ tới hồi mới nhận Ruka làm thuộc hạ, chưa tròn nửa năm liền nghe tin cung nữ phòng giặt là của cung ta bị hắn làm có thai bảy tháng. Tuy rằng nữ tử Ai Cập đều phóng khoáng, không bắt chịu trách nhiệm, nhưng làm thuộc hạ dưới trướng của ta, mà dám cả gan làm ra chuyện tày đình đó. Dù muốn gây chú ý với ta cũng không thể bỏ qua. Thời gian đó, ta phạt giam Ruka trong phòng tối, bỏ đói mười ngày liền, có thể nói là khoảng thời gian tăm tối nhất trong đời của Ruka.

Nam nhân này không biết cố tình hay vô ý, trước mặt ta luôn không bao giờ che giấu cái tính xấu phong lưu thành thói.

Mấy năm rồi, ta cũng mệt, mắt nhắm mắt mở dung túng. Hắn làm rất được việc, đòi tư miễn không đi quá xa, không truyền đến tai ta cung nữ nào hoài thai nữa thì thôi.

Chỉ mong Helia không có vô sỉ giống hắn...

Nghĩ đến đây ta chợt giật mình, sao tự nhiên lại nghĩ đến Helia. Hừm, có lẽ vì hai kẻ này tính tình hợp rơ, sợ lây nhau thôi.

Ừm, chắc là như vậy.

Còn phần Ragashu, hẳn đào đâu ra thời gian rảnh mà liếc mắt đưa tình? Không lo.

Ruka gãi da mặt: "Bên kia có món ngon!" Rồi chạy biến, như sợ ta khơi lại tội cũ.

Ta nói với Ari: "Em nhớ tránh xa cậu ta."

Ari khước mắt giật giật, gật gật:

"Dạ..."

...

Gần nửa đêm, Pharaoh và hai vị phi tử nói đã vui đủ, chậm chậm đi giá rồi đi trước. Các vương công đại thần vốn kiêng dè sự có mặt của hoàng đế nên không dám uống quá. Nay có cơ hội, liền nháy mắt vút bỏ về ngoài đang cố giữ lễ, lao vào rượu chè bí tỉ. Trái ôm phải ấp, thoạt dâm ô vô độ.

Ta ngó mà đầu ong ong, rượu vào loạn trí quả không có sai, không khí sa đọa này không thích hợp với ta tí nào. Đào mắt xung quanh lần cuối, không thấy Helia đâu, xem ra hẳn đã xuất cung hồi phủ.

Lại nhìn xem vương đệ Menfuisur gần đó, đang giao lưu "thân thiện" với đám thiếu gia công tử, ừm, rượu vào là y chả thèm nhả nhận nữa. Hai mắt nhóm lửa, dọa họ sợ run bần bật. Ta thăm thờ dài, Unasu đâu rồi nhỉ? Chủ nhân ở đây mà thuộc hạ đâu?

Ari hỏi: "Điện hạ, ta hồi cung chưa ạ?"

Ta xoa nắn thái dương: "Ruka đâu?"

Ari khó khăn trả lời: "Cái đó... Ruka đội trưởng say khướt, Unasu đưa về rồi ạ."

Ta nhắm mắt, kiểm chế nóng nảy sắp chảy tràn bờ đê. Nay Ruka thuộc hạ ta say xin quắc cần câu, Unasu hầu cận Vương tử đưa về. Kết quả công chúa Asisur chỉ còn Ari hộ tống, Menfuisur thì bơ vơ luôn...

Ari dè dặt nhìn mặt ta để đoán mò thánh ý, nói: "Vậy chúng ta có hồi cung không ạ?"

Ta khoát tay, bảo Ari cứ về trước. Phần ta đưa Nhị điện hạ về tắm cung, xong đi dạo vài vòng cho tỉnh rượu rồi sẽ trở về.

Ari dạ một tiếng, hành lễ rồi đi.

Ta bước lại chỗ Menfuisur, dùng chân kề bên y, mỉm cười lịch thiệp với đám thiếu gia công tử: "Vương tử xem chừng đã say rồi, thì giờ không còn sớm, các thiếu gia cũng nên xuất cung hồi phủ ngủ đi nhé."

Đám thiếu gia ăn chơi trác táng nghe ta dứt lời liền lạng lẽ tản đi, ai về nhà nấy.

Đề lại Menfuisur nửa đứng nửa vịn, tựa cả người vào cây cột trụ làm từ thạch anh điêu khắc hoa văn cầu kì, mí mắt buông rũ.

Ta lấy ngón trỏ chọc chọc má Menfuisur:

"Vương đệ, tỉnh."

Menfuisur uống cũng không ít, chỉ thấy hai gò má y hơi hồng hồng đỏ. Ta quan tâm hỏi:

"Vương đệ, còn đi được không?"

Menfuisur ha hả vài tiếng, bỗ nhào tới ôm vai ta, cậu thiếu niên mười ba tuổi bật ra tiếng cười khanh khách trong trẻo như ngọc thạch: "Ta không sao, ta vẫn còn uống được. Thêm rượu!" Đoạn tiện tay vớ lấy hai bầu rượu đầy trên khay của cung nữ hầu rượu, ái muội tìm đến vành tai ta, thấp giọng thò thè: "Ra lương đình đi."

.....

Đêm trăng soi sáng, sao treo đầy trời.

Ta và Menfuisur sóng vai nhau khắp khắp khiêng khiêng đi hóng gió ước chừng nửa canh giờ, cuối cùng thần trí cả hai mới dần dần thanh tỉnh. Ta lí trí đề nghị ai về cung nấy, ngủ sớm sẽ tốt cho tuổi dậy thì. Nhưng Menfuisur không tán thành, không biết đã thật sự tỉnh rượu phần nào chưa, một mực muốn cùng ta ra lương đình - mái đình nhỏ trong ngự hoa viên để tâm sự.

Ta không nỡ tạt gáo nước lạnh từ chối, lâu rồi ta và y không có tâm sự. Tuy hiện tại men rượu vẫn còn, nhưng về mặt giao tiếp vẫn ổn. Vẫn phân biệt

được từ ngữ.

Thành ra mới có một cảnh như này:

Trong ngự hoa viên, ta và Menfuisur ngồi trên ghế đá, trong tay mỗi người là một bầu rượu to, lẳng lẳng tự đối diện nhau.

Ta nhấc tay tự châm rượu cho mình, sau châm cả cho Menfuisur. Y không nói gì liếc chén rượu, đầu ngón tay thon dài hờ hững chạm phớt qua bề mặt nước trôi nổi khiến rượu sóng sánh. Đoạn, khe khẽ mỉm cười.

Ta nhìn Menfuisur ngồi cười tự kỉ mãi, rốt cuộc phải ngả cờ chào thua. Nâng chén uống trước, hà một tiếng sáng khoái, hỏi:

"Sao im lặng vậy?"

Menfuisur đưa chén rượu lên ngang chóp mũi, ngửi sơ qua, nói: "Rượu rất thơm."

Cho nên đệ im này giờ là vì nó hả?

Menfuisur lắc đầu, cười nhạt không đáp, ta lén ngó sắc mặt y. Ân, không buồn không vui, xem ra tâm trạng không tệ. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, hiện tại y là đệ đệ ta, không bao lâu nữa lại trở thành trượng phu của ta. Về tình về lý, tỷ tỷ quan tâm đệ đệ, tân nương tử quan tâm phu quân tương lai, thiên kinh địa nghĩa. Đắn đo giây lát, vẫn là quyết định đánh bạo, hỏi:

"Phụ vương gặt đầu rồi, đệ có vui không?"

Menfuisur cụp mắt, môi mông mím lại:

"... Không biết nữa."

Nè có thiệt là tình rượu rồi không cậu bé?

Ta nhấp ngụm rượu cho ướt môi, chợt nghe tiếng y dịu dịu, như lí nhí trong cổ họng: "Còn vương tỷ, có vui hay không?"

Ta thờ dãi, đệ còn không biết sao ta biết. Kì thực đầu óc ta không nhanh nhạy mấy đâu.

Nghĩ trong đầu là vậy, bất quá không thể nói ra. Đành chuyển chủ đề đi nơi khác:

"Đệ... nghĩ phụ vương có tán thành thật không? Hay chỉ là không muốn mất mặt?"

Hôm nay y ở trước bá quan nói ra điều này, hoàn toàn không báo trước với phụ vương câu nào. Người mù cũng biết y ép đưa chín.

"... Không biết nữa."

Menfuisur một hơi uống cạn chén rượu đầy ta mới rót, hai mắt lim dim như mèo Ba Tư.

Ta suýt rót khỏi ghế, muốn gục ngã theo y. Say vậy rồi, vậy mà còn nói bản thân tỉnh táo lắm, hai tỷ đệ ta tâm sự bữa đi ha!

Menfuisur thần trí không tỉnh táo, tâm sự đêm khuya bất thành, ta đành buồn chán ngồi tự rót tự ẩm. Tham lam hít vào mùi rượu nho ủ từ nho đen Ai Cập tỏa ra hương vị nồng đậm. Vòn quanh mái đình nhỏ bé, thức hương vị sông Nile, hương vị thuộc về đất mẹ Ai Cập, thuộc về những đôi bàn tay sạm màu cứ thoang thoang phiêu bồng trong không khí. Như muốn làm say lòng người, tựa như độc anh túc, khiến người ta bất giác nghiện nó khi nào không hay.

Bất giác, mơ màng chìm vào giấc ngủ...

Khi ta tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng. Mây khói lượn quanh vàng trắng treo, tiếng gõ keng đều đặn vang lên. Đã hơn nửa đêm.

Bên cạnh có tiếng động rất khẽ, ta theo thói quen vò vò tóc, quay đầu lại nhìn.

Hóa ra... là Menfuisur. Y còn chưa ngủ...

Thấy ta, y thoáng ngẩn ra, nhẹ giọng:

"Ta làm tỷ thức giấc?"

Ta lắc đầu, nói: "Tự ta dậy thôi."

Menfuisur 'à' một tiếng, ta hỏi: "Giờ cũng đã khuya lắm rồi. Đệ không buồn ngủ à?"

Menfuisur lắc đầu, hàng mi dày cụp xuống, khiến ta không thể nhìn thấy ánh mắt y.

Một hồi lâu sau, khi ta sắp gả gật tiếp đến nơi, mới nghe giọng người trước mặt từ tốn vang lên: "Asisur... tỷ đã say chưa?"

Ta nghiêng tai, nói cái gì?

Menfuisur mím môi, lặp lại: "Tỷ say chưa?"

Ta cái hiểu cái không trả lời: "Hoi hoi..."

"Vây uống đi." Y đẩy bầu rượu còn phân nửa trong tay về phía ta, trầm giọng: "Uống hết, không được chừa giọt nào."

Tại... sao?

"Tại sao ta phải uống?"

Menfuisur đập lòng bàn tay xuống mặt bàn đá lạnh lẽo, thanh âm trong trẻo vì rượu mà trở nên khàn đục, dường như trong thoáng qua còn có chút nghèn nghẹn:

"Không chịu say thì làm sao nói chuyện!"

Ta bị hành động cường hãn của Menfuisur làm cho giật bắn, vội bung bầu rượu lên uống lấy uống để, uống như chưa từng được uống. Một vì cách ăn nói quái lạ của Menfuisur, hai là vì bộ dạng kiêu chể giặn dừ kia, như nếu ta mà còn lằng nhằng thì sẽ lập tức bóp chết ta ngay tại chỗ vậy...

Một lượng lớn chất cồn cay xè đổ vào thiếu đốt cuồng hống khiến ta ho sặc sụa. Đến khi ổn định lại, trước mắt đã là một mảng mơ hồ. Rõ quái, mới vừa nãy ta còn nhìn thấy mười đầu ngón tay trắng trẻo mập mạp, thế mà giờ sao chỉ còn lơ lơ mờ mờ?

"Asisur, say chưa?"

Bên tai loáng thoáng tiếng ai gọi ta, tầm mắt di chuyển, loạng choạng dừng trên tuần nhan tinh xảo hoàn mỹ. Đôi mắt đen thâm sâu như biển, lại như ẩn chứa hàng vạn lớp sóng trắng cao tận mười trượng.

"Là Menfuisur đấy à..."

Ừ, tỷ hình như say rồi...

Say chưa ta...

Ờ, say rồi đó...

Ồi chào, ha ha, đúng ý vương đệ rồi nhá...

Tỷ tỷ say thật rồi này a... kì này Helia sẽ hành chết ta, đệ đệ ngươi vui rồi chưa a?

"Nếu chúng ta đều đã say cả rồi. Vậy tối nay... chúng ta nói lời thật lòng nhé..."

Lời thật lòng?

Ta nheo mắt, nheo, nheo lại thành một đường chỉ, cố hết sức nheo lại để nhìn rõ khuôn mặt kia. Đến khi nhìn rõ rồi, lại chợt thấy nó thật quá khó coi, vì đôi mắt đó lạnh lẽo quá, mà lại cũng thật dễ nhìn:

"Ngươi là ai ấy nhỉ, quen không?"

Khuôn mặt này... quen lắm...

Hình như ta rất là thích nhìn khuôn mặt này. Cánh môi trên, cánh môi dưới, sao lại mỏng tênh như cánh anh đào thể này.

Khóe mắt xinh đẹp nhích lên một chút:

"Tỷ tỷ, ta là Menfuisur."

Menfuisur? Là Menfuisur đệ đệ ta á?

Tại sao khuôn mặt xinh đẹp này tên gì không đặt mà lại tên là Menfuisur? Tại sao? Tại sao khuôn mặt này lại giết ta?

"Lời thật lòng, lời thật lòng, cái đứa xấu tính như ngươi thì có lời thật lòng gì mà đòi nói? Ngươi muốn gì, giết ta nữa hả?"

Mu bàn tay bắt giác âm ẩm, cúi đầu, ra là bị một bàn tay lớn hơn phủ lên. Những ngón tay ấy thon dài hữu lực, nhiệt độ ấm nóng như lửa. Nhưng không hiểu vì sao, chạm vào tay ta, lại thấy nó trở lạnh.

"Tỷ, hôm nay hai ta say rồi, ta mới có can đảm cùng tỷ nói lời thật lòng. Bởi khi lúc còn tỉnh, ta sợ tỷ nghe hiểu, sợ tỷ không tha thứ cho ta. Tỷ nhớ không,

lúc chúng ta còn nhỏ, ta đã từng hỏi: Nếu có một ngày ta chết đi, tỷ có vì ta mà đau lòng không? Tỷ đã trả lời, rất kiên định, có... Đôi mắt sáng ngời tia hạnh phúc ngày hôm đó, ta mãi mãi không thể nào quên. Nhưng... Asisur, xin lỗi... thành thật xin lỗi..."

Tâm, nhói đau nhẹ nhẹ.

"Đừng nói nữa..."

Thanh âm khản đặc dường như đã trở nên nghẹn ngào: "Nhưng nếu trong hôm nay không nói hết, sẽ không còn cơ hội nữa."

Ta nhắm mắt, đưa tay lên sờ loạn, trên làn da tỉnh mẫn khôn cùng sát cạnh, ẩm ướt lấm. Đưa lên nếm thử, vị thật mặn...

Khóc sao, đệ là đứa trẻ ba tuổi à.

Đầu óc dần tỉnh táo, thẳm buông tiếng thở dài, chỉ ít, khuôn mặt hiện hữu trước mắt đã rõ ràng hơn. Ta chưa đến nỗi say khướt không nhớ ai ra ai, uống rượu lâu năm, thành ra tửu lượng ta rất tốt, chỉ là rượu vào lời ra, chỉ là chút uất ức, chỉ là trêu đùa, chỉ là không muốn nhận ra y một lát.

... Y là ta quý nhất, y là Menfuisur.

"Asisur, phiền tỷ, đưa ta về được không?"

Lòng ta đau xót, từng âm thanh rơi vào tai như lưỡi dao bén nhọn, vẽ một vòng tròn quanh chỗ mỏng nhất của trái tim, suýt chút nữa thì khóc. Nhưng ta đã học được cách che giấu nội tâm, cười đến vân đạm phong khinh, tỏ ra không quan tâm.

"Tỷ đừng cười, ta xin lỗi mà."

Ta càng cười lớn, khoe mặt đệ ta lại không ngừng chảy tràn những giọt lệ như thủy tinh lưu ly, cả người run run, y chôn mặt vào hõm vai ta, thút thít như con nít:

"Asisur chị ta là một người con gái tốt, chị ấy xứng đáng được quyền hạnh phúc, được quyền yêu một người con trai cũng yêu mình. Đáng tiếc, ta không yêu Asisur..."

Hôn định đầu Menfuisur, một hành động biểu thị cho sự xúc động và quý trọng...

Menfuisur...

Cảm ơn sự tuyệt tình của đệ, điều đó đã giúp ta từ bỏ hi vọng...

- End chap 22.

- Đạo này ít người đọc quá, lượt vote cũng tụt hẳn =(((buồn ghê =(((Có phải ta viết không còn hay không mấy nàg?

Bạn đang đọc truyện *Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.